

Giới thiệu Người Vợ Mua Vé Bồ Sung

Truyện Người Vợ Mua Vé Bồ Sung của tác giả Lượng Nghiên là một câu chuyện ngôn tình hay. Bằng ngòi viết của mình, tác giả vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp, một mối tình lãng mạn, dễ thương. Cô qua đời vì bệnh, hôn phách trôi dạt mất bảy năm, lại có thể trùng sinh vào cơ thể của một cô y tá. Chồng trước bây giờ đã là tổng giám đốc công ty với địa vị cao quý, còn có cả vị hôn thê.

Cô vốn là nghĩ, chỉ cần có thể nhìn anh hạnh phúc mỗi ngày là được rồi. Không ngờ bởi vì bệnh loét dạ dày làm anh phải nhập viện, đã liên kết anh với cô thêm một lần nữa. Cô theo thói quen chăm sóc anh, giám sát sinh hoạt của anh, bắt anh ngoan ngoãn uống thuốc. Còn nấu cho anh món cháo anh thích ăn, nghĩ trong đợt trị liệu ngắn ngủi này phải chăm sóc anh thật tốt.

Nhưng khi thấy được đứa con trai yêu quý thì cô lại tham lam muốn chiếm nhiều thời gian ở chung hơn nữa. Vì vậy cô chấp nhận đề nghị giúp chăm sóc đứa con cho anh, cũng len lén xưng "Mẹ" với con trai. Thậm chí còn đồng thời chăm sóc cho cha của đứa bé, nhân tiện cũng quyến luyến cuộc sống lúc xưa với hai người họ. Có thể là những ngày này quá tốt đẹp, cô lại không phát hiện ra kỳ thực mình đã để lộ ra rất nhiều sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bồ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Giới thiệu

Cô qua đời vì bệnh, hôn phách trôi dạt mất bảy năm, lại có thể trùng sinh vào cơ thể của một cô y tá.

Chồng trước bây giờ đã là tổng giám đốc công ty với địa vị cao quý, còn có cả vị hôn thê.

Cô vốn là nghĩ, chỉ cần có thể nhìn anh hạnh phúc mỗi ngày là được rồi,

Không ngờ bởi vì bệnh loét dạ dày làm anh phải nhập viện, đã liên kết anh với cô thêm một lần nữa.

Cô theo thói quen chăm sóc anh, giám sát sinh hoạt của anh, bắt anh ngoan ngoãn uống thuốc.

Còn nấu cho anh món cháo anh thích ăn, nghĩ trong đợt trị liệu ngắn ngủi này phải chăm sóc anh thật tốt.

Nhưng khi thấy được đứa con trai yêu quý thì cô lại tham lam muốn chiếm nhiều thời gian ở chung hơn nữa.

Vì vậy cô chấp nhận đề nghị giúp chăm sóc đứa con cho anh, cũng len lén xưng “Mẹ” với con trai.

Thậm chí còn đồng thời chăm sóc cho cha của đứa bé, nhân tiện cũng quyến luyến cuộc sống lúc xưa với hai người họ,

Có thể là những ngày này quá tốt đẹp, cô lại không phát hiện ra kỳ thực mình đã để lộ ra rất nhiều sơ hở.

Hơn nữa cũng không tránh được ánh mắt của anh, để cho anh truy hỏi ra thân phận của cô.

Nhưng cô không quên đi ước nguyện ban đầu, thà là mình khổ sở cũng không muốn tham gia vào cuộc sống mới giữa anh và vị hôn thê,

Cho đến khi nghe nói anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc thì mới phát hiện ——

Tất cả vấn đề cô đều nguyện ý giải quyết, chỉ cần có thể lấy thân phận người vợ vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bồ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1: (1)

Editor: Cẩm Tú

“Cậu ở đây làm gì?”

Một giọng nói phụ nữ vang lên phía sau lưng Tạ Phái Hiên, trong nháy mắt sắc mặt của anh trở nên cứng đờ, trong nháy mắt suy nghĩ chột dạ khi làm

chuyện xấu vọt thẳng lên đầu, động tác đang làm cũng vô thức dừng lại, chỉ có thể không nhúc nhích đứng yên tại chỗ.

Nếu như ở thế kỷ hai mươi mốt còn có cao nhân ẩn nấp, vậy anh chắc chắn không hoài nghi mà nói người đó là An Á, chính là người phụ nữ đang đứng sau lưng anh ngay lúc này đây.

“Cậu lại lên lút muốn vứt thuốc nữa sao?” (anh này dễ thương ghê)

Nghe thấy giọng nói của cô, anh gần như có thể xác định cô đang giận tái mặt, đồng thời khoanh hai tay trước ngực, hơn nữa dùng chân đánh nhịp để chờ anh xoay người lại nhận lỗi.

Tạ Phái Hiên khẽ cắn răng, hết sức ảo não vì tay chân của mình quá chậm

Còn kém một giây, chỉ cần một giây nữa thôi.

“Tạ Phái Hiên.” Cô kêu tên anh bằng giọng điệu bình ổn không hề có cái gọi là mất bình tĩnh, nhưng lại làm cho anh cảm thấy da đầu mình tê dại.

Anh thề trước khi hành động đã cẩn thận quan sát bốn phía, xác định trước sau không hề thấy bóng dáng của cô, anh mới hành động.

Nhưng tại sao anh mới đi lại gần thùng rác còn chưa được vài bước, cô liền xuất quỷ nhập thần phát hiện? Hơn nữa ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Giờ phút này, anh tiến không được mà lùi cũng không xong, chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất.

Anh cam chịu số phận xoay người lại, bất mãn mở miệng oán trách, “Cô là mèo hay quỷ vậy? Sao đi đâu cũng không phát ra tiếng?”

Người phụ nữ trước mặt anh híp mắt lại, quả nhiên cô đang khoanh tay trước ngực nhìn anh, đúng như anh dự liệu.

An Á mặc đồng phục y tá cũng coi như là một người phụ nữ xinh đẹp, da của cô trắng nõn mềm mại, không chút phấn son mà vẫn trắng hồng, ngũ quan tinh tế, trên đầu mũi có mấy vết tàn nhang mờ mờ, đôi mắt mở to chớp chớp làm người ta cảm thấy giống như một con nai con vô tội.

Đối với anh mà nói, cô nàng tự xưng mình 1m60 kia thật sự không cao, bởi vì đứng trước mặt cô, mới mười tám tuổi anh đã cao 1m78, cao hơn cô phải ít nhất một cái đầu, hơn nữa anh xác định mình còn có thể cao tiếp, anh cao lớn mà cô nhỏ xinh, theo lý mà nói, anh chỉ cần ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế đã có thể mạnh hơn cô rồi.

Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, khí thế của anh sao có thể bại dưới tay một cô gái nhỏ nhắn chứ?

Tạ Phái Hiên điều chỉnh lại sắc mặt của mình, sau đó ưỡn ngực, đôi mắt đẹp không chịu thua đã trở lại, sau đó lại nhìn thấy đôi mắt như con nai nhỏ đó, giờ phút này ánh mắt đó từ trên mặt anh dời xuống bàn tay phải đang nắm chặt của anh, sau đó lại trở lại trên mặt của anh.

Anh khẽ mím môi, nắm chặt tay, rất kỳ quái, vào giờ phút này, khí thế của nam tử hán đại trượng phu anh lại yếu đi.

Đáng chết, cô đúng là khắc tinh của anh mà!

“Chỉ có trẻ con mới không dám uống thuốc, cậu là trẻ con sao? Mỗi lần bắt uống thuốc liền muốn lên lên vứt đi.” Cô còn lâu mới để ý tới vẻ mặt oán trách của anh, cho rằng như vậy là có thể nói sang chuyện khác được sao?

“Ai là trẻ con, tôi đã sớm tròn mười tám tuổi rồi!” Anh nhú mày, hơi tức giận, điều anh không thích nhất chính là cô luôn coi anh như trẻ con!

“Tròn mười tám tuổi thì sao, không phải vẫn kém tôi vài tuổi sao, ngoan, gọi chị đi.” Mặc dù bọn họ không có quan hệ máu mủ, nhưng sự thật là cô hơn anh mấy tuổi, hơn nữa mỗi lần anh bị thương vào bệnh viện đều là cô chăm sóc anh, cô chăm sóc anh như vậy, bảo anh gọi mình bằng chị cũng không tính là quá đáng.

“Sao cô ấu trĩ vậy, ai muốn gọi cô là chị chứ!” Anh gườm gườm nhìn cô, con người thâm thúy bắt đầu bốc lửa.

An Á bĩu môi, lâu bầu câu tính khí thật kém

Tính tình của anh sẽ thể hiện trực tiếp ra, bất luận là vui vẻ hay tức giận, luôn viết rõ ràng ở trên mặt, nhìn một lần là có thể nhìn thấu.

Cho nên, bây giờ nhìn thấy đáy mắt anh bốc hỏa, cô biết anh lại đang tức giận rồi.

Thật sự là rất kỳ quái, việc cô hai mươi sáu tuổi lớn hơn anh là sự thật, thật không hiểu được tại sao anh lại kiên trì như vậy, có chết cũng không chịu gọi cô một tiếng chị, còn vì chuyện này mà tức giận, ả, quả nhiên tâm lý của thiếu niên thời kỳ trưởng thành khó mà nắm bắt được.

Mười tám tuổi không tính là thời kì trưởng thành ấy hả? Thôi, dù sao đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là tâm tình của tên Tạ Phái Hiên này thật sự là thay đổi còn nhanh hơn thời tiết!

“Không gọi thì thôi, chúng ta trở về vấn đề chính, mới vừa rồi cậu định lên vứt thuốc đi chứ gì?” Mặc dù cô dùng câu nghi vấn, nhưng ánh mắt nhìn anh lại tràn ngập khẳng định.

Đề tài lại quay trở lại, trong nháy mắt lửa giận đang thiêu cháy lòng anh bị cảm giác chột dạ đập tắt hơn phân nửa.

“Tôi không vứt.” Anh vội vã mở lòng bàn tay phải ra, lấy vật chứng giải thích thay mình.

“Là ‘còn chưa vứt’.” Cô buồn cười lật tẩy anh, con ngươi đen sáng chói bởi vì nụ cười mà híp lại thành vầng trăng khuyết.

“Bởi vì tôi xuất hiện trước khi cậu kịp vứt.”

Mỗi người đều không thích uống thuốc, nhưng là nếu đến khám bệnh lấy thuốc rồi, cho dù không thích như thế nào đi nữa, chỉ cần nghĩ đến việc uống thuốc là có thể giúp cơ thể ốm yếu khỏe mạnh lại như cũ, người bình thường vẫn sẽ cam chịu số phận nuốt viên thuốc đắng vào, nhưng tên Tạ Phái Hiên này mỗi lần đều muốn vứt hết thuốc, còn chưa đi ra cửa bệnh viện, liền không thể chờ đợi được nữa mà vứt thuốc đi.

Cô chứng kiến nhiều lần liền không chịu được nữa, hỏi anh tại sao lại lãng phí nguồn tài nguyên chữa bệnh như vậy, huống chi sau khi uống thuốc, miệng vết thương cũng sẽ không nhiễm trùng hay xuất hiện biến chứng, kết quả anh lại dám nói bôi thuốc vết thương xong là được rồi, thân thể anh khỏe mạnh cường tráng, cho nên việc uống thuốc này có thể bỏ qua.

Mặc dù lý do anh nói là như vậy, nhưng sau này khi cô quan sát anh được một thời gian, phát hiện ra anh căn bản là sợ uống thuốc, anh sợ thuốc đắng!

“Mặc kệ như thế nào, dù sao việc tôi không vứt là sự thật.” Anh bĩu môi.

“Oa, thật là giỏi.” Cô rất hoan nghênh vỗ tay giúp anh, còn thưởng cho anh một nụ cười ngọt ngào tới cực điểm.

Chỉ là, bày ra vẻ mặt dạy dỗ bạn nhỏ này rõ ràng là muốn trêu chọc anh, anh giận tái mặt, khẽ nói: “Thuốc vẫn còn ở trên tay tôi, cho nên cô đã hiểu lầm rồi, cô phải bồi thường thế nào cho tôi?”

“Bồi thường gì chứ? Cậu uống thuốc trước rồi hãy nói!” Cô tức giận nói xong, sau đó từ trong túi áo một viên kẹo mạch nha ô mai đưa cho anh.

Sau đó, anh đang cực kỳ không vui lại được hành động này của cô an ủi bớt mấy phần.

Mặc dù anh cũng không thích ăn kẹo, nhưng mà anh thích cô bởi vì anh không thích uống thuốc, mà đặc biệt đi mua kẹo cho anh ăn.

Anh biết là chỉ mình anh có, là vì cô phát hiện anh luôn len lén vứt thuốc đi mà đặc biệt mua cho anh.

Mặc dù chuyện sau khi uống thuốc còn phải ăn kẹo này rất giống một đứa trẻ, nhưng anh rất thích cảm giác được cô quan tâm như vậy.

“Không có nước thì uống thế nào?” Anh giả vờ giận oán trách.

An Á nhìn anh đang cố gắng để che giấu nụ cười, thật sự cảm thấy anh thật đáng yêu làm cô không nhịn được bật cười, trong nhận thức của cô trước kia về Tạ Phái Hiên, cô không nghĩ ngờ nào mà nói sinh vật dễ thay đổi cảm xúc nhất trên đời này chắc chắn là phụ nữ, nhưng sau khi biết anh, cô phát hiện quả nhiên trên đời này không có cái gọi là tuyệt đối, bởi vì cô đã chứng kiến được biến hóa cảm xúc của anh.

Anh có thể lập tức tức giận bày ra bộ mặt thối với cô, nhưng sau mấy giây lại lộ ra nụ cười.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân sẽ lập tức đi rót nước cho đại thiếu gia, như vậy được rồi chứ?” Cô rất phối hợp bày ra bộ dạng tiểu ty nữ, cười tủm tỉm xoay người đi lấy nước.

Tạ Phái Hiên chăm chú quan sát bóng lưng của cô, nụ cười trên môi không nhịn được mà hiện ra, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất cuối hành lang phòng cấp cứu của bệnh viện.

Đột nhiên, một bóng dáng, rất chân thật, một giọng nữ rất không vui vang lên trong căn phòng bệnh yên tĩnh.

“Tạ Phái Hiên! Anh lại len lén muốn vứt thuốc rồi!”

Tạ Phái Hiên ngẩn ra, sau đó mới phát hiện mình lại bất tri bất giác cầm viên thuốc mơ mộng hão huyền.

Mà trong mộng, anh nhìn thấy người đã rời bỏ anh từ lâu. Anh thích nhất một người phụ nữ, An Á.

Nếu như người phụ nữ sau lưng không lên tiếng quấy rầy anh, như vậy có lẽ anh có thể tiếp tục giấc mộng này lâu hơn một chút nữa, có lẽ anh còn có cơ hội có thể nhìn thấy cô trở lại trước mặt anh, mỉm cười với anh.

Từ giấc mộng xa xôi trở lại thực tế, anh che giấu nụ cười vô ý thoáng qua ở trên môi, ánh mắt rơi vào những viên thuốc nằm trong lòng bàn tay, sau đó không chút do dự lật tay lại, khiến cho những viên thuốc rơi vào thùng rác.

“Tạ Phái Hiên, không có ai nói với anh là không nên lãng phí tài nguyên chữa bệnh sao?” Cô tức giận chất vấn anh.

Có, chính là người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Nhưng anh không muốn cũng không cần thiết phải nói cho cô biết.

Anh chậm rãi xoay người lại, mặt không thay đổi nhìn người phụ nữ trước mắt.

Vương Du Hàm, y tá phụ trách phòng bệnh của anh.

Mái tóc của cô mượt mà đen bóng, buộc lại ngay ngắn, có một đôi mắt tròn không thể nào lớn hơn, ngũ quan trên khuôn mặt rất bình thường.

So với An Á mà anh yêu, người phụ nữ trước mắt này thật sự là không thể nói là đẹp, thế nhưng mới nhìn thấy cô hai ngày, lại có thể luôn làm cho anh nhớ tới An Á.

Bởi vì lời cô mắng anh thật sự rất quen tai, quen tai đến mức anh không kiềm chế được mà tức giận.

Đã thật lâu không ai dám mắng anh rồi, từ sau khi An Á chết chỉ có tiểu y tá trước mắt này, là người đầu tiên trong bảy năm qua dám mắng anh.

Nhưng, anh tức giận không phải vì thái độ ăn tìm gấu mặt hổ của cô, mà là vì trên người cô, anh lại nhìn thấy bóng dáng của An Á.

“Tôi đã nói là tôi muốn đổi y tá rồi, tại sao hôm nay lại là cô?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tạ tiên sinh, anh không biết là anh khó trị lắm sao? Nằm viện mới bảy ngày đã làm cho bốn y tá tức đến phát khóc rồi, đã không có y tá chịu được tính khí của anh, bây giờ tôi là y tá duy nhất đồng ý chăm sóc anh.” Đừng nói là y tá, ngay cả bác sĩ cũng bị tính khí bệnh hoạn không hợp tác của anh làm cho tức đến mức phun máu nếm đơn xin từ chức rồi đấy!

Hơn nữa, anh đang ở phòng bệnh VIP, anh cho là có thể tùy tiện cho một y tá phụ trách sao? Tư lịch (Tư lịch và sự từng trải) chưa đủ sâu, năng lực chuyên nghiệp và kỹ thuật chưa đủ thuần thực không có cơ hội được phái đến đây, người như vậy làm sao lại có thể để cho anh một ngày đổi một người thế này!

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1: (2)

Editor: Cẩm Tú

Cô chống nạnh nhìn anh chăm chăm, sắc mặt so với anh cũng không tốt hơn là mấy.

Anh hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi muốn đổi y tá, nếu như cô không có quyền quyết định thì gọi chủ của cô đến đây gặp tôi.”

Anh vững vàng đi lướt qua người cô, lúc đó, trên người cô anh ngửi thấy được hương thơm nhàn nhạt của cỏ mã tiên thảo.

Trên người của An Á cũng có mùi hương như vậy, bởi vì cô ấy thích sữa tắm mùi hương này.

Cô nói cỏ mã tiên thảo không chỉ có mùi hương dễ chịu, mà còn có tác dụng điều tiết và làm ổn định hệ thần kinh, có thể làm cho người ta thả lỏng cảm xúc, phấn chấn tinh thần, là một loại thực vật rất tốt, rất thích hợp cho các y tá như cô sử dụng.

“Thật ngại quá, cho dù anh có là tổng giám đốc tập đoàn Việt, là VIP nằm trong phòng bệnh VIP của chúng tôi, thì y tá của anh vẫn là tôi, không có sự lựa chọn khác.”

Vương Du Hàm vừa nói vừa xong, đột nhiên ở cửa phòng bệnh vang lên âm thanh phì cười.

“Ha ha.”

Tạ Phái Hiền thờ ơ nhìn qua, phát hiện là trợ lý Đới Vĩ đang định đi vào.

Đới Vĩ nhận được ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi dao kia, lập tức thức thời ngưng cười, nghiêm túc nói: “Tổng giám đốc.”

Vị y tá này thực là, lại dám lớn tiếng với ông chủ nhà hắn, nhưng hắn cũng không có can đảm đó, sinh mạng rất đáng quý, nên biết yêu quý tính mạng của mình mới là người thông minh.

“Vào đi, cô đi ra ngoài.” Về đầu tiên là nói với Đới Vĩ, còn về đằng sau tất nhiên là dành cho Vương Du Hàm.

“Được, nhìn anh uống thuốc xong tôi sẽ đi ra ngoài.” Vương Du Hàm cười cười, từ trong túi áo lấy ra bao thuốc mới đưa tới trước mặt anh.

Tạ Phái Hiên tròn mắt lườm cô, không thể tin được cô lại có cam đảm ra lệnh với anh như vậy.

Nộ khí dâng lên, hần trầm giọng nói: “Cô cho rằng cô là ai? Dựa vào cái gì mà quân tôi uống hay không uống thuốc?”

“Anh cho rằng vào bệnh viện là bệnh tự nhiên sẽ đỡ hơn sao? Bệnh bao tử không uống thuốc thì không thể nào khỏi hẳn được, anh làm bệnh nhân được mấy lần rồi mà không biết sao?” Cô cứng rắn nắm lấy tay anh, thả bao thuốc vào trong lòng bàn tay anh.

Đôi Vĩ run như cây sậy ở một bên nhìn cô nàng to gan lớn mật này, âm thầm bội phục tinh thần gan dạ của cô.

Lấy nhận thức của hần đối với tổng giám đốc vài năm nay, tổng giám đốc mặc dù phần lớn thời điểm đều không có biểu tình gì, trên mặt luôn là lạnh nhạt, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không tức giận, ngược lại, tính tình của anh khá nóng nảy, chẳng qua là không biểu hiện trên mặt mà thôi, khiến những người không thân quen với anh thì không thể nhìn ra được.

Tạ Phái Hiên hít sâu một hơi, nhẫn nại liếc nhìn bao thuốc trong lòng bàn tay mình, hừ lạnh một tiếng, vung tay ném bao thuốc xuống đất.

“Anh!” Vương Du Hàm tức giận trừng mắt với anh.

“Cút ra ngoài.” Anh ra lệnh cho Vương Du Hàm, khuôn mặt đẹp trai đã trở nên lạnh đến cực điểm.

“A.” Đôi Vĩ đứng ở giữa hai người, mặt lúng túng nhìn hai người kia không ai nhường ai.

Vương Du Hàm nhặt bao thuốc lên, trở lại trước mặt của anh, kiên định nhìn anh, nói: “Anh uống thuốc, tôi sẽ lập tức đi ra ngoài.”

“” Lửa giận của Tạ Phái Hiên dâng cao, không thể tin được cô y tá này lại dám không biết trời cao đất rộng như vậy.

Cô rốt cuộc có biết anh có bao nhiêu quyền lực, có biết chỉ cần anh nói một câu, là có thể làm cho cô không thể sống nổi ở trong bệnh viện này hay không, thậm chí nếu anh có ác ý chèn ép cô, cũng có thể dễ dàng làm cho cô không thể sinh tồn trong giới y tá được nữa.

Ban đầu mấy y tá phụ trách phòng bệnh của anh không có can đảm bắt anh uống thuốc, đừng nói đến y tá, chỉ cần một ánh mắt của anh, bác sĩ trưởng cũng ngay lập tức ném thuốc vào thùng rác, bác sĩ trưởng cũng không dám có hai lời.

Mà cô, đến tận cùng là ăn gan hùm gì, lại có thể năm lần bảy lượt khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh!

Cô cho cô là gì của anh, mà có tư cách quân anh!

“Khụ, cái đó, tôi nói này cô y tá, cô nên đi ra ngoài trước đi.” Đôi Vĩ cũng không nhịn được nữa, bởi vì rõ ràng hần nhìn thấy sắc mặt cực kỳ khó coi của Tạ Phái Hiên trong nháy mắt đã đóng băng, điều này đại biểu cho việc nhẫn nại của anh đã đạt tới giới hạn, nếu cô y tá này còn nói thêm đôi câu nữa, hần lo lắng ngày mai sẽ không được nhìn thấy cô nữa.

Làm Tạ Phái Hiên tức giận sẽ có kết quả gì, hần đã đảm nhiệm chức trợ lý năm năm của anh nên biết rõ ràng nhất, hần thật sự là không đành lòng nhìn tiền đồ của vị y tá này bị phá hủy hết.

Vương Du Hàm quay đầu nhìn về phía Đôi Vĩ, nói: “Vậy anh hãy giám sát anh ta uống thuốc.”

“Hả? Tôi?” Đôi Vĩ không tin được tròn to mắt, giờ ngón trỏ ra chỉ vào mình.

“Đúng.” Cô gạt đầu một cái, động tác kẻ tiếp chính là muốn đưa bao thuốc đang cầm trên tay cho Đôi Vĩ.

Đôi Vĩ bị hù dọa, vội vàng khoát tay lại lắc đầu, hai người đều lắc đầu giống như trống bỏi*, rõ ràng là chết cũng không nguyện ý nhận lấy nhiệm vụ có độ khó cấp cao này.

Hành động cùng về mặt khoa trương kia khiến mặt than Tạ Phái Hiên không nhịn được mà khóe mắt giật giật, giận dữ hỏi: “David, cậu trúng tà sao?”

“Ha ha.” Vương Du Hàm vốn là bị Tạ Phái Hiên chọc cho tức giận cũng bởi vì câu hỏi của Tạ Phái Hiên, không nhịn được mà bật cười khúc khích.

Đôi Vĩ không nói được gì lại phải chịu ủy khuất, ném ánh mắt “Cô đừng hại tôi” cho Vương Du Hàm, cô nhận được, cố nín cười, ánh mắt lại tiếp tục rơi trên người Tạ Phái Hiên.

Cô cứng rắn kéo bàn tay của anh một lần nữa, bỏ bao thuốc vào trong tay anh, mày rậm của Tạ Phái Hiên nhíu lại, đang sắp muốn nổi giận, thì thấy cô móc từ trong túi ra một vật đặt vào lòng bàn tay anh, sau đó điềm đạm dặn dò: “Thân thể là của anh, phải chăm sóc thật tốt, coi như không vì chính anh, cũng phải vì người yêu của anh, biết không?”

Cô nói xong, nhìn anh bằng ánh mắt sâu thẳm, sau đó rốt cuộc cũng theo mong muốn của anh, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Kẹo mạch nha.

Cô vậy mà lại đưa cho anh một viên kẹo mơ mạch nha.

“Hôm qua tổng giám đốc đã tuyên bố trong cuộc họp, vật liệu xây dựng của khách sạn bên phía chúng ta lần này sẽ giao toàn bộ cho công ty Trường Liên nhận thầu.” Đới Vi nghiêm túc báo cáo, lại phát hiện ông chủ của mình đang ngo ngắc cả ra, hình như căn bản không hề nghe hắn nói.

Hắn nhìn theo tầm mắt của Tạ Phái Hiên, phát hiện ra viên kẹo trong lòng bàn tay anh.

Ừm, đây không phải là viên kẹo mà cô y tá vừa đưa lúc nãy sao?

Nói thật ra, hắn thật sự cảm thấy vị y tá kia nếu không phải là nghề mới sinh không sợ cọp, thì chính là chán sống, không ngừng mạnh miệng khiêu khích thì thôi đi, trước khi đi còn cố ý đưa cho ông chủ hắn một viên kẹo, đây không phải là nói rõ đang giễu cợt ông chủ nhà hắn như đứa bé uống thuốc xong còn phải ăn kẹo sao?

Đới Vi dè dặt nhìn viên kẹo mạch nha, nhìn ông chủ từ đầu tới cuối không nói một lời, không khỏi bắt đầu lo lắng thay cho tương lai của cô y tá kia.

“Còn nữa, đây là tài liệu về tổng giám đốc Trương Vụ mà lúc trước ngài bảo tôi âm thầm điều tra.” Đới Vi lấy ra một túi giấy, đặt trước mặt anh.

Đới Vi đợi một lúc lâu, ánh mắt của Tạ Phái Hiên vẫn không dời sang tập tài liệu trước mặt.

“Tổng giám đốc?” Hắn có chút chần chờ kêu kên, cố gắng kéo lực chú ý của Tạ Phái Hiên về phía mình.

Tạ Phái Hiên không để ý tới hắn, vẫn nhìn viên kẹo mạch nha trong lòng bàn tay, vẻ mặt có chút bí hiểm, Đới Vi đoán không ra tâm tư của anh, không thể làm gì khác hơn là yên lặng quan sát gian phòng bệnh cao cấp nhất này.

Kinh nghiệm ngã bệnh người người đều có, nhưng kinh nghiệm ở trong phòng bệnh tổng thống của bệnh viện không phải ai ai cũng có.

Phòng bệnh này rất lớn, kể cả không tính phòng tắm, ít nhất vẫn tầm 30 bình*, rộng giống như căn nhà bình thường, quả nhiên là phòng bệnh tổng thống.

* Phép đo nước Nhật-bản cho 36 thước vuông bề mặt là một bình

Chỉ là bên trong phòng lại bày biện rất đơn giản, một chiếc giường, một chiếc ghế salon tầm năm người ngồi, một chiếc TV tinh thể lỏng 55 tác*, bên cửa sổ và bên giường đều có một cái tủ làm bằng gỗ, trên tường treo mấy bức tranh mà hắn nhìn không hiểu lắm, cả bên trong phòng lấy màu trắng gao làm chủ đạo, muốn hắn nói, điều hắn thích nhất trong gian phòng bệnh này đó chính là cánh cửa sổ to bên kia, bởi vì này cánh cửa sổ có thể để cho ánh mặt trời chiếu vào bên trong phòng bệnh, chiếu sáng căn phòng, không gian thoáng đãng đẹp đẽ, tự nhiên cũng đuổi đi không ít hơi bệnh, làm cho người ta sáng khoái tinh thần.

* tác (đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tác, 10 tác là 1 thước TQ)

Ánh mắt của hắn trở lại trên mặt Tạ Phái Hiên, khó trách ông chủ nằm viện một tuần lễ, cho dù từ đầu tới đuôi đều không nguyên phối hợp uống thuốc, thế nhưng tinh thần lại tốt hơn so với lúc nhập viện rất nhiều.

Ông chủ nằm viện một tuần lễ, tuần lễ này hắn đã tới đây ba lần, bởi vì tính khí ông chủ không tốt, tính tình lại lạnh, mỗi lần hắn tới đây cũng không dám chậm trễ, nhất định là sẽ nhanh chóng báo cáo cẩn thận từng việc một, cho nên cũng không có ý định cùng thời gian để có thể quan sát rõ căn phòng này, nhưng hôm nay nhìn kỹ mới phát hiện, căn phòng bệnh này hoàn toàn có thể sánh ngang với phòng tổng thống trong khách sạn, phía xa chính là một đồi núi non xanh biếc, cảnh sắc cực kỳ tốt.

Như đã nói qua, trong suy nghĩ của hắn ông chủ của hắn là thần, trong mắt hắn, ông chủ luôn cao cao thượng tại, không gì làm không được lại khiến cho người ta kính sợ.

Vậy mà, lần này ông chủ lại nằm viện vì bệnh bao tử, lại làm cho hắn bắt đầu cảm thấy thật ra thì ông chủ cũng chỉ là người phàm thôi mà.

Bởi vì chính mắt hắn thấy ông chủ bởi vì đau bụng mà nằm ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt cùng với toàn thân đỏ mề hôi lạnh, thật sự là dọa cho hắn sợ đến choáng váng, cũng may lúc ấy thần trí ông chủ vẫn còn thanh tỉnh, còn nhớ để nhắc nhở người ngốc là hắn nhanh chóng đưa anh đến bệnh viện.

“David, vứt bao thuốc này đi.”

Tạ Phái Hiên cuối cùng cũng mở miệng, nhưng Đới Vi không ngờ là anh lại nói chuyện này.

“Tổng giám đốc.” Đới Vi có chút khó nhằn mày lại, không phải hắn lớn mật không muốn nghe theo mệnh lệnh, chỉ là hắn cũng cho là hành động bị bệnh nhưng không chịu uống thuốc của ông chủ là không đúng.

Tạ Phái Hiên cất viên kẹo mạch nha đi, mở túi giấy trước mặt ra bắt đầu xem kỹ, đồng thời kiên định nói lại lần nữa, “Vứt đi.”

Đới Vi do dự một hồi lâu, từ đầu đến cuối không có động tác, cuối cùng bởi vì nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Tạ Phái Hiên, làm cho hắn thực sự không có lá gan để cãi lệnh, không thể làm gì khác hơn là cam chịu số phận cầm bao thuốc trên bàn vứt vào thùng rác.

Vương Du Hàm muốn anh vì người yêu của anh mà phải chú ý giữ gìn sức khỏe, tại sao cô lại giáo huấn anh như vậy? Tại sao anh phải nghe theo cô?

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2: (1)

Editor: Cẩm Tú

Mười giờ rưỡi tối.

Vương Du hàm vừa cúi đầu tìm kiếm chìa khóa trong túi, vừa hít sâu một hơi, thì thầm nói: “Vài chục năm làm y tá rồi nhưng hôm nay là một mới nhất.”

Cô vừa mới than thở xong, chuẩn bị kéo cửa nhà ra, một bàn tay to ấm áp đột nhiên đặt trên đầu cô, dọa cho cô nhảy dựng lên.

Vừa quay đầu lại, khuôn mặt anh tuấn nam tính của anh trai đập vào tầm mắt, cô tức giận liếc người đàn ông cao lớn kia một cái.

“Anh, anh hù chết người ta rồi!”

Vương Tử Miến khẽ mỉm cười, giọng nói trầm thấp mang theo nét cười, nói: “Anh đâu biết lá gan em lại nhỏ như vậy, huống chi lúc vừa mới lên lầu, anh liền đi ngay sau em, em lại thần kinh thô sơ đến mức không phát hiện.”

Dứt lời, Vương Tử Miến có chút tức giận búng lên trán cô em gái.

“A, anh, đau quá!” Cô ôm trán kêu đau.

“Không đau làm sao em nhớ được, về sau đừng như vậy nữa, như vậy rất nguy hiểm, ngộ nhỡ đi sau em không phải là anh, mà là tên lòng dạ xấu xa nào đó thì làm thế nào?”

Nơi bọn họ ở là nhà trọ cũ kỹ không có thang máy, có tổng cộng năm tầng, mà nhà bọn họ ở tầng bốn, coi như sau khi đi vào tầng một, cô không có chú ý tới âm thanh hần thuận tay đóng cánh cửa sắt lại, nhưng bọn họ một trước một sau đi lên cầu thang dù sao vẫn có tiếng bước chân, hần đâu biết rằng cô hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của hần.

“Được rồi, em biết rồi.” Cô đẩy cửa đi vào bên trong, xấu hổ cười cười.

Cô ngồi xổm người xuống mở tủ giày ra lấy ra hai đôi dép, một đôi đưa cho Vương Tử Miến, một đôi khác lấy cho mình thay, vừa giải thích: “Sau này sẽ không như vậy nữa, hôm nay có lẽ là bởi vì em suy nghĩ quá nhập thần, mới không có chú ý tới anh đi phía sau em thôi.”

Vương Tử Miến nhận lấy đôi dép, nói: “Đang suy nghĩ gì mà ngay cả có người đi phía sau cũng không biết? Hơn nữa, em gái, em mệt quá nên hôn mê rồi à..., Em tốt nghiệp trường Y xong rồi chính thức làm việc ở bệnh viện cũng mới có vài năm thôi mà, ở đâu ra vài chục năm?”

Năm nay em gái nhà hần 24 xuân xanh, nếu theo lời cô nói đã làm nghề y tá vài chục năm rồi, chẳng lẽ mới mười tuổi đã đi làm rồi hả?

Nghe vậy, Tim của Vương Du Hàm đập mạnh, vội vàng nở nụ cười xán lạn che giấu sự chột dạ, nói: “Ôi, nhất thời nói sai thôi mà, làm gì mà bàn cãi kỹ như vậy.”

Thật ra thì vừa rồi cô đang mải mê suy nghĩ, hành vi không ăn cơm cũng không uống thuốc của Tạ Phái Hiên nên giải quyết như thế nào cho tốt.

Mấy ngày nay tiếp nhận bệnh nhân này, cô phát hiện anh chẳng những không uống thuốc, mà còn chê bữa ăn của bệnh viện khó ăn, không có một bữa cơm nào là ăn hết, mặc dù bệnh tình của anh thoát nhìn đã có khởi sắc, nhưng tình trạng như vậy, bệnh của anh cho dù có chuyển biến tốt cũng khó có thể khỏi hẳn, cho nên, cô phải nghĩ nghĩ biện pháp mới được.

“Dù là nói sai cũng sai quá nhiều đi.” Về mặt Vương Tử Miến trở nên mờ mịt, chỉ là cũng không suy nghĩ nhiều, lại tiếp tục nhẹ nhàng xoa đầu Vương Du Hàm một lần nữa, cung chiêu nói: “Em ấy, một đến mơ mơ hồ hồ thế này cũng quá khoa trương rồi, có muốn nghỉ phép để ngủ bù không?”

“Không được đâu ..., gần đây thiếu hụt nhân viên, hôm nay em còn phải trợ giúp cho phòng cứu cấp.” Cô khẽ bĩu môi, không còn hơi sức để nói.

Sau khi hai người thay dép xong thì cùng nhau đi vào trong phòng khách, cha Vương ngồi ở trên ghế sofa xem TV thấy hai anh em bọn họ, liền quan tâm hỏi “Sao hôm nay cả hai đứa đều tan làm trễ như vậy, ăn cơm chưa?”

Vừa vào đến phòng khách, Vương Du Hàm lập tức vút túi xách xuống ghế sofa, cả người co quắp ngồi phịch xuống ghế, ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn cử động nữa.

“Con đã ăn qua rồi.” Vương Tử Miến liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, thời gian đã là mười giờ rưỡi đêm.

Vương Du Hàm nhắm mắt nghỉ ngơi, không quên đáp lại câu hỏi của cha. “Con cũng ăn rồi.”

Mặc dù công việc rất bận, nhưng cô vẫn nhân lúc có mười lăm phút nghỉ ngơi lúc hơn tám giờ, nuốt bữa tối nguội lạnh vào trong bụng.

Ánh mắt Vương Tử Miến trở lại trên người em gái như không có khớp xương, nói: “Tiểu Hàm, mệt rồi thì hãy mau tắm rồi đi ngủ đi.”

“Ai nha, chờ một chút chờ một chút, hai anh em uống bát canh gà trước đã rồi sau đó hãy nghỉ ngơi.” Mẹ Vương bung hai bát canh gà còn bốc lên hơi nóng đi ra từ phòng bếp, vừa nghe thấy bọn họ nói muốn tắm rồi đi ngủ, liền vội vàng lên tiếng.

Mới vừa rồi bà nghe thấy phía cửa chính có tiếng động, liền đoán được là con trai con gái đã trở về, vội vàng vào phòng bếp hâm lại canh gà lúc trưa cho chúng nó bồi bổ thân thể.

Gần đây hai anh em vẫn rất ăn ý, cũng bắt đầu làm thêm giờ, con trai mỗi ngày chưa đến mười giờ tối tuyệt đối chưa bước vào cửa nhà, còn con gái thì thời gian ra cửa càng lúc càng sớm, rõ ràng là giao ban sớm, nhưng buổi tối vẫn tắm tám chín giờ đêm mới về đến nhà.

“Oa, thơm quá đi!” Vừa ngửi thấy mùi thơm của canh gà, Vương Du Hàm lập tức ngồi bật dậy, hai mắt lóe ra ánh sáng chờ mong, nhìn sang bát canh trong tay mẹ, vẻ mặt thèm thuồng của cô khiến cho mẹ Vương không nhịn được mà bật cười.

Vương Tử Miến nói lỏng cả vạt, để cặp tài liệu sang một bên, sau đó ngồi vào trên sofa, hân hân một bát canh đưa cho em gái, sau đó mới cầm bát của mình lên. (hu hu anh trai tốt quá đi, ganh tị quá)

“Ừm Ngon quá.” Vương Du Hàm uống một hớp, sau khi thỏa mãn khen ngợi xong, liền hỏi mẹ “Mẹ, mẹ nấu nhiều canh gà không? Nếu như mà ngày mai con muốn mang tới bệnh viện một chút, thì có đủ không ạ?”

“Con muốn mang đến cho bệnh nhân của con uống?” Mẹ Vương nâng mày lên hỏi.

“Vâng.” Vương Du Hàm gật đầu một cái, tình trạng thân thể Tạ Phái Hiên đã dần dần có chuyển biến tốt, hiện tại chính là thời điểm tốt để uống canh gà bồi bổ cơ thể.

Vương Mẫu cười lắc lắc đầu, nói: “Thật sự là chưa từng gặp qua y tá nào như con, người không biết còn tưởng rằng bệnh nhân kia là người nhà của con rồi.”

Vương Du Hàm nghe vậy, động tác uống canh trở nên cứng nhắc.

“Cẩn thận nghĩ lại, kể từ tai nạn xe cộ hai năm trước, Tiểu Hàm thật sự đã thay đổi rất nhiều.” Cha Vương phụ cũng mở miệng, một bên ông vẫn cầm điều khiển TV để chuyển kênh, vừa nói: “Trước kia thái độ của con đối với công việc luôn tùy tiện, luôn xin nghỉ, thiếu chút nữa là phải cuốn gói khỏi bệnh viện rồi, hiện tại anh trai bảo con xin nghỉ, con còn nói nhân viên không đủ nên không thể xin nghỉ, bệnh nhân khó trị con lại có kiên nhẫn như vậy, thậm chí còn tự mình nấu cháo cho bọn họ ăn, trước kia con ngay cả cơm cũng không nấu.”

Vương Du Hàm nghe được lại cảm thấy chột dạ.

“Ai nha, mọi người đều nói một người vừa từ quỷ quan môn trở về thì sẽ khác, Tiểu Hàm nhà chúng ta không phải là một ví dụ sống sờ sờ sao, hơn nữa thay đổi không tồi, trước kia con được hai cha con ông cưng chiều đến vô pháp vô thiên, trở thành tiểu công chúa bốc đồng, như bây giờ không phải tốt hơn nhiều sao, vừa thân thiết lại khéo léo.” Ánh mắt mẹ Vương nhìn Vương Du Hàm tràn ngập yêu thương.

“Vậy cũng đúng, sau khi em ấy hồi phục lại từ tai nạn xe cộ đó, thật sự là so với trước kia ngoan không chỉ gấp một trăm, chỉ là mặc kệ lúc trước là Tiểu Hàm tùy hứng, hay là Tiểu Hàm khéo léo thân thiết như hiện tại, thì vẫn đều là em gái yêu quý của con.” Vương Tử Miến đặt cái bát không xuống, về mặt cung chiêu nhìn về phía Vương Du Hàm ngồi ở bên cạnh, không nhịn được lại đưa tay xoa đầu cô. (gato quá, bao giờ mình mới có anh trai như thế này)

Vương Du Hàm nghe vậy, không nhịn được cong khóe môi lên.

Cô đặt bát canh trong tay xuống, cảm động dựa gần bên người Vương Tử Miến, ôm cánh tay của hắn, làm nũng hô lên: “Anh, anh đối với em thật tốt.”

“Em là em gái duy nhất của anh, anh không đối tốt với em thì đối tốt với người nào.” Vương Tử Miến buồn cười nhìn cô, trên khuôn mặt anh tràn đầy yêu thương cưng chiều.

Vương Du Hàm cười cười không nói, tầm mắt rũ xuống che đi vẻ chột dạ.

Hắn sai rồi, thật ra thì cô không phải là em gái của hắn.

Bọn họ đều cho rằng sau tai nạn xe cộ nghiêm trọng đó, Vương Du Hàm may mắn tỉnh lại, nhưng kỳ thật người tỉnh lại không phải là Vương Du Hàm, mà là cô — An Á.

Thành thật mà nói, cô cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô nhớ rất rõ mình sau nửa năm nằm trong bệnh viện, cuối cùng vẫn là không địch lại với bệnh tật mà chết đi, cô cảm thấy cả người cô nhẹ nhàng rời khỏi thân thể của cô, thậm chí còn tận mắt thấy thi thể của mình bị hỏa táng, sau đó, hồn phách của cô phiêu dạt khắp nhân gian.

Cô không biết đến tận cùng mình đã phiêu dạt bao lâu, chỉ nhớ rõ lúc đó mình bị một vùng ánh sáng hấp dẫn, cô ngơ ngẩn đi vào bên trong vùng sáng đó,

sau đó lại đột nhiên cảm nhận được một con đầu đón, tiếp đó liền không ý thức được gì nữa.

Đợi đến lúc ý thức của cô trở lại thì cô kinh ngạc phát hiện mình lại nằm ở trong bệnh viện.

Cô nhìn khung cảnh trước mắt, nhìn thấy trần nhà trắng để lại cho cô ấn tượng sâu sắc, bởi vì nửa năm trước khi cô chết mỗi ngày đều nhìn thấy cảnh sắc giống nhau như đúc.

Phòng bệnh của Vương Du Hàm, lại chính là phòng bệnh mà cô ở trước khi chết, thậm chí là còn nằm cùng một cái giường.

Sau khi tỉnh táo lại, cảm giác toàn thân đau đớn đã làm cho cô nhận thức được mình không còn là một linh hồn bị trôi dạt nữa, mà là một con người rõ ràng, khi đó, cô cho rằng thời gian trôi dạt đó chỉ là một giấc mộng, nhưng khi cô nhìn vào trong gương, thấy gương mặt xa lạ của chính mình thì cô mới hiểu được đó không phải là một giấc mộng.

Cô trùng sinh, nhưng không bao giờ là An Á nữa, mà là một cô gái sau khi gây gỗ với bạn trai, vô cùng kích động mà không cẩn thận xảy ra tai nạn xe cộ.

Cô gái này tên là Vương Du Hàm, năm nay hai mươi bốn tuổi, có một người anh trai cùng chiều cô ấy như công chúa, một người cha dễ dàng cô ấy như nữ vương, một người mẹ đối với cô ấy vừa yêu lại vừa hận, bởi vì sợ cô bị hại người đàn ông trong nhà này cùng chiều thành bà hoàng vô pháp vô thiên, mà không thể không đen mặt được.

Vương Du Hàm bởi vì tai nạn xe cộ mà vào viện, nhập viện sau khi đã mất đi khả năng hô hấp và nhịp tim, sau khi khẩn cấp cấp cứu mới khôi phục được tính mạng, sau đó hôn mê gần nửa năm, mới tỉnh táo trở lại.

Tất cả mọi người đều cho là Vương Du Hàm đã tỉnh lại, nhưng chỉ có chính cô mới biết, là cô — An Á đã sống lại, còn Vương Du Hàm chân chính đã chết.

Cô thay thế Vương Du Hàm, trở thành cô ấy tiếp tục cuộc sống.

Bởi vì tai nạn xe cộ làm cho thân thể Vương Du Hàm bị thương nặng, cô tốn suốt cả một năm để hồi phục trở lại, cũng lợi dụng khoảng thời gian một năm kia để tìm hiểu thân phận mới của mình, sau đó cô phát hiện rõ ràng một chuyện, thời gian trôi qua khác với cô nghĩ.

Cô cho là từ lúc cô từ vong đến lúc sống lại cũng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi mà thôi, nào có thể đoán được thế nhưng đã bảy năm trôi qua.

Trong lúc làm trị liệu, cô nghĩ thật vất vả mới có thể sống lại, cô nhất định phải làm cho thân thể của mình nhanh tốt lên, sau đó đi tìm Tạ Phái Hiên, cho anh biết đến sự tồn tại của mình, nhưng sau đó lại thấy tin tức trên báo viết rằng anh đã tiếp nhận vị trí tổng giám đốc tập đoàn Việt, đồng thời cũng đã có một vị hôn thê môn đăng hộ đối.

Vừa bắt đầu, cô cho là ông trời cho cô trùng sinh, là vì để cho cô có cơ hội lại làm vợ chồng với Tạ Phái Hiên, cho nên tin tức này anh có vị hôn thê đối với cô mà nói, thật ra thì đã kích rất lớn.

Nhưng sau này, cô đã nghĩ thông rồi.

Ông trời để cho cô lấy thân phận của Vương Du Hàm sống tiếp, có lẽ không phải ban cho cô cơ hội yêu đương với Tạ Phái Hiên lần nữa, mà là cho cô cơ hội có một gia đình trọn vẹn.

Cô vốn là cô nhi, chưa từng có linh hội qua sự quan tâm của cha mẹ có bao nhiêu ấm áp, sau khi trùng sinh, với thân phận Vương Du Hàm này, lần đầu tiên cô hiểu cái gì gọi là mái nhà ấm áp.

Mặc dù linh hồn của cô là An Á, cô cũng không biết rõ vốn Vương Du Hàm là dạng người như thế nào, cô gờ tay nhắc chân, thậm chí ngay cả sinh hoạt tập quán cùng cá tính đều có khác biệt lớn đối với Vương Du Hàm, nhưng người nhà của Vương Du vẫn vô điều kiện đón nhận cô.

Sau tai nạn xe cộ, bọn họ lấy lý do trí mất trí nhớ để lý giải tất cả hành động của cô, bọn họ không bởi vì cô trở nên xa lạ mà xa lánh cô, ngược lại cẩn thận quan tâm cô, cảm giác gia đình ấm áp này cô chưa bao giờ được cảm nhận qua.

Sau đó cô mới nghĩ thông suốt, có lẽ ông trời chân chính muốn cho cô cơ hội có được tình thân.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, uống canh gà xong rồi, hai anh em các con mau tắm rồi đi ngủ đi, sáng mai lại phải đi làm sớm, mỗi ngày một như vậy, thân thể sao chịu được.” Mẹ Vương vừa dọn dẹp bát canh, vừa giao phó.

“Mẹ, canh gà này.” Cô hỏi.

Mẹ Vương cười cắt đứt lời cô, nói: “Mẹ biết rồi, con yên tâm, mẹ sẽ giúp con chuẩn bị, sáng sớm ngày mai hôm lại là có thể mang đi được.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ.” Cô ôm lấy mẹ, làm nũng cười cảm ơn.

Cô thật sự cảm tạ, cảm tạ trời cao để cho cô sống lại, cảm tạ trời cao khiến cô vốn là cô nhi, sau khi sống lại có thể nắm giữ một gia đình hạnh phúc như vậy, mặc dù mất đi cơ hội yêu nhau lần nữa cùng người đàn ông mình yêu, nhưng lại để cho cô có tình thân mà kiếp trước cô không cách nào có được.

Đối với Tạ Phái Hiên mà nói, An Á đã chết bảy năm, nếu anh thật sự vất vả mới có được thành tựu của ngày hôm nay, thật vất vả mới vượt qua khỏi ám ảnh sau cái chết của người vợ, cũng rất cuộc có một người phụ nữ có thể ở bên cạnh anh chăm sóc anh thật tốt, như vậy, không nên tham gia vào cuộc sống của anh nữa, có lẽ mới là quyết định đúng đắn đối với hai người bọn họ.

Vì vậy, cô cuối cùng cũng quyết định, lặng lẽ giấu phần tình cảm đối với Tạ Phái Hiên vào trong lòng, chỉ cần thảnh thơi còn có thể đọc tin tức của anh từ báo chí, biết anh sống rất tốt rất hạnh phúc, như vậy cô cũng an tâm.

Ông trời thật sự đối xử với cô không tệ, mặc dù không để cho cô có cơ hội yêu Tạ Phái Hiên, nhưng lại một lần nữa đưa anh lại gần cô như vậy, để cho cô có cơ hội tự mình chăm sóc anh, coi như bọn họ có thể ở cùng nhau trong đoạn thời gian ngắn ngủi này, cô cũng cảm thấy thỏa mãn.

Hiện tại cô chỉ hi vọng anh có thể nghe theo cô, sau khi xuất viện thì hãy bảo vệ thân thể của mình cho thật tốt, đừng làm cho những người yêu thương anh phải lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 2: (2.1)

“Sao anh lại vứt thuốc?”

Vương Du Hàm tức giận nhưng không biết phải làm sao, bởi vì cô vừa mới bước vào cửa đã nhìn thấy anh đang vứt thuốc.

Tạ Phái Hiên thật sự là một bệnh nhân vô cùng không hợp tác, cho dù là trước kia hay hiện tại cũng như thế.

Cô còn tưởng rằng đã nhiều năm như vậy, đã trưởng thành rồi, đối với chuyện uống thuốc cũng đã quen rồi, kết quả lại. Ai.

Anh bởi vì bệnh dạ dày cấp tính mà vào viện, y tá trưởng vốn nghĩ bởi vì thân phận của anh là tổng giám đốc tập đoàn Việt, tuyệt đối không thể có một chút khinh thường hoặc chậm trễ, cho nên coi như cô có điđanlqđ năng lực chuyên nghiệp đủ để cho y tá trưởng tin tưởng, nhưng lúc bắt đầu y tá trưởng vẫn quyết định lựa chọn người có thâm niên hơn, y tá có nhiều kinh nghiệm phục vụ cho bệnh nhân VIP hơn tới chăm sóc cho đại nhân vật này, cho đến khi củ khoai lang nóng bỏng tay này chọc cho bốn vị y tá có thâm niên phụ trách bệnh nhân VIP chạy đi, bệnh án của anh mới rơi vào trên tay cô.

Sau khi lật xem qua bệnh án của anh, mới biết anh bởi vì bị loét dạ dày đã lâu mà xảy ra biến chứng xuất huyết cấp tính.

Dạ dày bị bệnh thông thường là do ngày này qua ngày khác dồn lại mà sinh bệnh, lúc bắt đầu thì chỉ là viêm dạ dày thông thường, nếu người bệnh xem thường bệnh tật của mình mà không trị liệu, để lâu sẽ chuyển thành loét dạ dày, mà giống như Tạ Phái Hiên vừa bị loét dạ dày lại còn bị xuất huyết cấp tính, nhìn một cái cũng biết anh căn bản chưa từng nghiêm túc để ý tới bệnh bao tử của mình, mới có thể khiến tình trạng trở nên nghiêm trọng như thế.

Nghĩ đến đây, Vương Du Hàm liền không nhịn được lửa giận, giận anh sao có thể không biết thương tiếc cho cơ thể mình như thế.

Chính thức tiếp nhận chăm sóc anh, cô mới phát hiện rõ ràng anh không uống thuốc, hơn nữa thói xấu vứt thuốc lại tái phát, dạ dày cũng đã loét đến xuất điđanlqđ huyết, sao vẫn không ngoan ngoãn, tình nguyện để cho bệnh tật hành hạ mình mà vẫn không muốn uống thuốc.

“Tại sao lại là cô?” Vứt thuốc vào thùng rác, Tạ Phái Hiên xoay người lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái.

“Tạ tiên sinh, tha thứ cho tôi nhắc nhở anh lần thứ tám trăm vạn, ngoại trừ tôi ra anh không có sự lựa chọn nào khác.” Dĩ nhiên mấy chữ tám trăm vạn này có chút khoa trương..., nhưng cô thật không có dọa anh, y tá có thể tiếp nhận bệnh nhân VIP cũng đã bị anh chọc tức chạy hết cả rồi.

Tạ Phái Hiên vốn định không để ý tới cô nữa, nhưng một mùi hương quen thuộc đột nhiên nổi lên, anh nghi ngờ nhủ đôi mày rậm lại.

“Cháo cà rốt sùnn?” Anh thích.

Cô khẽ cười, đồng thời giờ giờ bình giữ nhiệt trong tay, “Mùi của anh thính thật đấy, còn có cả canh gà nữa.”

Anh ngồi xuống ghế salon, con ngươi sâu thẳm nhìn cô với vẻ sâu xa.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Cô đổ cháo trong bình giữ nhiệt vào bát, vừa nghi ngờ hỏi anh.

Anh không có trả lời, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Đây là cô làm?”

“Cháo là tôi làm, còn canh gà là mẹ tôi nấu.” Cô khẽ gạt đầu, đặt thìa vào trong bát cháo, sau đó bung đến trước mặt của anh. “Mau ăn đi.”

Chóp mũi truyền tới mùi thơm quen thuộc mà nồng đậm, anh nhìn điđanlqđ thấy bàn tay cô bung bát cháo đến trước mặt anh, tâm trạng bình tĩnh cả

đêm trong nháy mắt lại trở nên rối loạn rồi.

“Tại sao cô phải làm như vậy?” Anh hỏi.

“Không phải anh không quen ăn thức ăn của bệnh viện sao?” Cô nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của anh, hỏi ngược lại anh bằng giọng bất đắc dĩ.

Trên bàn giường bệnh vẫn còn bày bữa sáng mà bệnh viện mang tới, đúng là anh một miếng cũng không có động tới.

“Cho nên cô liền tự mình nấu cháo cho tôi ăn?” Con người đen sâu thẳm nhìn cô, từ đầu đến cuối vẫn không nhận lấy bát.

Về mặt anh bình tĩnh, nhưng Vương Du Hàm lại hiểu được ý tứ của anh.

Không có vị y tá bình thường nào sẽ vì bệnh nhân mà làm được đến như vậy, cho dù anh là bệnh nhân VIP, cô cũng điêđanlqđ không cần phải trông nom đến ba bữa cơm của anh, vì vậy đối với anh mà nói, cô đã vượt khỏi khuôn phép rồi.

Ý thức được điều này, cô đang định mở miệng nói thì anh lại lên tiếng, “Không phải là cô yêu tôi đấy chứ?” Anh khẽ vuốt mày rậm, trong giọng nói có treu chọc cũng có một chút mỉa mai.

Lòng của cô chấn động, bỗng dưng có chút chột dạ.

Cô làm sao có thể không yêu anh, nhưng, cô nói gì cũng không thể nói cho anh biết chuyện cô yêu anh, bởi vì cô đã sớm quyết định sẽ không để cho anh biết thân phận của mình, sẽ không phá hỏng cuộc sống hiện tại của anh.

Cô điều chỉnh lại sắc mặt, nói: “Anh nghĩ nhiều quá rồi, bát cháo này là tôi thuận tiện nấu, không phải là bởi vì yêu anh nên mới đặc biệt nấu cho anh.”

“Thật sao?” Ánh mắt của anh trở nên sắc bén nhìn chằm chằm cô, trong giọng nói rõ ràng không tin.

Cô bấu môi, không tự chủ được quan sát tỉ mỉ người đàn ông 28 tuổi đã trưởng thành này.

Qua nhiều năm như vậy, đứa bé to xác đã trưởng thành trở thành một người đàn ông tuấn mỹ chẳng chừa, ngũ quan của anh vẫn thâm thúy giống như trong kí ức của cô, bên dưới mày rậm là đôi con ngươi đen trầm lãnh, dưới sống mũi cao điêđanlqđ là đôi môi với độ dày vừa phải, làn da nâu răn rỏi làm cho anh tràn đầy hương vị nam tính.

So sánh với anh cái hồi lúc còn chưa hết trẻ con kia mà nói, bây giờ anh tuyệt đối là một người đàn ông vô cùng mê người, ở trong mắt phụ nữ, người đàn ông như vậy không thể nghi ngờ mà nói đó là một kiệt tác của tạo hóa.

Bất kỳ người phụ nữ nào yêu người đàn ông này là chuyện dễ dàng, càng không nói đến cô đã yêu anh ngay từ lúc đầu.

Chỉ là, chuyện này vĩnh viễn sẽ là bí mật.

Cô lần nữa bung bát cháo lên cho anh, sau đó nở nụ cười, nói: “Đương nhiên là, cháo này tôi giúp ông Liêu phòng sát vách nấu, muốn nói dù sao cũng đã nấu, nấu phần một người hay phần hai người cũng không có gì khác biệt, cho nên mới thuận tiện nấu cho anh, nếu không anh cho rằng anh là vạ người mê à?”

Tạ Phái Hiên không nói gì, có chút không vui híp mắt lại, hừ lạnh một tiếng.

Anh biết, phòng bệnh VIP sát vách quả thật là có một ông lão họ Liêu, nghe nói là nhà giàu mới nổi, tính khí nóng nảy, kén ăn cực độ, con cái của ông ta đang đi điêđanlqđ công tác ở nước ngoài, cho nên nhờ các y tá trông chừng chiều cô cho ông ta. Chỉ là, người phụ nữ này quả nhiên lá gan không nhỏ, lại vẫn dám chăm sóc ông ta.

Mùi thơm của bát cháo sùen trước mặt không ngừng xộc vào mũi, ánh mắt của anh không cách nào khống chế từ trên mặt của cô chuyển sang bát cháo làm người ta vô cùng thèm thuồng này, bụng không khống chế được kêu lên.

Ừng ục ừng ục.

Chiếc mặt nạ lạnh lùng của Tạ Phái Hiên trong nháy mắt vỡ vụn.

“Ha.” Vương Du Hàm ngồi ở một bên nhìn không được cười lên.

Cô nhìn mặt anh đỏ tới tận mang tai, cố gắng nén xuống nụ cười vui sướng, bày ra biểu tình nịnh nọt, “Được rồi, dù sao tôi cũng nấu rồi, anh không ăn thì tôi phải mang về, phiền toái lắm, anh giúp tôi giải quyết nó đi, coi như tôi xin anh, được không?”

Thật ra thì anh thật sự đói bụng.

Đồ ăn của bệnh viện thật sự rất khó ăn, một chút hương vị cũng không có, cho nên mấy ngày nay anh ăn không nhiều.

Anh khụ khụ hai tiếng, miễn cưỡng mở miệng nói: “Nếu cô đã nói như vậy, tôi sẽ tốt bụng giúp cô một việc, không cần cảm ơn.”

Anh nhận lấy bát cháo, húp một miếng cháo, mùi vị quen thuộc kia lại làm cho anh trong nháy mắt trở nên mất hồn.

Làm sao có thể? Mùi vị này giống như đức mùi vị món cháo sườn mà trước kia An Á nấu cho anh?

“Sao vậy? Ăn không ngon sao?” Cô thấy anh ăn một miếng liền bày ra vẻ mặt sững sốt, nghi ngờ hỏi.

“Cô cho thêm lúa mạch.” Anh cau mày.

Trước kia lúc An Á nấu cháo cũng thích thêm lúa mạch, chỉ cần là các loại cháo được chế biến từ tay cô nhất định không thể thiếu được nguyên liệu này.

“Tôi thêm rất ít, hơn nữa cũng đã nấu qua rồi, vị chắc hẳn phải nhạt đi rồi chứ?” Cô nghi ngờ nhíu mày, rất tự nhiên đi đến gần liền đưa tay cảm lấy bát cháo trên tay anh để thử mùi vị.

“Cô làm gì thế?” Anh nhìn chằm chằm bàn tay trắng mịn đã duỗi đến trước mặt mình, không nhận được nhắc nhở cô, “Tôi đã ăn qua rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 2: (2.2)

Editor: Cẩm Tú

Quan hệ của bọn họ chỉ là bệnh nhân và y tá, vẫn chưa tới trình độ có thể gián tiếp chia sẻ nước miếng mà?

Vương Du Hàm nghe vậy, lúc này mới chậm nửa nhịp phát hành động hiện tại của mình có bao nhiêu vô lý.

“..... Khụ.” Cô không được tự nhiên ho khan một cái, thu hồi bàn đi đến gần tay lại vô thức sờ vào vành tai của mình, sau đó suy tư làm thế nào để chuyển được cái đề tài lúng túng này.

Cô trái lo phải nghĩ, cố gắng suy nghĩ kỹ một hồi lâu, thế nhưng trong đầu vẫn chỉ là một mảnh trống rỗng cùng lúng túng.

Cuối cùng, cô dứt khoát tức giận nói với anh, “Lúa mạch là nguyên liệu nấu ăn rất tốt, có thể làm cho phổi khỏe mạnh hơn, làm mát cơ thể, hơn nữa tôi cũng không bỏ thêm nhiều lắm, huống chi, nấu cho anh ăn là được rồi, anh ngừng lăm điều đi.”

Về mặt anh trở nên cổ quái nhìn cô, không nói gì.

Vương Du Hàm cũng không có lưu ý đến ánh mắt của anh, vừa nói xong, cô giơ tay lên liếc mắt nhìn đồng hồ, tiếp tục dặn dò: “Tôi có việc gấp phải đi trước, mặc kệ anh ghét lúa mạch bao nhiêu, tóm lại bát cháo này anh nhất định phải ăn hết, còn cả canh gà nữa, ăn cháo xong thì hãy uống nó, tôi sẽ trở về kiểm tra.”

Dứt lời, cô đứng dậy đi về phía cửa phòng bệnh, trước khi bước ra khỏi cửa, bước chân của cô dừng lại, tiếp theo liền ngoái đầu nhìn về phía anh, trong đôi mắt đen to tròn lóe ra tia sáng uy hiếp rõ ràng.

Cô cố ý hạ thấp giọng nói xuống, nói: “Còn nữa, đừng tưởng rằng anh vứt thuốc đi là có thể tránh khỏi việc uống thuốc, chờ một lúc sau khi anh ăn xong, tôi đi đến gần sẽ lấy thêm thuốc tới đây, lần này tôi sẽ tự mình nhìn chằm chằm anh nuốt thuốc xuống.”

Ánh mắt của Tạ Phái Hiên từ đầu đến đuôi vẫn yên lặng dõi theo cô, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất sau cánh cửa, anh vẫn không cách nào thu hồi lại tầm mắt.

Anh còn chưa nói với Vương Du Hàm anh ghét vị lúa mạch, vì sao cô lại biết?

Còn nữa, hành động lúc này của cô rất giống An Á, cảm thấy lúng túng liền sờ vào vành tai, là tình cờ hay là thói quen?

Vương Du Hàm nói được là làm được, nói sẽ kiểm tra anh có ăn hết cháo không thì sẽ kiểm tra thật, nói muốn theo dõi anh uống thuốc, thì thật sự khoanh tay lại đứng bên cạnh giám sát anh uống thuốc.

Khoa trương nhất là sau khi uống thuốc xong, cô còn muốn anh há mồm ra để cho cô kiểm tra.

Đội trưởng nhà lao cũng không có nghiêm khắc như cô.

Hơn nữa đã liên tiếp ba ngày đều là như vậy, điều này làm cho Tạ Phái Hiên không nhận được bắt đầu hoài nghi, mình ở trong phòng bệnh cao cấp hay là phòng giam cao cấp đây?

“Tôi muốn tố cáo!” Tạ Phái Hiên nhũu chặt mày rậm, vừa nghĩ tới mới vừa rồi mình ngây ngốc há miệng ra, để cho cô kiểm tra xem anh đã nuốt viên thuốc xuống hay chưa, anh cảm thấy thật xấu hổ.

Nếu không phải đồ ăn của cô và An Á nấu gần như giống nhau như đúc, làm cho anh không nhận được mà động lòng, anh đi đầđanlqad cũng sẽ không rơi vào cái bẫy ăn thịt người, không thể làm gì khác hơn là nghe theo lệnh.

Ba ngày nay bởi vì có Vương Du Hàm nghiêm khắc như đội trưởng nhà lao giám sát gắt gao anh, mỗi bữa ăn anh cũng ngoan ngoãn ăn cơm, cũng không thể không ngoan ngoãn uống thuốc, Tạ Phái Hiên cũng cảm thấy mình khác thường.

“Tố cáo cái gì?” Người khởi xướng mang về mặt không hiểu liếc anh một cái, tiếp theo sau đó cúi đầu ghi chép lại bệnh án của anh.

Ừ, rất tốt, ăn uống bình thường, uống thuốc cũng bình thường, xem trên số liệu, bệnh tình của anh quả nhiên khá hơn nhiều. Cô lại ngược mắt liếc anh một cái, cẩn thận quan sát khí sắc của anh, gương mặt tuần tú vốn có chút tái nhợt cũng trở nên hồng hào, mặc dù vẫn có chút gầy gò, nhưng rước mắt cô cũng mới chỉ nghiêm túc nuôi anh ba ngày mà thôi, thành quả có hình dạng này cũng coi như có thể miễn cưỡng chấp nhận.

“Tôi muốn tố cáo cô ngăn cản tự do thân thể.” Lại vẫn bắt anh há mồm kiểm tra, thật sự quá khoa trương rồi!

May là trong phòng bệnh chỉ có cô và anh, bằng không mặt mũi của tổng giám đốc tập đoàn Việt anh cũng nên vứt đi được rồi.

“Tôi có sao?” Về mặt cô mờ mịt.

“Cô không có sao?!” Sắc mặt anh vẫn bình tĩnh nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ hung hăng chất vấn cô.

Cô nhún nhún vai, hiển nhiên không sợ anh, hơn nữa cũng không coi trọng cái đề tài này.

Sau khi cô cất bệnh án của anh xong, đi tới trước mặt anh, từ trong túi áo móc ra một viên kẹo mạch nha đưa cho anh.

“Đừng rồi, cái này cho anh.”

Đồng thời, cô khẽ giương lông mày liếc nhìn anh, giọng nghiêm túc cảnh cáo nói: “Mấy ngày tiếp theo tôi phải đến trợ giúp cho phòng cấp cứu, buổi trưa không giám sát anh uống thuốc được nữa, chính anh hãy thức thòi một chút, đừng có một lúc không thấy tôi lại len lén vứt thuốc đi!”

Tạ Phái Hiên theo bản năng giơ tay ra nhận lấy viên kẹo, nhưng khi vừa mới cầm viên kẹo vào trong lòng điềđanlqad bàn tay, cảm giác ảo não liền không tự chủ được mà theo dâng lên trong đáy lòng. (giống con cún con^^)

Anh sao vậy? Có phải được cô huấn luyện tốt quá rồi chăng?

Anh rõ ràng không muốn uống thuốc cũng không muốn nhận lấy kẹo mạch nha của cô, nhưng tại sao tay của cô chỉ cần duỗi về phía anh, anh liền thoải mái đưa tay ra nhận lấy cơ chứ?

Đáng chết! Tạ Phái Hiên nhắm lại mắt, rửa thầm một tiếng.

Nhất định là bởi vì hành động của cô đối với của An Á trước kia giống nhau như đúc, mới có thể làm cho anh không cách nào thuận theo bản thân mình để cự tuyệt, mà là không khỏi thói quen đáp lại, tựa điềđanlqad như việc cô ngày làm cơm ba bữa cho anh, mọi thứ đều có tư vị của An Á, làm cho anh hoàn toàn không có biện pháp kháng cự.

Tạ Phái Hiên khẽ cau mày, ánh mắt sâu xa yên lặng nhìn Vương Du Hàm.

Anh không nên luôn nhìn Vương Du Hàm mà lại cho rằng mình thấy An Á, bởi vì ngoại hình của cô không có chút nào giống An Ad, chi điểm này thôi cũng đã đủ để nhắc nhở anh, Vương Du Hàm là Vương Du Hàm, không phải là An Á.

“Chẳng lẽ cô không cảm thấy mình đã quản nhiều quá sao?” Anh trầm giọng, không vui chất vấn.

Lấy việc của một y tá mà nói, cho dù cô là y tá có nhiệm vụ chăm sóc anh, cô cũng đã làm quá nhiều rồi.

Y tá cơ bản trừ công việc bên ngoài ra, ngay cả ba bữa cơm của anh cũng xử lý, cô cũng không phải là người giúp việc anh mời, mà chỉ là y tá thôi, có cần phải làm đến như vậy không?

Anh không thích cô làm như vậy, Nhưng mà lại là không có cách nào để cự tuyệt cô, tâm trạng mâu thuẫn này làm cho anh không chịu nổi.

“Thân là một y tá chuyên nghiệp, quản tốt bệnh nhân của mình là việc nên làm.” Ngụ ý chính là cô không có chút nào cho là cô quản quá nhiều.

Tâm tình phức tạp phiền muộn của Tạ Phái Hiên nghe vậy, bỗng dừng đứng bật dậy khỏi ghế salon, thuận tay đặt kẹo mạch nha trên mặt bàn, vốn mong rằng ánh mắt của Vương Du Hàm sẽ dời ra ngoài điềđanlqad cửa sổ, không hề xem cô ấy giống như An Á nữa, Nhưng mà cô lại không ngừng cho anh cảm giác là mình đang nhìn thấy An Ad.

“Không phải mỗi bệnh nhân cũng sẽ vì vậy mà cảm tạ cô, hơn nữa làm tới mức này giống như cô, chỉ có thể chứng minh cô cực kỳ quản nhiều.” Tạ Phái Hiên không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt mĩa mai hừ lạnh.

Cô nhìn bóng dáng cao to của anh, lơ đãng đáp lại nói: “Không sao, tôi cũng không cần cảm tạ của anh.” Cô chỉ hi vọng thân thể của anh có thể phục hồi lại như cũ, càng ngày càng khỏe mạnh hơn là tốt.

Bỗng dưng, Tạ Phái Hiên quay đầu lại, ngoài dự liệu đối mặt với một đôi mắt tràn đầy nhớ nhung cùng quyến luyến.

Trong tức khắc gương mặt của An Á như chồng lên gương mặt của Vương Du Hàm, tim của anh đột nhiên đập mạnh, suy nghĩ trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, không nhận được nhỏ giọng thì thầm “An Á.”

Vương Du Hàm không nghe thấy lời thì thầm của anh, nhưng lại không để lỡ vẻ mặt vốn lạnh nhạt lại lóe lên vẻ phức tạp cùng kinh ngạc của anh, chưa kịp thu hồi tâm mắt đã hoàn toàn bị anh tóm gậy, để điđanlqđ cho cô được mở rộng tầm mắt, tay nhỏ bé lại không vô thức sờ lên vành tai.

Anh sững sờ, bởi vì ánh mắt lúc này cô nhìn anh hoàn toàn giống với ánh mắt của An Á trước kia, nhưng cô cũng không phải An Á, vì sao phải dùng ánh mắt như vậy nhìn anh? Còn nữa, động tác của cô. Chẳng lẽ không phải là tình cờ?

Không khí lâm vào trầm mặc.

Vương Du Hàm yên lặng bắt đầu dọn dẹp đồ ăn trên bàn, mà ánh mắt sâu xa của Tạ Phái Hiên dừng lại trên gò má của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bồ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 3: (1.1)

Editor: Cẩm Tú

Vương Du hàm không phải Vương Du Hàm, mặc dù diện mạo hoàn toàn bất đồng, nhưng trong thân thể của cô nhất định là linh hồn của An Á.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, Tạ Phái Hiên không nhận được cong khóe môi lên tự giễu, cười khẽ một tiếng.

Anh nhất định là điên rồi, trong đầu mới có thể nghĩ ra chuyện vô lý như vậy.

Tạ Phái Hiên đứng ở phía trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh cây cối xanh mon mơn phía xa xa, nhưng cảnh sắc tuyệt mỹ vào mắt của anh nhưng lại không thể đi vào tim của anh, đại não của anh không ngừng ngứa ngáy, làm thế nào cũng nghĩ không điểdnlqđ ra nguyên do, chỉ có mờ mịt vô tận cùng những phỏng đoán buồn cười kia.

Anh lại cảm thấy Vương Du Hàm chính là An Á.

Thật quá quái dị rồi.

Chẳng lẽ, là bởi vì anh quá nhớ nhưng An Á rồi sao?

“Cha, tại sao cha lại có kẹo?”

“An Bách?” Tạ Phái Hiên nghe thấy tiếng nói sau lưng, quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đôi con ngươi đen như mực lại sáng như sao ngơ ngác nhìn thẳng vào mặt anh.

An Bách năm nay tám tuổi gần như là phiên bản thu nhỏ của An Á, nó hoàn toàn thừa kế được khuôn mặt đẹp của mẹ, nhất là đôi mắt to và cặp lông mi khiến người ta yêu thích và ngưỡng mộ, ngay cả khuôn mặt cũng cực kỳ giống An Ad, nếu thật muốn tìm ra một nơi giống cha nó, đại khái chính là đôi lông mày rậm.

Mà bây giờ t khuôn mặt nhỏ nhắn có tám phần giống An Á đang đứng đối diện anh mỉm cười, lòng bàn tay nho nhỏ mở ra trước mặt anh, là viên kẹo mạch nha mà anh tiện tay bỏ trên bàn.

Về mặt lạnh lùng của Tạ Phái Hiên khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn liền không tự chủ được mà cũng nhu hòa hơn.

“Sao cậu lại đưa An Bách tới bệnh viện?” Anh nhúu mày rậm lại, có chút chỉ trích mà liếc nhìn Đới Vĩ đứng ở sau An Bách, An Bách còn nhỏ, bệnh viện có nhiều vi khuẩn gây bệnh, thật sự là không tốt khi để cho nó tới đây.

“Cậu chủ rất lo lắng cho bệnh tình của ngài, nói nhất định điểdnlqđ muốn gặp ngài.” Đới Vĩ giải thích.

Trong điện thoại An Bách la hét nói nhớ nhưng cha, hẳn cũng không phải là người có tâm địa sắt đá, làm sao có thể thờ ơ được.

Hơn nữa, hẳn cũng biết tổng giám đốc rất thương đứa con trai này, tuy rằng bận rộn công việc, không có biện pháp ngày ngày cũng về nhà đúng lúc để ăn cơm với con trai, nhưng mỗi tối thứ Hai tổng giám đốc nhất định sẽ không sắp xếp bất cứ lịch trình nào, mục đích là để chăm sóc cho con trai.

Bởi vì đảm nhiệm chức vụ trợ lý tổng giám đốc, hẳn cũng đã gặp An Bách nhiều lần, rất ưa thích đứa bé xinh đẹp lại hiểu chuyện này, cho nên khi nó ở bên đầu điện thoại kia làm nũng cầu xin hẳn thì hẳn thật sự không có cách nào để cự tuyệt.

Hơn nữa, lúc này bởi vì nằm viện, tổng giám đốc đã hai tuần lễ không có về nhà, An Bách lâu như vậy không có thấy tổng giám đốc, hẳn nghĩ, mặc dù tổng giám đốc không có chủ động nhắc tới, nhưng khẳng định cũng rất muốn gặp con trai mà thôi.

Cũng là bởi vì như vậy, hẳn mới tự chủ trương đi đón bảo mẫu cùng An Bách tới bệnh viện này.

Bảo mẫu của An Bách là một người phụ nữ trung niên tầm khoảng sáu mươi tuổi, Tạ Phái Hiên vẫn luôn gọi bà là mẹ Luru, mẹ Luru luôn dịu dàng mỉm cười, thoạt nhìn là một người mẹ truyền thống, kể từ sau khi An Á qua đời, An Bách chuyển về Tạ gia, bà vẫn luôn chăm sóc cho An Bách.

“Đúng vậy, mấy ngày trước cậu chủ vẫn luôn nói muốn gặp ngài.” Mẹ Luru vuốt đầu An Bách, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Từ trước đến nay An Bách luôn ngoan ngoãn, nhưng lần này lại không ngoan được, ngày ngày nhớ muốn gặp cha, dỗ dành thế nào cũng không chịu.

Bà thật sự không có cách nào khác, mới thuận theo ý của An Bách, dẫn nó đến bệnh viện.

Tạ Phái Hiên nghe vậy, lòng mềm nhũn, khom người ôm lấy An Bách, nghiêm túc nhìn nó, trầm giọng nói: “Bệnh viện không phải là nơi trẻ con nên tới, con phải ngoan ngoãn ở nhà chờ cha trở về mới đúng.”

Lần này anh nằm viện cũng không có cố ý gạt An Bách, gần như ngày nào cũng gọi điện cho An Bách nói mấy câu, trong điện thoại cũng không cảm thấy An Bách có gì khác thường, thật không nghĩ tới nó đột nhiên lại nhào nhào lên muốn gặp anh.

An Bách tám tuổi cao hơn so với bạn bè đồng trang lứa một chút, thân hình ngược lại giống với Tạ Phái Hiên, chỉ là Tạ Phái Hiên cao một mét tám mấy đã là một điển hình người đàn ông trưởng thành, còn An Bách vẫn là một thằng quỷ nhỏ.

“Nhưng con có chút nhớ cha.” An Bách bĩu môi, gương mặt uất ức vô tội.

Tạ Phái Hiên bỗng dừng bật cười.

Có chút? Phải là rất nhớ mới đúng.

Tiểu tử này lúc xấu hổ làm nũng lại hay thích nói ngược rất giống anh.

“Được rồi, tôi đã tới rồi, nói cho cha nghe gần đây con đã học được những gì rồi, có chuyện gì không vui hay không?” Về mặt của Tạ Phái Hiên trước đây luôn lạnh lùng, chỉ khi đối mặt với con trai mới để lộ vẻ dịu dàng này. Anh bảo An Bách ngồi xuống điển hình ghế sofa, còn bản thân mình thì ngồi ở bên cạnh nó.

“Cha cũng thích ăn kẹo sao?” An Bách không có trả lời ngay vấn đề, mà lại mở lòng bàn tay ra thêm một lần nữa, mở to đôi mắt nhìn Tạ Phái Hiên.

Con người của Tạ Phái Hiên, nhìn thấy viên kẹo mạch nha trong lòng bàn tay nhỏ, nhớ tới người phụ nữ đã cho anh viên kẹo, Vương Du Hàm.

“Cha?” An Bách nhìn cha bắt đầu ngẩn ra, nghi ngờ lên tiếng để kéo sự chú ý của anh về.

“Cha không thích ăn kẹo.” Tạ Phái Hiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía khuôn mặt bé nhỏ giống An Á, con mắt sắc bén cũng mềm hẳn ra, lạnh nhạt trả lời.

“Vậy tại sao cha lại có kẹo, con có thể ăn không?”

Tạ Phái Hiên gật đầu một cái, giúp An Bách bóc vỏ kẹo, hỏi: “An Bách tới trường học đi học cũng được một thời gian rồi, cảm thấy đi học có vui không? Giáo viên đã dạy con những gì?”

Thời gian An Bách nhập học chậm hơn một năm, vì vậy anh đặc biệt quan tâm tới tình trạng học tập của nó, mặc dù chính anh cũng không phải là người chú trọng tới thành tích, nhưng An Á lại rất để ý tới chuyện này, như năm đó sau khi bọn họ kết hôn, anh tạm nghỉ học đại học để kiếm tiền nuôi gia đình, kết quả cô lại giận đến cả tuần không chịu để ý tới anh, sau này anh đồng ý nhất định sẽ hoàn thành xong việc học, đổi thành phương thức vừa học vừa kiếm tiền, cô mới hết giận.

Anh nghĩ nếu An Á còn sống, nhất định sẽ ngày ngày cùng làm bài tập với An Bách. “Đi học không dễ chơi.” An Bách vừa ăn kẹo, vừa nói.

“Không dễ chơi à?”

“Ừ, không dễ chơi.” An Bách nặng nề gật đầu một cái. “Tại sao không dễ chơi?”

“” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của An Bách trở nên u ám, viên kẹo trong cái miệng nhỏ nhỏ lăn sang bên trái rồi lại bên phải, trầm mặc mím chặt môi, không mở miệng.

Tạ Phái Hiên nhìn nó, lập tức không biết nên nói như thế nào cho phải, trên thương trường làm thế nào để suy đoán được ý của địch thủ, đối với anh mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng phải làm sao để đào ra lời mà trẻ con không muốn nói từ miệng nó, cái này thật làm khó anh mà.

Ánh mắt anh nhìn về phía mẹ Luru, về mặt mẹ Luru mẹ như muốn nói nhưng điéđnlqđ lại thôi, về mặt không biết có nên nói không làm cho anh phải nhúu mày.

Anh đang muốn hỏi tới mẹ Luru, nhưng chủ đề trong đầu An Bách đã nhảy ra rồi.

“Cha, cha đã nghe qua chuyện ma chưa?”

“Chuyện ma? Đã nghe rồi, sao vậy?” Tạ Phái Hiên ngần ra, gật đầu một cái. “Cha tin trên thế giới này có ma hay không?”

Đôi mắt ngây thơ của An Bách nhìn thẳng vào anh, về mặt rất chờ mong. Tạ Phái Hiên không lý giải được về mặt mong đợi của nó, về mặt của tiểu tử này rõ ràng nó đang chờ mong anh nói với nó, trên đời này có ma.

“Con hy vọng trên đời này có ma sao?”

Kết quả, An Bách lại nặng nề gật đầu, về mặt còn hết sức chăm chú.

Tạ Phái Hiên không nói gì, ánh mắt có chút chỉ trích liếc nhìn về phía điéđnlqđ mẹ Luru.

Mẹ Luru vô tội thở dài, về mặt vừa muốn nói lại thôi cũng dừng lại.

“An Bách, tại sao con lại hy vọng trên đời này có ma? Sẽ không cảm thấy rất kinh khủng, rất sợ sao?” Tạ Phái Hiên quyết định làm rõ tất cả tại đây.

Nếu các bn thấy truyện hay hãy nhấn thankss ủng hộ mình vs nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 3: (1.2)

Editor: Cẩm Tú

“Con không sợ, nếu như có ma, nói không chừng mẹ chết đi cũng sẽ biến thành ma, vậy thì con có thể nói chuyện với mẹ rồi.” An Bách ngây thơ nói.

Nghe vậy, Tạ Phái Hiên giật mình.

“Cha, những gì mẹ đã nói với con con đều không thể nhớ rõ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của An Bách nhàn nhạt đau thương.

Tạ Phái Hiên nghe được, trong lời nói của đứa con trai có chất chứa sự nhớ nhung sâu sắc đối với mẹ của nó.

An Bách dĩ nhiên sẽ không nhớ An Á đã từng nói yêu nó đến mấy trăm ngàn lần, bởi vì lúc An Á ra đi, nó mới chỉ có một tuổi.

Thậm chí nó còn chưa kêu được một tiếng mẹ, An Á đã rời khỏi hai cha con bọn họ.

“Tuần trước, trường học tổ chức họp phụ huynh, cậu chủ thấy những đứa trẻ khác đều có mẹ cùng tham dự, cho nên mới.” Mẹ Luru cuối cùng cũng lên tiếng.

Trong lúc bất chợt, trong lòng của Tạ Phái Hiên có chút chua xót, hình như có thể lĩnh hội được tâm tình của An Bách.

Nếu như An Bách hoàn toàn không nhớ rõ mẹ của nó cũng nhớ nhưng An Á tới vậy, hưởng chi là trong trí nhớ của anh tràn ngập hình ảnh của An Á?

Nửa đêm, Tạ Phái Hiên lăn lộn khó ngủ, lòng đêm nay đặc biệt khó chịu.

Hôm nay An Bách vừa rời đi, tim của anh liền không hiểu sao lại rất buồn bã, anh đã sớm tập thành thói quen để không cảm thấy tịch mịch, thế nhưng bầu trời tối tối lại hung mãnh đánh tới, làm cho anh ứng phó không kịp nên không có cách nào để chịu đựng.

Không ngủ được nên anh đi ra khỏi phòng bệnh, dưới ánh trăng mờ nhạt, một mình đi đến nơi trồng không ít thực vật của bệnh viện, 1 năm 4 mùa bất luận khi nào cũng có thảm cỏ xanh rờn, anh ngồi xuống một cái ghế gỗ, tâm tư lại bay đi xa.

Từ trước đến giờ thần linh đối với anh mà nói chính là lời nói vô căn cứ, nhưng lời nói của An Bách lại khiến cho tâm anh dậy sóng.

Cối đời này có ma không?

An Bách nói, nếu như có, thì nó có thể có cơ hội nói chuyện với mẹ rồi.

Nếu như có, nếu như thật sự có, như vậy anh cũng có thể có cơ hội nói chuyện với An Á.

Chỉ cần cô có thể hóa thành ma, có thể tới trước mặt anh, dù là ma, bọn họ cũng đều không sợ hãi.

Thật ra thì, anh không tin trên cõi đời này có ma, thế nhưng tối nay anh lại bắt đầu cảm thấy nếu như trên đời này thật sự có ma cũng không tồi.

“Thì ra là anh ở đây.”

Từ sau lưng truyền đến một giọng nói mềm mại, sao lại xa lạ mà cũng quen thuộc như vậy, anh không có quay đầu lại, nhưng đã biết sau lưng người đến là ai rồi, anh biết rõ ràng là ai đến, nhưng lại sẽ không kiềm chế được nghĩ sai thành người nào đó.

A, anh đang nói gì vậy? Đúng là quái quỷ. Tạ Phái Hiền cười thầm trong lòng.

“Nửa đêm canh ba không ngủ được, lại có hứng thú chạy đến nơi này ngắm trăng sao?” Vương Du Hàm không đợi anh nói cô ngồi xuống, tự động ngồi xuống bên cạnh anh, sau đó nhìn theo tầm mắt của anh, mới phát hiện thứ anh nhìn không phải là trăng sáng.

“Cô thấy hoa bìm bìm có đẹp không?” Anh hỏi, đôi mắt đẹp nhìn về phía những dây leo bám ở vách tường, không quay đầu lại nhìn cô.

Vương Du Hàm không trả lời, chỉ nhìn về phía tường, sau đó nghe thấy anh nói, vì vậy cô nhìn anh.

“Vợ của tôi không thích hoa hồng cũng không thích bách hợp, lại yêu thích loại hoa mọc ở ven đường này, loại hoa bìm bìm không ai chú ý cũng không đáng tiền.” Anh nói xong, tự mình cười, môi mông nâng lên đường cong hoàn mỹ làm say lòng người.

Cô nhìn cái gò má được ánh trăng chiếu vào trở nên tuấn mỹ khác thường, nhìn thấy ánh mắt của anh rõ ràng tràn đầy quyến luyến.

Vào giờ phút này, cô không biết mình nên nói cái gì, nhưng nhìn về mặt anh nhớ nhung An Á làm cho lòng cô nhói đau.

Anh lầm bầm: “Trước kia, trong nhà của chúng tôi cũng trồng vài cây bìm bìm, cô ấy nói cô ấy rất thích loại hoa này, bởi vì nó tràn đầy sinh lực, bất luận trong hoàn cảnh gian nan như thế nào, nó đều có thể sinh tồn, cô ấy nói con người nên giống như nó.”

Ánh mắt của anh nhìn đám dây leo mọc ở trên bờ tường phía xa xa, chính là hoa bìm bìm.

Trong đêm trăng, những bông hoa nhỏ nhắn màu tím kia đã sớm điều tàn, bìm bìm là một loại hoa sáng nở tới tận, đâm chồi ở ven đường, cũng có thể sinh tồn.

Câu nói thì thầm cùng với vẻ mặt của anh trong nháy mắt đã làm cho cô hiểu ra một chuyện.

Thì ra là anh vẫn thích cô.

Mặc dù ở trong cuộc sống của anh, cô đã chết bảy năm rồi, nhưng đến nay trong lòng của anh vẫn có cô.

Hốc mắt cô bỗng dưng nóng lên, ngực căng lên, sống mũi cay cay, trong lòng vui vẻ nhưng cảm động vẫn nhiều hơn một chút.

Cô không nhịn được muốn ôm lấy anh vào trong lòng, muốn an ủi anh, nhưng vừa nghĩ tới bây giờ mình là Vương Du Hàm mà không phải là An Á, cô chỉ có thể cứng rắn đè nén xuống tâm tình đang kích động.

Đột nhiên, anh quay đầu lại nhìn cô.

“Cô. Khóc cái gì?” Anh ngờ ngẩn, không ngờ lại nhìn thấy đôi con ngươi đầm nước mắt. Cô bị con ngươi đen thâm thúy kia đánh úp bất ngờ đến mức hoàn toàn không có phòng bị, cũng giật mình theo.

“Hôm nay tôi không có nắng cô cũng không tức giận với cô...sao cô lại rơi nước mắt?!” Anh buồn cười hỏi.

“. Tôi...tôi không phải, không phải khóc, tôi chỉ ngáp. Cho nên, ách, khụ, anh biết ngáp cũng sẽ chảy nước mắt mà.” Cô hốt hoảng lau đi nước mắt không biết đã rơi xuống từ lúc nào, cả lăm giải thích.

“Ngáp?!” Ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy hoài nghi.

Để lấy được sự tin tưởng của anh, cô lập tức giang hai cánh tay ra duỗi lưng một cái, sau đó ngáp to cho anh nhìn. Được rồi, anh hạ đôi mày rậm xuống, thu hồi lại ánh mắt đặt ở trên người cô, sau đó lại tiếp tục nhìn về phía dây leo xanh biếc.

Thấy anh dời tầm mắt đi, cô khẽ thở ra một hơi.

Nếu như anh truy đánh tới cùng hỏi tại sao cô lại rơi lệ, cô cũng không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Bọn họ đã là người của hai thế giới, chờ anh xuất viện, thì giữa bọn họ sẽ khôi phục thành hai đường thẳng song song, coi như trong lòng anh còn có An Á, nhưng không thể nào thay đổi được sự thật là bây giờ anh đã có vị hôn thê.

Cô đã thấy người phụ nữ kia ở trên báo, là một nụ cười rất đẹp, làm cho người ta thoát nhìn rất thoải mái, cảm giác người này rất có khí chất, rất xứng đôi với anh, mà cô cũng không muốn phá hỏng tất cả những gì anh có bây giờ.

“Hôm nay An Bách tới bệnh viện gặp tôi thì có hỏi tôi một vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bồ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 3: (2.1)

Editor: Cẩm Tú

An Bách?!

Lòng của cô đột nhiên giật mình, hô hấp dừng lại, “Mới vừa rồi anh.nói ai?”

Anh kì quái quay đầu nhìn về phía cô đang không che giấu được vẻ mặt khiếp sợ, cảm thấy không hiểu.

Anh không nói, chỉ nhìn cô chăm chăm, điều này làm cho cô trở nên nóng nảy, cô bắt lấy cánh tay của anh, có chút kích động hỏi: “Anh vừa mới nói tới ai?”

Cô không có nghe lầm chứ? Anh vừa mới nói đến An Bách, đứa con của bọn họ?!

Con người đen thâm thúy hấp lại, đầu tiên là quét xuống dưới bàn tay đang cầm chặt tay của anh, sau đó trở lại con người không che giấu được vẻ háo hức.

“An Bách, con trai của tôi.” Anh bình tĩnh trả lời cô, đồng thời cũng quan sát cô.

Thì ra là, An Bách còn sống. Còn sống. Tin tức này làm cho tim cô trật nhịp, kích động làm cho khoe mắt ửng đỏ.

Anh bình tĩnh nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại kích động, móng tay của cô đâm vào da thịt của anh, cảm giác đau đớn này nhắc nhở anh, mình không nhìn lầm về mặt của cô.

Anh đã kết hôn, có một đứa con trai, đây là chuyện anh không định giấu giếm, chỉ là cũng chưa từng có ý định công khai.

Vì vậy, mặc dù sau khi anh tiếp nhận tập đoàn Việt, cũng coi là nhân vật nửa công chúng rồi, nhưng những chuyện này vẫn chỉ có những người thân cận bên cạnh anh mới biết được.

Vương Du Hàm này không biết chuyện, cho nên nếu cô cảm thấy kinh ngạc, anh có thể hiểu được.

Nhưng phản ứng của cô lại rất khác thường, làm cho anh không biết nên lý giải phản ứng của cô như thế nào.

“Tôi...tôi có thể gặp nó được không?”

Giọng nói cô đang run rẩy, nếu anh không có nghe lầm, trong giọng nói nghẹn ngào này còn có chút cầu khẩn. Phản ứng của cô quá kỳ quái.

Anh không nhìn được nữa nâng mày rậm lên, hỏi: “Tại sao cô lại muốn gặp con tôi?”

Toàn thân cô cứng đờ, rốt cuộc cũng phát hiện mình có bao nhiêu luống cuống.

“Cô biết An Bách? Cô biết nó sao?” Anh nghi ngờ hỏi.

Bởi vì đó cũng là con trai của cô.

Bởi vì cô ở trên giường bệnh tới nửa năm, có người nói cho cô biết An Bách bởi vì bệnh cấp tính mà hết rồi, trước khi chết cô cũng không được nhìn mặt con trai lần cuối, mà cô vẫn luôn cho rằng An Bách đã sớm rời khỏi trần thế rồi.

“” Cô không biết nói sao, trí óc cũng không vận hành nổi, không biết nên trả lời vấn đề của anh như thế nào.

Cô nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc tràn đầy tò mò của anh, tâm tình cùng suy nghĩ trở nên rối tinh rối mù.

Không được, cô thật sự không biết nên đáp lại anh ra sao.

Cuối cùng, cô thực hiện một cách duy nhất mà cô nghĩ tới —— chạy trốn.

Mà người đàn ông nhìn chăm chăm cô, chỉ có thể ngạc nhiên nhìn chăm chăm người đột nhiên xuất hiện tại vườn hoa, sau đó lại đột nhiên rời đi.

Vương Du Hàm cảm thấy rất lúng túng, cô không biết tại sao mình lại làm chuyện thản ra như vậy.

Trước mặt anh, cô không hề giải thích gì mà lại chạy trốn.

Hành động này thực sự quá ngu ngốc rồi. Cô là y tá phụ trách phòng anh, cô chạy thoát được đêm qua, nhưng không trốn được hôm nay.

Vương Du Hàm đứng ở cửa phòng bệnh một lúc lâu, không đủ dũng khí để đẩy cửa vào bên trong.

Biết An Bách chưa chết, cô thật sự rất muốn gặp nó, nhưng, tại sao cô lại nói cho Tạ Phái Hiên, phải giải thích như thế nào về chuyện mình muốn gặp An Bách?

Cả đêm qua cô không ngủ được, đắm chìm trong việc con trai mình vẫn ở nhân thế, cảm thấy rất vui sướng khi nghĩ mình còn có cơ hội gặp lại nó, đồng thời cũng đắm chìm trong cảm xúc không biết nên làm thế nào.

Nếu không tìm được cách nói hợp lý, chỉ sợ Tạ Phái Hiên sẽ không để cho cô được gặp An Bách phải không?

“Cái đó. Cô y tá?”

Một giọng nữ êm tai đột nhiên vang lên từ sau lưng cô, dọa cho cô giật mình, cô vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp yêu kiều đang ngái ngủ cười với cô.

Vương Du Hàm nhìn một cái liền nhận ra cô ấy là ai, Phương Y Khiết, vị hôn thê của Tạ Phái Hiên. “Xin hỏi bây giờ cô là muốn đi vào hay mới đi ra?” Phương Y Khiết khách khí hỏi cô.

“Tôi...tôi đang muốn đi vào.” Trên thực tế quả thật không sai, chỉ là cô đã chần chừ ở cửa hơn năm phút đồng hồ, bởi vì cô sợ đi vào sẽ bị Tạ Phái Hiên hỏi tới chuyện cô luống cuống đêm qua, cho nên vẫn không dám vào cửa.

Phương Y Khiết nghe vậy, vẻ mặt cao hứng, cô vui vẻ kéo tay Vương Du Hàm, nhiệt tình nói: “Vậy chúng ta đi vào chung đi!”

“À?” Cô kêu khẽ một tiếng, còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt, liền bị kéo vào phòng bệnh.

Xong đời, nên nói gì đầu tiên lúc nhìn thấy Tạ Phái Hiên? Tạ Phái Hiên sẽ nói gì với cô? Hồngбет, cô chưa nghĩ được gì cả.

Sau khi bị nửa kéo nửa bước vào phòng bệnh, cô liền nhìn thấy con ngơoi đen sâu thẳm của Tạ Phái Hiên.

Anh thu hết vẻ mặt luống cuống của cô vào mắt, cười như không cười nhìn cô.

“Hôm nay đúng thật là không ít khách mà.” Tạ Phái Hiên nói xong, bên cạnh anh còn có một người đàn ông mà cô chưa từng nhìn thấy, mà ánh mắt của Tạ Phái Hiên chỉ dừng lại một giây trên người Phương Y Khiết, sau đó liền quay trở lại trên người cô.

Cô theo bản năng sờ sờ vành tai, cực kỳ lúng túng rũ mắt xuống, dời tầm mắt đi.

Anh hí híp mắt, nhìn chăm chú vào động tác của cô.

“Cái đó. Hi.” Phương Y Khiết hồn nhiên không hay biết gì về bầu không khí quái dị giữa hai người bọn họ, bởi vì chính cô cũng đang rơi vào trạng thái lúng túng, cô nhìn về phía hai người đàn ông, trong phút chốc không biết nên chào hỏi ai trước mới đúng.

Không khí trong nháy mắt lâm vào trạng thái yên lặng ngán ngùi.

Vương Du Hàm không biết nên đối mặt với Tạ Phái Hiên như thế nào, rất sợ anh đột nhiên hỏi cô vấn đề mà cô không có cách nào để đáp lại, vì vậy tầm mắt không dám dừng lại trên người anh, còn ánh mắt sâu xa của Tạ Phái Hiên vẫn yên lặng nhìn chăm chú vào Vương Du Hàm, hoàn toàn không để ý đến vị hôn thê Phương Y Khiết.

Mặc dù bản thân Phương Y Khiết cũng không hi vọng anh sẽ để ý tới mình, nhưng trong căn phòng bệnh to như vậy có bốn người, ngay cả một chút âm thanh cũng không có, không khí như vậy thật sự là làm cho cô có chút không chịu nổi, vì vậy cô dời ánh mắt về phía một người đàn ông khác trong phòng bệnh.

Người đàn ông cũng đáp lại ánh mắt của cô, khẽ mỉm cười, nói: “Đã lâu không gặp.”

Phương Y Khiết len lén thở ra một hơi dài, cuối cùng lại cảm thấy khẩn trương.

Ngũ quan cùng dáng dấp của người đàn ông kia có vài phần giống Tạ Phái Hiên, nhưng khí thế tàn mát trên người hai người lại khác nhau rất lớn.

Toàn thân Tạ Phái Hiên phát ra vẻ lạnh lùng làm cho người ta không nhìn được tự động giữ một khoảng cách nhất định với anh, mà người đàn ông kia lại hoàn toàn khác biệt, cả người đều tràn đầy hơi thở thân thiện, mái tóc xoăn đen lại có chút mềm mại, trên khuôn mặt đẹp trai kia là mắt kính gọng đen làm cho hắn mang vẻ thư sinh hào hoa phong nhã, hẳn là anh trai cùng cha khác mẹ với Tạ Phái Hiên — Tạ Ân Hạo.

Phương Y Khiết cũng mỉm cười, gật đầu với hắn một cái, chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

“Hai người cũng thật ần ý, không đến thì thôi, muốn tới lại chọn cùng một ngày mà tới.” Tạ Phái Hiên liếc nhìn Phương Y Khiết, lại liếc nhìn Tạ Ân Hạo, vẻ mặt muốn cười mà không cười, làm cho người ta khó có thể đoán được ý tứ của anh.

Vương Du Hàm có chút nghi ngờ dựng lông mày lên, cảm giác những lời này nghe có chút quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 3 (2.2)

Editor: Cẩm Tú

Tạ Ân Hạo lơ đãng cười cười, Phương Y Khiết ngược lại có chút luống cuống rồi, mặc dù cô là vị hôn thê của Tạ Phái Hiên, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không hiểu nổi Tạ Phái Hiên, thậm chí cô vẫn luôn có chút sợ anh.

Nói thật, cô không muốn nghĩ đến, mỗi lần chỉ cần vừa nghĩ tới việc phải đối mặt với vị hôn phu lạnh lùng này, cô không nhìn được mà da đầu lại tê rần.

Nếu không phải cha mẹ cô đã làm bầm nhiều đến mức lỗ tai của cô sắp ra ghết, cô tuyệt đối sẽ giả vờ như mình không biết chuyện Tạ Phái Hiên nằm viện, dù thế nào đi nữa anh cũng không chủ động gọi điện thoại cho vị hôn thê là cô nha.

Vương Du Hàm cảm giác mình nên tìm một chút chuyện để làm, vì vậy cô liền cầm lấy bệnh án tra xét, mặc dù cô rất cố gắng dồn lực chú ý đến những con chữ trước mắt, nhưng ánh mắt của Tạ Phái Hiên lại không ngừng quấy nhiễu cô.

“Mới vừa rồi các anh đang nói chuyện gì vậy?” Phương Y Khiết cố gắng làm cho bầu không khí bình thường trở lại, vì vậy chủ động tìm đề tài.

Nói đến cái này thì có chút thú vị.

Con người đen của Tạ Ân Hạo lóe lên dưới gọng kính, cười đáp lại nói: “Bọn anh đang nói đến chuyện mượn xác hoàn hồn.”

Nghe vậy, hai người phụ nữ đều sùng sốt

Mượn xác hoàn hồn? Mặc kệ chuyện này nghe như thế nào, nhưng cũng không giống với đề tài mà Tạ Phái Hiên sẽ hứng thú.

“Các cô có tin không?” Tạ Phái Hiên đột nhiên hỏi.

“Hả?” Hai người phụ nữ sùng sốt.

“Có tin vào ma quỷ hay không? Có tin trên cõi đời này thật sự có người có thể mượn xác hoàn hồn không?!” Trong ánh mắt của Tạ Ân Hạo lóe ra chút hứng thú.

Phương Y Khiết suy tư mất nửa ngày, “. Tin.”

Dứt lời, ánh mắt tò mò của Tạ Phái Hiên liền hướng tới Vương Du Hàm, cô cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng nói, “Thế giới rất to lớn, có đủ những cái lạ nha, không phải sao? Chỉ là, sao các anh lại nhắc tới chủ đề như thế?”

“Vi An Bách.”

“An Bách? Thăng bé thế nào?” Vương Du Hàm vừa nghe thấy tên con trai, hoàn toàn thiếu kiên nhẫn lập tức hỏi.

“.” Mọi người quay đầu lại nhìn cô.

“Cô y tá cũng biết An Bách?” Phương Y Khiết nghiêng đầu, ánh mắt nghi ngờ không hiểu nhìn cô.

“A, tôi.”

Tạ Phái Hiên nhìn cô chăm chăm g. một hồi lâu, quyết định giải cứu cho cô.”Ngày hôm qua An Bách hỏi tôi có tin trên đời này có ma hay không.” Tạ Phái Hiên nói.

“Tại sao An Bách lại hỏi thế?” Phuong Y Khiết nghi ngờ hỏi.

“Nó cho là nếu trên đời này có ma, như vậy nó sẽ có cơ hội nhìn thấy ma, vậy thì đồng nghĩa với việc có cơ hội nhìn thấy mẹ nó.” Tạ Ân Hạo rất tốt bụng thay cô giải đáp.

Phuong Y Khiết đã hiểu, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ đồng tình.

Cô đã từng gặp qua đứa bé An Bách kia, là một đứa trẻ rất đáng yêu, mặc dù cô và nó không quen, nhưng cô có thể hiểu được tâm tình mỗi đứa trẻ đều cần được mẹ yêu thương của nó.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cho tới nay cô cảm thấy có áp lực rất lớn khi đối mặt với Tạ Phái Hiên.

Thành thật mà nói, cô biết rõ cá tính của mình, cho nên cô có thể làm tốt vai trò mẹ kế, nhất là khi cô vẫn còn mang danh là con riêng của cha.

Kết hôn với Tạ Phái Hiên là ý tứ của các trưởng bối trong nhà, là đám cưới doanh nghiệp, cũng là chuyện vẫn luôn làm cô cảm thấy nhức đầu nhất.

Chỉ là, cô nghi ngờ nhủ mày hỏi, “Vậy thì sao lại nói đến việc mượn xác hoàn hồn?”

Tầm mắt của Tạ Ân Hạo nhìn về phía người chủ động nhắc tới đề tài này là Tạ Phái Hiên, mà ánh mắt của Tạ Phái Hiên lại dời tới trên người Vương Du Hàm đang xem xét bệnh án, không biết đang viết gì đó.

Sau đó anh phát hiện, cô đang dùng tay trái để viết chữ.

Bởi vì anh hoài nghi linh hồn của An Á nhập vào thân xác của Vương Du Hàm, Tạ Phái Hiên thầm nghĩ như thế.

Cô biết anh ghét lúa mạch.

Cô biết sau khi uống thuốc anh sẽ ăn một viên kẹo mạch nha.

Mỗi lần cảm thấy lúng túng cô sẽ sờ vành tai.

Trong món ăn cô nấu đều có tư vị của An Á.

Trên người cô là hương diênanlưdqđ thơm của hoa Mã Tiên Thảo.

Cô và An Á đều thuận tay trái.

Nếu như tất cả những thứ này đều là trùng hợp, thì có trùng hợp quá nhiều không?

Còn nữa, quan trọng nhất là, khi cô nghe thấy tên An Bách thì lại kích động khác thường và quá quan tâm.

Tất cả đều để cho anh không cách nào không tin tưởng trực giác của mình, cô không phải Vương Du hàm, cô chính là An Á của anh.

Mặc dù, anh biết trực giác cùng những suy đoán như vậy, quý dị đến buồn cười.

Nhưng, anh thật sự cảm thấy cô chính là An Á.

Chỉ là nói ra những lời như vậy, đừng nói đến những người khác, ngay cả anh cũng nghĩ mình điên rồi, vì vậy, anh đương nhiên không trực tiếp nói cho bọn họ biết.

“Không có gì, chỉ là tò mò mọi người có tin chuyện như vậy không mà thôi.” Tạ Phái Hiên lạnh nhạt giải thích.

“Thấy em không có việc gì thì anh yên tâm rồi, thời gian cũng không còn nhiều lắm” Tạ Ân Hạo nói xong, đứng dậy từ trên ghế sofa, chuẩn bị rời đi.

“A? Anh phải đi?” Trên mặt Phuong Y Khiết lập tức lộ vẻ khẩn trương.

Tạ Ân Hạo gật đầu một cái, đẩy gọng kính trên mũi, nói: “Trường học còn có việc, anh phải tới đó.”

“Vậy, vậy.” Vẻ mặt của Phuong Y Khiết chính là rất muốn rời khỏi đây cùng hắn.

Dù sao cô y tá cũng chỉ là đi ảo vì công việc, chắc cũng sẽ rời đi nhanh thôi, như vậy phòng bệnh sẽ chỉ còn lại cô và Tạ Phái Hiên.

Trời ạ, chỉ cần vừa nghĩ tới phải ở cùng một chỗ với anh. Phuong Y Khiết không nhịn được rung mình một cái, sau đó dừng cảm lên tiếng: “Cái đó, em cũng như vậy.” Lời của cô dừng lại, trong phút chốc đại não cô trở nên trống rỗng.

Xong đời, cô hoàn toàn không có việc gì đang chờ, nên nói lý do gì cho tốt đây?

“Tất cả mọi người trở về đi thôi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Tạ Phái Hiên nhìn thấu ý đồ của cô, cũng rất sáng khoái thuận theo ý của cô.

Về mặt của Phương Y Khiết như được đặc xá khiến Vương Du Hàm không hiểu chút nào, chỉ có thể kì quái nhìn ba người bọn họ.

Chỉ là, Tạ Phái Hiên nói anh muốn nghỉ ngơi?

Vậy thì tốt quá, dù thế nào đi nữa nhìn khí sắc của anh cũng không tệ, ghi chép trong bệnh án cũng tốt, cô cũng muốn đi.

Cô cần một chút thời gian để nghỉ lý do, một lý do để cho cô có thể gặp được An Bách, đợi cô nghĩ xong, cô sẽ trở lại tìm Tạ Phái Hiên.

“Đi thôi.” Tạ Ân Hạo nói xong, liền dẫn đầu đi về phía cửa phòng bệnh.

Phương Y Khiết sợ sẽ bị vút lại mà mắt to trừng mắt nhỏ với Tạ Phái Hiên, cũng vội vàng đi theo hân.

Cuối cùng, là Vương Du Hàm cúi đầu yên lặng định đi ra ngoài.

“Vương Du hàm, cô ở lại.”

Đang lúc Vương Du Hàm chỉ cần một bước chân nữa thôi là thành công bước ra khỏi cửa phòng bệnh thì sau lưng lại vang lên giọng nói trầm thấp không cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 4: (1)

Editor: Cẩm Tú

Bước chân của Vương Du Hàm dừng lại, toàn thân cô trở nên căng thẳng, nhịp tim đập kịch liệt, bắt đầu suy nghĩ nên làm bộ không nghe thấy gì trực tiếp đi ra ngoài, hay là xoay người lại đối mặt với người đàn ông ở phía sau.

“Không phải cô muốn thấy An Bách sao?!” Giọng nói êm tai vang lên lần nữa, lần này anh lại ném mồi dụ cô.

Quả nhiên, bước chân của Vương Du Hàm chỉ thiếu chút nữa là bước đi ra khỏi cửa phòng bệnh liền thu lại, cô vừa quay đầu lại, liền đối mặt với đôi con ngươi đen sâu thăm.

“Chờ một chút nữa bảo mẫu sẽ đưa An Bách tới đây, cô muốn gặp nó, thì hãy ở lại đây đi.”

“Thật sao?” Cô không giấu được vẻ mặt mừng rỡ.

“Thật, vào đi.” Thu lại vẻ ngoài bệnh tật, anh nở nụ cười.

Lúc này, nếu như Phương Y Khiết vẫn còn ở đây, cô ấy nhất định sẽ cảm thấy như có dòng khí lạnh từ chân xộc thẳng lên đầu; còn đối với Đới Vĩ, hân đại khái sẽ ngạc nhiên đến rớt cả cằm, hoài nghi Tạ Phái Hiên có phải là bị quỷ nhập vào hay không.

Còn Vương Du Hàm, bởi vì nghe anh nói có thể gặp được con trai, vì quá vui mừng nên đã làm cho cô không để ý đến nụ cười của anh có bao nhiêu dịu dàng.

Nhìn đồng hồ, anh nói: “Chắc là sẽ tới ngay thôi.”

Vương Du Hàm không có cách nào đè nén sự hưng phấn cùng vui vẻ của mình, vẻ mặt tràn ngập ý cười, cho đến khi đi ra khỏi phòng bệnh anh nói một câu nói, mới để cho tất cả lý trí của cô trong nháy mắt quay trở lại. “Tại sao cô lại muốn gặp An Bách?”

Nụ cười của cô trở nên cứng nhắc, hồng bét, cô còn chưa nghĩ ra được lý do nào gọi là “bình thường”. Anh nhếch cao mày, chờ cô trả lời.

“A, bởi vì Bởi vì tôi rất thích trẻ con.” Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng đưa ra cho anh một lý do không đủ sức thuyết phục này.

Anh bí hiểm nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt kiên định không dời, làm cô cảm thấy chột dạ. “Thật đấy, tôi thật sự rất thích trẻ con.” Cô đành phía nhấn mạnh lai.

Anh từ chối cho ý kiến nhếch nhếch môi mỏng lên, nét mặt kia vừa giống như đã tin lời của cô nhưng cũng giống như không tin. Quá khó hiểu.

Cô đột nhiên có chút cảm thán lại có chút vui vẻ.

Hiện tại anh đã thay đổi thật rồi, trở nên như vậy làm cho người ta khó hiểu, không còn là người chồng đáng yêu đĩ đàng trước đây của cô mà hi vọng ả ố đều đều viết rõ trên mặt nữa rồi.

Nhưng, đây là một thay đổi tốt, dù sao lấy địa vị hiện tại của anh, nếu như trong đầu đang suy nghĩ gì cũng có thể cho người khác nhìn thấu, hình như cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Cha!”

Một giọng nói non nớt mà vui vẻ vang lên phía sau lưng cô, cô vừa mới quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng dáng nhảy nhót nhót vọt thẳng qua trước mặt cô, xông thẳng vào trong ngực người đàn ông kia.

Tạ Phái Hiên ngồi xổm xuống ôm lấy con trai vào lòng, cảnh tượng đẹp này khiến Vương Du Hàm không nhịn được mà vành mắt đỏ hoe.

“A? Cô y tá cũng ở đây?!” Đới Vĩ và bảo mẫu cùng bước vào.

Nghe thấy giọng nói của Đới Vĩ, Vương Du Hàm vội vàng nháy mắt mấy cái, nháy mắt để làm trôi đi nước mắt trong hốc mắt mình. “Đúng vậy.”

“Nhiều người như vậy, vậy thì tốt rồi, tôi có nấu cháo trắng đưa cái, mọi người cùng nhau ăn đi.” Mẹ Lưu cười tủm tỉm nhìn cô.

“Cha, có cả mì gân nữa.” An Bách nở nụ cười lấy lòng.

“Tiểu thiếu gia đặc biệt dạn dỏ nên không thể quên được, bởi vì ngài thích ăn.” Mẹ Lưu buồn cười bổ sung thay An Bách.

“An Bách thật là một đứa con trai tốt, nếu như tương lai con ta cũng đáng đĩ đàng yêu với thân thiết như vậy thì thật tốt.” Về mặt của Đới Vĩ đầy yêu thích và ngưỡng mộ.

Tạ Phái Hiên buồn cười liếc nhìn hắn.

“Cha, ai vậy?” An Bách rút cuộc cũng chú ý tới sự tồn tại của người xa lạ trong phòng bệnh.

“Đó là cô y tá chăm sóc cho cha.” Anh nhìn hốc mắt ửng đỏ của Vương Du Hàm, sau đó thay bọn họ giới thiệu lẫn nhau, “Nó chính là An Bách, con trai của tôi.”

Vương Du Hàm kích động cắn chặt răng, cố gắng ngăn chặn dòng lệ nóng trong hốc mắt.

Con trai của cô không chết, hơn nữa còn lớn như vậy rồi, dung mạo giống như cha nó vậy, đẹp mắt như vậy, đáng yêu như thế. Trời ạ, cô thật sự rất muốn ôm nó một cái.

Giống như là đọc được suy nghĩ của cô, Tạ Phái Hiên nhẹ nhàng đẩy An Bách một cái, nói: “An Bách, ôm đi y tá một cái đi.”

An Bách có chút không hiểu nhìn cha, mặc dù không có hiểu rõ ràng tại sao lại cần làm như vậy, nhưng vẫn nghe lời đĩ đàng đi tới trước mặt của Vương Du Hàm

“Di.” An Bách ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn cô, khề nói.

“An Bách.” Bảo bối của tôi.

Cô nhẹ nâng gương mặt nho nhỏ của An Bách lên, tỉ mỉ nhìn, ở trong trí nhớ của cô, nó vẫn còn là một đứa bé ư a a ở trong lòng cô thổi nước bọt, nhưng chỉ chớp mắt, cũng đã lớn như vậy rồi.

Cô khẽ vuốt hàng mi, sống mũi thẳng cùng đôi môi hình thoi, lại nhẹ nhàng vuốt ve đôi má mềm mại của con. Giờ khắc này, cô không thể nhịn được nữa.

Tất cả ý nghĩ nhắc nhở mình phải sống, không làm cho người khác cảm thấy cô quá kì lạ, trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, nước mắt hoàn toàn vỡ òa.

“Di, di làm sao vậy?” Nước mắt cô vừa rơi xuống, An Bách vừa đĩ đàng ngờ ngàng lại vừa kinh ngạc, trong nháy mắt tay chân trở nên luống cuống.

Mà những người còn lại, trừ Tạ Phái Hiên ra, tất cả đều ngoác cả ra.

Mẹ Lưu cùng Đới Vĩ hai mặt nhìn nhau, hai người đều không hiểu gì, hoàn toàn không rõ hiện tại đang xảy ra chuyện gì.

“Cô ấy sao vậy?” Ánh mắt thăm hỏi của Lưu mẹ nhìn về phía Đới Vĩ.

“Tôi cũng không biết.” Đới Vĩ mù tịt nhún nhún vai.

Ánh mắt suy nghĩ sâu xa của Tạ Phái Hiên dừng lại trên người của Vương Du Hàm.

“Dì, dì chỉ là nhớ tới đứa con của dì thôi. . . .” Cô khụt khà khụt khịt, ngen ngào nói.

An Bách suy nghĩ một chút, quyết định giang đôi tay bé nhỏ ra ôm lấy cô.

Đứa con của dì cùng với mẹ của nó đều không còn trên cõi đời này nữa sao?

Khó trách cha lại nói nó chạy lại ôm dì một cái, thì ra là vì vậy.

“Dì, ngoan, đừng khóc.” An Bách sử dụng những từ ngữ nó có thể nghĩ tới để an ủi cô, đôi tay nhỏ bé vẫn không quên vỗ nhẹ ở trên lưng cô.

“An bách, cháu thật biết nghe lời.” Lòng của cô trở nên ấm áp, sống mũi có chút cay cay.

“Cô y tá này tuổi còn trẻ, không ngờ đã có con rồi.” Mẹ Luru kinh ngạc nói.

“Khó trách cô ấy dễ tổng giám đốc như dễ dành một đứa trẻ, thì ra là đã sớm là một bà mẹ trẻ, dễ dành đứa bé theo thói quen.” Đới Vĩ kinh sợ nhớ lại sự kiện cho kẹo.

Tạ Phái Hiên nhướng cao mày rậm, yên lặng nhìn cô mắt không chế mà rơi lệ, hình ảnh cô ôm thật chặt An Bách vào trong lòng.

Anh biết, ý nghĩ này của mình có bao nhiêu buồn cười, quá sức tưởng diedanlqđ tượng, thậm chí, anh không nghĩ ngờ chút nào sẽ có người cho là anh bị điên rồi.

Nhưng, anh thật sự cho là, cô, Vương Du Hàm, chính là An Á!

Tình huống trở nên có chút quỷ dị.

Trong nồi nước đang sôi sùng sục, những chùm bọt khí nho nhỏ theo đáy nồi mà nổi lên.

Vương Du Hàm gọn gàng cắt tỏi, thái sợi rau củ, cắt nấm hương thành từng khối, sau đó còn bào thêm một quả mướp.

Nước sôi, cô bỏ mì sợi đã chuẩn bị xong vào nồi, cô bận tới mày tới mặt, sau đó nghe trong phòng khách truyền đến tiếng thúc giục của Tạ Phái Hiên.

“Đã xong chưa? Tôi đói bụng.”

Động tác của cô ngừng lại trong phút chốc.

Thực sự rất kỳ dị.

Cô lại đang nấu cơm ở nhà anh!

Nếu là một tháng trước kia có người nói cho cô biết, kể tiếp cô có thể có cơ hội lại một lần nữa xâm nhập vào cuộc sống của người đàn ông mà cô yêu nhất, cô nhất định sẽ không tin.

Nhưng sự thật lại chính là như thế.

Ngày hôm đó nhìn thấy An Bách, sau khi cô mắt không chế mà rơi lệ, anh không hỏi cũng không nhiều lời gì cả, chỉ là ngày ngày nói An Bách tới bệnh viện, để cho cô có thể gặp được An Bách.

Cô không hiểu nổi anh đang nghĩ cái gì, nhưng có thể có cơ hội gặp được con trai, cô không thể buông tha. Hơn nữa anh không hỏi cũng tốt, bởi vì cô không thể nghĩ diedanlqđ ra được lý do gì để giải thích, cho nên cô cứ yên lặng như vậy mà xuất hiện trong phòng bệnh của anh trong thời gian mà An Bách tới, sau đó, một ngày trước khi anh xuất viện, anh hỏi cô ——

“Mẹ Luru chuẩn bị về hưu, An Bách thiếu một bảo mẫu, cô có muốn làm không?”

“Hả?” Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Tôi cho là cô rất thích nó.”

“Tôi đương nhiên thích nó!” Cô không chút do dự lập tức đáp lại.

Anh nhếch cao lông mày, con ngươi đen suy nghĩ sâu xa mà nhìn cô.

Ánh mắt sắc bén kia giống như là muốn nhìn thấu cô, làm cho cô không khỏi chột dạ, không nịn được bắt đầu lo lắng cho mình có phải đã để lộ chuyện gì hay không, sợ hãi có phải anh đã phát hiện ra điều gì rồi không.

Nhưng, cẩn thận nghĩ lại, không thể nào.

Bề ngoài của Vương Du Hàm không hề giống An Á một chút nào, hơn nữa chuyện An Á sống lại biến thành một người phụ nữ khác, thật hoang đường

Chuyện nói ra cũng sẽ không có người tin, anh làm sao có thể sinh ra hoài nghi, cô thực sự đã nghĩ nhiều quá rồi.

“Mẹ Lưu nói với tôi rất nhiều lần, bà định về hưu để chăm sóc cho con cháu của mình, cô đã thích An Bách, An Bách cũng thích ở chung với cô, sao cô không suy xét đến việc làm bảo mẫu cho An Bách?”

Cứ như vậy, bởi vì điều kiện có thể ngày ngày nhìn thấy An Bách, cũng có thể đi đảnqlđ ngày ngày gặp được anh thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến làm cho cô nhất thời quên mất sau khi anh xuất viện, chỉ cần ở phía xa len lén nhìn anh, vì vậy, hoàn toàn không có biện pháp cự tuyệt mà kích động đồng ý.

Sau đó, cô ở chỗ này.

Cô bung com trưa đã nấu xong, bát mì thơm ngào ngạt mùi dầu vừng lên mặt bàn, trong người đàn ông vốn đang xử lý công chuyện trong phòng khách liền tự động tự động xuất hiện trước bàn ăn.

“Rất thơm” Anh không tiếc lời ca ngợi, sau đó an vị ngồi xuống mà ăn ngấu ăn nghiêng.

“Thật không hiểu nổi, rốt cuộc tôi đảm đương làm bảo mẫu của ai đây.” Cô nhìn bộ dạng thanh thân của anh, thật không biết nên tức giận hay là nên buồn cười đây.

Nói là bảo mẫu, cô cảm thấy hình như mình còn kiêm thêm chức quản gia nữa.

Bởi vì trừ việc chăm sóc An Bách, cô còn nấu bữa trưa và bữa tối cho hai cha con bọn họ, có lúc trong nhà lộn xộn, cô nhìn không được liền phải chủ động dọn dẹp lại.

Kể từ khi tiếp nhận công việc bảo mẫu này, bên bệnh viện cô đã chuyển sang làm bán thời gian, bởi vì y tá trưởng không đi đảnqlđ muốn để cho cô đi, dù sao nhân viên có thể tin cậy không đủ, lúc này cô mà từ chức, y tá trưởng sẽ đau đầu nhức óc.

Vì vậy, sau khi nói chuyện với y tá trưởng, bọn họ đã đạt được hiệp nghị, cô tạm thời chuyển thành y tá bán thời gian (giống như làm part-time ấy), mỗi ngày đều phải đến bệnh viện trình diện, nhưng không cần giống như nhân viên chính thức, phải làm việc trong một thời gian dài như vậy.

Mà đến chỗ của Tạ Phái Hiên, cô cũng giống như đang làm việc bán thời gian, buổi trưa mỗi ngày đến nhà họ Tạ trình diện, bởi vì An Bách đang học tiểu học năm nhất thì trừ thứ ba ra, đều chỉ học chắc buổi sáng mà thôi.

Nếu làm bảo mẫu của An Bách, theo lý thuyết, cô phải đi đón An Bách sau giờ tan học, nhưng bởi vì Mẹ Lưu vẫn làm đến hết cuối tháng, mẹ Lưu cũng không nỡ phải rời xa An Bách mà mẹ Lưu đã chăm sóc nó từ nhỏ cho tới lớn, cho nên kiên trì cho đến hết tháng này sẽ đón An Bách tan học, sau đó sẽ quay về nhà cùng cô gánh vác công việc.

Vì vậy buổi trưa cô liền trực tiếp đến nhà họ Tạ trình diện, trước tiên chuẩn bị xong bữa trưa, để cho An Bách vừa mới về nhà thì sẽ có ngay thức ăn nóng hổi để ăn.

Các nàng ơi, chắc tuần này chỉ đăng đc 1c thôi tại vì dạo này ta đang mắc lịch thi cử, các nàng thông cảm cho ta nhé

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 4 (2.1)

Editor: Cẩm Tú

Hôm nay là thứ ba, An Bách phải đi học cả ngày, nhưng buổi trưa cô vẫn đến nhà họ Tạ, thế nhưng lại không nghĩ tới, Tạ Phái Hiên lại ở nhà.

“An Á.” Anh ăn mì trong bát của mình, đột nhiên mở miệng.

Cô ngẩn ra, hoài nghi mình có nghe lầm cái tên anh gọi hay không.

“Ngồi xuống ăn chung thôi.” Anh ngẩng đầu lên thì nhìn thấy vẻ mặt sững sốt của cô, “Cô làm bảo mẫu của An Bách cũng được một tuần rồi, đã cảm thấy quen chưa?”

“Mới vừa rồi anh gọi tôi là gì?” Cô nhìn chằm chằm anh, thử dò xét hỏi.

Anh không thể nào biết cô là An Á được.

“Cái gì?!” Anh nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, sau đó rất tự nhiên tiếp tục ăn bát mì của anh.

Đúng, anh không thể nào biết được.

Linh hồn sống lại, chuyện hoang đường như vậy mới lúc bắt đầu cô vẫn không thể tin, tháng đầu tiên sau khi tỉnh lại, mỗi ngày cô đều hoài nghi mình đang nằm mơ, cho đến khi đã trải qua một thời gian khá lâu, cô không thể tiếp tục phủ nhận gương mặt hoàn toàn khác với gương mặt của mình trước kia, không thể phủ nhận sự thật rằng cô đã thật sự mượn cơ thể của Vương Du Hàm để trùng sinh.

Ngay cả bản thân cô cũng phải mất một thời gian mới tin được chuyện này là thực, làm sao anh có thể đột nhiên sinh nghi?

Cho nên, nhất định là cô nghe lầm rồi.

Nhưng, thành thật mà nói, gần đây cô phát hiện ra một chuyện, đó chính là ánh mắt anh nhìn cô đã thay đổi.

Gần đây cô có cảm giác lúc cô không để ý, anh luôn dùng ánh mắt dò xét mà nhìn cô, giống như muốn biết trên người cô có bí mật nào, anh cố gắng muốn nhìn thấu con người cô.

Cô đúng là không cách nào để kháng cự việc ngày ngày được ở chung với cha con bọn họ.

Nhưng, điều này cũng không đại biểu cho việc cô sẽ thay đổi dự tính ban đầu.

Hiện tại anh đã có tất cả, bất luận là danh lợi hay địa vị, còn có cả vị hôn thê xinh đẹp như hoa, cô tin tất cả những điều tốt đẹp này, chắc hẳn anh đã phải cố gắng rất lâu mới có được.

Chết qua một lần, cô mới hiểu được cuộc sống yên bình chính là hạnh phúc, cho nên cô không thể chỉ vì mình, lại có thể tùy tiện tham gia vào cuộc sống yên bình của hai người bọn họ hiện giờ, điều này tương đương với việc hủy hoại tất cả, đối với mỗi người đều không công bằng, nhất là Phương Y Khiết.

Nếu An Á đã chết bảy năm rồi, như vậy thì về sau hãy để cho cô sống trong lòng anh là được rồi, đừng xuất hiện nữa.

“Cô đang suy nghĩ gì vậy, sao vẻ mặt lại nặng nề thế?” Tạ Phái Hiên cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Nặng nề? Có sao?” Cô có chút chột dạ cảm dũa lên, bắt đầu ăn mì.

Từng cử động của cô, tất cả vẻ mặt của cô đều bị Tạ Phái Hiên thu hết vào tầm mắt, tất cả tất cả càng làm cho anh thêm tin tưởng vào ý nghĩ điên khùng kia.

“Tại sao hôm nay anh lại ở nhà?” Cô đổi đề tài.

Anh buồn cười liếc nhìn cô một cái, ngay sau đó cô đã hiểu ý tứ của anh.

Đây là nhà anh, anh thích thì anh ở nhà, bảo mẫu như cô lại đi hỏi chuyện này hẳn là đã vượt quá khuôn phép rồi.

“Ý của tôi là, tôi cho là anh sẽ ở công ty, dù sao bây giờ cũng là giờ làm việc.” Cô giải thích.

“Chẳng lẽ tổng giám đốc thì không thể nghỉ phép sao? Huống chi, thân thể của tôi vừa mới phục hồi lại, thỉnh thoảng nghỉ ngơi nửa ngày cũng không tính là quá phạm chứ?”

Nói như vậy cũng không sai. Cô gật đầu một cái, tiếp tục cúi đầu ăn mì.

“Đã quen thuộc chưa? Công việc bảo mẫu này.” Anh lại trở lại đề tài này một lần nữa.

Khẩu vị của anh không tệ, ăn hết một bát rồi, rất tự nhiên gắp bát lên trước mặt cô, cô theo bản năng nhận lấy, lấy cho anh thêm một bát mì nữa.

Thái độ của anh đối với cô rất tự nhiên, tự nhiên đến mức giống như cô vốn thuộc về nơi này.

“Quen rồi.” Cô gật đầu một cái, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, liền không nhịn được giương lên nụ cười thỏa mãn, “An Bách thật sự rất thân thiết, thật đáng yêu.”

Mặc dù mới chăm sóc An Bách được một tuần lễ ngắn ngủi, nhưng mỗi ngày có thể để cho cô được chuẩn bị thức ăn cho nó, cùng làm bài tập với nó, nói chuyện phiếm với nó, dỗ nó ngủ, loại cảm giác này thật sự rất hạnh phúc.

Cô không ngừng cảm tạ ông trời, cảm tạ ngài đã không mang An Bách của cô đi, cảm tạ ngài đã cho cô cơ hội được chăm sóc và yêu thương nó, mặc dù chỉ có thể lấy thân phận bảo mẫu, nhưng như thế cũng đã làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ rồi.

Anh nhìn gương mặt không che giấu được tâm tình vui vẻ của cô, nói: “Cô có vẻ rất yêu thương An Bách.”

“Ừ, tôi thật sự rất thích nó.” Cô không nhận được phụ họa, biểu lộ tình cảm sâu kín nhất ở trong lòng ra ngoài.

“Còn tôi thì sao?”

“Hà?!” Cô bị anh hỏi bất thành lời, có chút kinh ngạc nhìn anh.

Bây giờ là tình trạng gì? Anh không phải là sẽ có ý nghĩ gì đối với “Vương Du Hàm” chứ.

Hai người bốn mắt chạm nhau, tầm mắt tương giao, nhịp tim cô đập kịch liệt, đầu óc trống rỗng, không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Không khí vừa quý dị lại lúng túng, một hồi lâu, anh lại đột nhiên lên tiếng.

“Tôi đùa thôi.” Anh khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục ăn mì trong bát.

Cô kinh ngạc lờ mờ anh.

Cô ngay cả một điểm cũng không thấy buồn cười được không? Vị tiên sinh này.

Nửa ngày không nghe thấy bất kỳ lời đáp lại nào của cô, anh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi mắt to tròn đang trừng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, không nhận được cong nhẹ khóe môi.

Ánh mắt không tự nhiên với nụ cười mê người kia, làm cho cô không nhận được hung hăng trừng anh một cái.

“Không nên đùa giỡn lung tung, sẽ dọa người khác đấy!” Cô có chút tức giận.

Anh không lưu tâm lắm nhún nhún vai, rất có hứng thú nhìn cô, “Vậy cô cũng không cần thiết phải tức giận, cô ở đây tức cái gì?”

Đương nhiên là giận anh tại sao lại có thể đùa giỡn với cô như vậy!

Bởi vì “Cô” là “Vương Du Hàm”.

Bởi vì cô biết bây giờ trong mắt anh nhìn thấy không phải là An Á.

Bởi vì cô biết rõ bên cạnh anh còn có một vị hôn thê.

Mặc kệ là bởi vì An Á, hay là bởi vì vị hôn thê của anh, tóm lại, tại sao anh lại có thể đùa giỡn với “Vương Du Hàm”!

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 4 (2.2)

Editor: Cẩm Tú - ĐDLQĐ.

“Tôi không tức giận, anh nghĩ nhiều quá rồi.” Cô phủ nhận, nhưng trên thực tế, tâm tình vừa tức giận lại uất ức rất phức tạp làm cho cô không khỏi phiền não, cô diệnanlqđ tức giận ăn hết bát mì, mang bát đĩa của mình đặt xuống bồn rửa trong phòng bếp, sau đó lấy khăn lau đi vào phòng khách.

Tầm mắt của Tạ Phái Hiên lặng lẽ dõi theo bóng lưng đang tức giận của cô.

Trước kia, khi cô cảm thấy tức giận với anh, không muốn nói chuyện cùng anh, cô sẽ theo thói quen làm việc nhà để phát tiết lửa giận của mình.

Trước tiên cô sẽ lau bàn ghế và cửa sổ cho đến khi sáng bóng mới thôi——

Một bên anh vừa gấp sợi mì vào trong miệng, vừa nhìn cô cầm khăn lau đang dùng lực lau mặt bàn đá Thạch Anh màu đen.

Tiếp theo đó là lau sạch sàn nhà và cửa sổ đến nỗi không dính một hạt bụi——

Anh mang bát đĩa và nồi mì đặt xuống bồn rửa trong phòng bếp, hình ảnh đầu tiên anh hoàn toàn đoán trúng, điều này làm cho tâm tình của anh rất tốt, vì vậy anh rất tốt bụng quyết định thay cô rửa sạch hết đồng bát đĩa này.

Trước khi rửa bát, anh quay đầu lại liếc mắt nhìn, trong phòng khách diệnanlqđ người phụ nữ kia đang cầm một lọ dung dịch tẩy rửa lau tấm cửa sổ sát đất của nhà anh.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh đang cố gắng làm chuyện nhà, khóe môi anh không nhịn được mà càng giương cao.

Anh vui sướng bắt đầu công việc rửa chén.

Anh biết, tiếp đó, cô sẽ tới ban công tưới cây và nhỏ cỏ dại——

Rửa bát xong, bỏ tất cả bát đĩa đã rửa sạch vào trong máy hong khô, anh trở lại phòng khách, vừa đúng lúc nhìn thấy cô đi về phía ban công.

Bước chân của cô dừng lại, giơ tay lên, sau đó động tác này ngừng hồi lâu.

Anh đoán, cô nhìn thấy rồi.

Nhìn thấy đàn hoa bìm bìm mà anh trồng vì cô.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu ngài cần.”

Thang máy đi lên tầng cao nhất, cửa vừa mở ra, Đới Vĩ đã đứng chờ diệnanlqđ ngoài cửa.

Bên ngoài thang máy là một không gian bao la, mới nhìn vào giống như một cái sân rộng, toàn bộ sàn nhà được ốp bằng đá Cẩm Thạch màu đen, vách tường bốn phía được sơn màu trắng, trong không gian to như vậy có một bên đặt một giá sách chứa đầy tạp chí thương nghiệp các loại, trong góc có đặt mấy chậu cây lớn xanh biếc, sau đó còn có một bộ ghế sa lon, trong không gian kiểu côi mờ có một quầy rượu, là phòng giải khát của tầng lầu này, khu vực xử lý việc công của Đới Vĩ cũng ở trong không gian này, mà phía bên trái bàn làm việc của Đới Vĩ, chính là phòng làm việc của tổng giám đốc Tạ Phái Hiên.

Tạ Phái Hiên bước ra khỏi thang máy, đồng thời nhận lấy túi giấy Đới Vĩ đưa, bước chân của anh không hề dừng diệnanlqđ lại, một đường trực tiếp đi vào phòng làm việc của mình.

Đới Vĩ không đi theo anh, sau khi anh nhận lấy tài liệu, hần liền chuyển hướng đi tới phòng giải khát để chuẩn bị cà phê cho anh.

Vừa vào phòng làm việc, Tạ Phái Hiên ngay lập tức rút tài liệu từ trong túi giấy ra nhìn kỹ.

Tài liệu không nhiều lắm, còn không đủ mười trang.

Anh đọc kỹ từng chữ từng chữ một, chuyên tâm tới mức khi Đới Vĩ gõ cửa phòng làm việc, đặt cốc cà phê Cappuccino tỏa mùi hương bốn phía lên bàn làm việc sau đó lại lui ra ngoài, anh cũng không có phát hiện.

Sau đó, anh phát hiện được vài keyword (từ khóa).

Xảy ra tai nạn xe diệnanlqđ cộ nghiêm trọng, hôn mê, tỉnh lại, cá tính đại biến.

Ánh mắt của anh rời khỏi tập tài liệu trong tay, nhìn phía ngoài cửa sổ, ngoài ý muốn phát hiện ra sáng sớm ngay dưới con mưa, ở phía đường chân trời lặng lẽ xuất hiện cầu vồng, một cảm giác vui sướng mãnh liệt dâng lên từ trong đáy lòng, làm cho anh không nhịn được mà cong khóe môi, cười khẽ một tiếng.

Sau khi đưa cà phê xong, Đới Vĩ bước vào phòng làm việc một lần nữa, nhìn thấy khuôn mặt từ trước tới giờ luôn rét lạnh lại lộ ra nụ cười, không tự chủ được trở nên ngơ ngẩn.

Hần chưa từng nhìn thấy ông chủ cười như vậy, hần vẫn luôn cho rằng nụ cười phát ra từ sâu trong nội tâm như diệnanlqđ vậy, chưa bao giờ từng tồn tại trong nội tâm của ông chủ.

“Tổng giám đốc, tâm tình của ngài rất tốt sao?” Hần tò mò hỏi.

Chắc hần nguyên nhân làm cho tâm tình của ông chủ tốt như vậy là do phần tài liệu kia phải không?

Mấy ngày trước, ông chủ đột nhiên nói hần đi điều tra về cô y tá đó, mặc dù ông chủ không có nói rõ nguyên nhân, mà hần đương nhiên cũng không dám hỏi nhiều. Nhưng, hiển nhiên cô y tá đó tuyệt đối có sức ảnh hưởng đối với lão đại.

Chỉ là, có điều này làm hần tò mò, trong tập tài liệu điều tra đó rốt cuộc là viết cái gì, lại có thể làm cho ông chủ từ diệnanlqđ trước tới nay luôn lạnh lùng lộ ra nụ cười?

Tạ Phái Hiên nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, nụ cười trên mặt trong nháy mắt thu lại, khôi phục lại lại về lạnh nhạt như trước.

Hần cầm lên trên bàn hương nồng sợi tổng hợp bó Chino khẽ nhấp một cái.”Lão đại, ngài là không phải là đối cái đó Tiểu y tá có ý tứ?”

Đới Vĩ không có cách nào để kìm nén lòng hiếu kỳ của mình lại phát tác, dù sao nhiều năm qua đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên hần nhìn thấy ông chủ xuất hiện vẻ mặt của người bình thường, cho nên hần rất không sợ chết, dùng ánh mắt có chút mập mờ nhìn ông chủ của mình hỏi.

Tạ Phái Hiên liếc xéo hần một cái.

Đôi Vĩ đi theo bên cạnh anh rất nhiều năm, làm việc rất chăm chỉ, tay chân gọn gàng, không lắm chuyện, năng lực cũng không khác trợ thủ đắc lực là bao, khuyết điểm duy nhất chính là thỉnh thoảng dây thần kinh của hắn lại đột nhiên lòi diệnanlqđ ra, đương nhiên phần lớn thời điểm lòi ra đều không phải là chuyện công, cho nên mới có thể tiếp tục giữ hắn ở bên cạnh.

Mà khi dây thần kinh của hắn lòi ra, dấu hiệu rõ ràng nhất chính là hắn sẽ gọi anh là ông chủ, mà không gọi anh là tổng giám đốc, rất rõ ràng, hiện tại Đôi Vĩ vốn định tán gẫu với anh.

“Xem ra, gần đây cậu rất rảnh rỗi?” Thậm chí lại có lực chú ý quan tâm tới chuyện riêng của anh?

Đôi Vĩ lập tức an phận chuyển đề tài trở về, “Khụ khụ, cái đó, tôi muốn báo cáo với tổng giám đốc một tiếng, mới vừa rồi mẹ Luru có gọi điện thoại, bà ấy nói trong nhà tạm thời có chuyện, phải xin nghỉ diệnanlqđ trở về một chuyến, cho nên buổi trưa hôm nay không đi đón cậu chủ nhỏ được.”

Tạ Phái Hiên cau chân mày.

Đôi Vĩ tiếp tục báo cáo: “Chỉ là mẹ Luru đã liên lạc với Vương tiểu thư, Vương tiểu thư nói cô ấy sẽ đi đón cậu chủ nhỏ tan học.”

Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Hãy đổi buổi ăn trưa hôm nay cùng chủ tịch của Quan thị sang tuần sau, hội nghị buổi chiều cũng sắp xếp sang thời gian khác, thông báo cho chi nhánh công ty bên Châu Âu rằng hội nghị qua webcam sẽ chuyển sang buổi tối, bây giờ, đưa toàn bộ công việc cần hoàn thành vào hôm nay cho tôi.”

Dời lại những công chuyện có thể dời, trước tiên phải hoàn thành xong tất cả mọi công việc của ngày hôm nay trong diệnanlqđ sáng hôm nay.

Anh quyết định, hôm nay anh cũng sẽ đi đón An Bách tan học.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 5 (1.1)

Editor: Cẩm Tú

Đây là lần đầu tiên cô có cơ hội có thể đón con mình tan học.

Chỉ có một khoảng thời gian ngắn này để chắc cô và An Bách đi cùng nhau, không có mẹ Luru, không có Tạ Phái Hiên, không có bất kỳ người nào, cho nên cô có thể diệnanlqđ không cần nguy trang, có thể thoải mái diễn nhân vật mẹ này, mà không lo lắng bị bất cứ người nào phát hiện.

Vừa nghĩ tới khoảng thời gian chỉ có hai mẹ con bọn họ mà khó khăn lắm mới có được, bước chân của cô cũng nhanh hơn mấy nhịp.

Hôm nay sau khi nhận được điện thoại của mẹ Luru, tâm tình của cô trở nên tốt vô cùng, không nhịn được dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành tất cả mọi công việc, để có thể tan sở đúng giờ, sau đó tới trường học đón An Bách tan học.

Vương Du Hàm vừa tới trường học, liếc nhìn đồng hồ đeo tay trên tay, còn ba phút nữa mới đến giờ tan học, nhưng đã có không ít người đứng trước cổng trường học.

Chuông tan học vừa vang lên, các bạn nhỏ mặc đồng phục dưới sự hướng dẫn của giáo viên, từng bé từng bé một bước ra khỏi cổng trường, những khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu làm cho cô nhìn thấy cũng không nhịn được mà tươi cười, nhưng thứ làm cho cô nở gan nở ruột thật sự chính là bé trai đang đứng trước cổng trường.

“An Bách!” Khi cô nhìn thấy nó, liền vui vẻ đi tới.

Thấy người tới đón nó không phải là mẹ Luru mà là Vương Du Hàm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Bách có chút kinh ngạc nhưng cũng có chút vui mừng.

Vương Du Hàm mỉm cười với người giáo viên đứng bên cạnh An Bách, thầy giáo cũng đáp lại cô bằng một nụ cười thân thiện, bởi vì hoàn toàn chưa từng thấy qua Vương Du Hàm, thầy giáo cúi đầu hỏi An Bách, “An bách, cô ấy là?”

Thầy giáo biết đại khái hoàn cảnh gia đình của An Bách, vì vậy cũng không có bởi vì người tới đón An Bách đổi thành một người phụ nữ trẻ tuổi liền ngộ nhận đó là mẹ của An Bách.

“Dì ấy là bảo mẫu mới của con.”

Nghe An Bách giải thích xong, xác định không phải người xa lạ cũng không diệnanlqđ phải là người xấu, thầy giáo mới yên tâm nói lòng tay.

“Thầy giáo, hẹn gặp lại.” Sau khi chào tạm biệt thầy giáo, Vương Du Hàm nở nụ cười đưa tay về phía An Bách, “Chúng ta về nhà thôi.”

An Bách nhìn tay của cô một cái, sau đó đặt bàn tay nhỏ nhỏ của mình vào trong lòng bàn tay của Vương Du Hàm.

Nó phát hiện rất nhanh, tay của di không hề giống với tay của mẹ Luru, tay của mẹ Luru thô ráp, nhăn nhăn, nhưng tay của di lại rất mềm, nên cảm nhận rất không giống.

“An Bách!” Đột nhiên, một cô bé chạy tới, nhiệt tình gọi nó lại.

Vương Du Hàm cùng An Bách song song quay đầu lại, cô nhìn thấy một cô bé có ngũ quan xinh xắn.

“An bách, di ấy là mẹ cậu à? Lần đầu tiên tớ nhìn thấy mẹ cậu đấy!” Trên mặt của cô bé nở nụ cười tươi, bộ dáng nhiệt tình hiển nhiên có chút chênh lệch so với diện mạo xinh xắn của cô bé.

An Bách có chút xấu hổ mấp máy môi, còn chưa kịp mở miệng giải thích, cô bé lại lên tiếng trước.

“Mẹ cậu thật là xinh đẹp, xinh đẹp giống như tớ!”

An Bách ngẩng đầu nhìn Vương Du Hàm, nhìn khuôn mặt dịu dàng tươi cười của di, sau đó nhớ tới tấm hình bảo bối của nó, dằn dấp mẹ ruột của nó.

Đúng, mẹ nó thật sự rất đẹp, mẹ là người xinh đẹp nhất trên thế gian.

Nhưng di trước mắt không phải là mẹ của nó, hơn nữa cũng không có xinh đẹp như mẹ nó, mặc dù nó cũng rất thích di, nhưng nó biết mẹ và di không giống nhau.

Nó bĩu môi, hơi nhếch môi, không nói gì.

Ở trong trường học, từ trước đến nay nó không thích nói chuyện liên quan tới mẹ với người khác.

Mỗi người đều có mẹ, chỉ có nó không có, làm cho nó cảm giác mình không giống người khác, để cho nó ý thức được mình “Không bình thường”, nó không thích nhắc tới, cũng là bởi vì nó không muốn người khác dùng ánh mắt khác thường nhìn nó.

“Xin chào mẹ, con là Trương Tiểu Muội, là bạn gái mà An Bách thích nhất.” Cô bé nhiệt tình vui vẻ giới thiệu bản thân mình với Vương Du Hàm.

“Hello, chào con.” Sự hoạt bát của con bé khiến Vương Du Hàm không nhịn được mà mỉm cười.

An bách tức giận liếc mắt. “Tên của cậu là Trương Tiểu Mai, không phải Trương Tiểu Muội, hơn nữa tớ không có nói cậu là bạn gái của tớ.”

“Nhưng mà ba tớ vẫn luôn gọi tớ là Tiểu Muội mà, hơn nữa tại sao tớ không phải là bạn gái của cậu, vậy rốt cuộc cậu muốn ai làm bạn gái của cậu?” Trương Tiểu Mai tò vò ngây thơ hỏi lại nó.

An Bách gãi gãi đầu, về mặt khổ não, trong khoảng thời gian ngắn cũng thật sự không biết nên giải thích làm sao mới phải, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn cô bé, “Cậu cũng không thể gọi người khác là mẹ tùy tiện như vậy!”

“Mẹ cậu chính là mẹ tớ, tại sao tớ không thể gọi di ấy là mẹ?”

Kỳ quái, tại sao mẹ nó lại là mẹ cô? An Bách thật sự cảm thấy không thể nói lý cùng Trương Tiểu Mai.

“Di ấy không phải mẹ tớ, tớ không có mẹ, hơn nữa nếu như là mẹ tớ thì chính là mẹ tớ, cậu có mẹ rồi, sao lại phải giành với tớ làm gì?” An Bách không nhịn được mà trừng mắt nhìn cô.

Trương Tiểu Mai nghe vậy, kinh ngạc trở mắt nhìn lại nó. “Cậu không có mẹ, làm sao có thể, mỗi người đều có mẹ mà!”

An Bách nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm xuống.

Nhìn xem, nó ghét nhất chính là như vậy.

Giống như nếu nó không có mẹ thì nó chính là quái vật.

Vương Du Hàm nhìn hai tiểu tử kia cãi vã, cảm thấy rất thú vị, cho đến cái đề tài này khiến nét mặt của An Bách thay đổi, bộ dáng ảm đạm làm cho cô đau lòng vô biên, cô không nhịn được ngồi chồm hổm xuống, ôm nó vào trong lòng.

An bách nhỏ bé có chút sững sờ, nhưng không có cách nào để cự tuyệt cái ôm ấm áp như vậy.

“Tiểu Mai, An Bách đùa với con đấy, đương nhiên nó có mẹ rồi.” Vương Du Hàm ôm An Bách, đôi mắt sáng cười nhìn cô bé, tiếp tục nói: “Con đoán đúng rồi, di chính là mẹ của An Bách.”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

“Sao anh lại tới đây?” Cô trùng mắt, nhìn anh đột nhiên xuất hiện.

“Tôi tới đón An Bách tan học.” Về mặt anh tỏ ra như đây là chuyện đương nhiên.

“À, nhưng” Tại sao mẹ Lưu không nói cho cô biết, anh cũng tới đây.

Anh không có để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của cô, vuốt vuốt đầu An Bách, “An Bách, cha tới đón con ... con có vui không?”

“Vui!” Trên khuôn mặt nho nhỏ của An Bách tràn đầy hưng phấn, đây là lần đầu tiên cha tự mình tới trường học đón nó, tất nhiên là nó rất vui rồi!

An Bách nhìn Vương Du Hàm, lại nhìn Tạ Phái Hiền, nó phát hiện về mặt lúc cha nhìn đi rất khác, trước kia cha đều nhìn người khác bằng ánh mắt lạnh lùng, dĩ nhiên, ngoại trừ nó ra.

Nhưng nó vừa phát hiện cha cũng nhìn đi bằng ánh mắt dịu dàng ấm áp.

Tạ Phái Hiền liếc mắt nhìn về mặt có chút bối rối của Vương Du Hàm, rất tự nhiên cùng nắm một bên tay của con trai cùng với cô, sau đó cúi đầu hỏi con trai.

“Đói bụng không, chúng ta đi ăn trưa, An Bách muốn ăn cái gì?”

“Dì muốn ăn cái gì?” Quyết định nghĩ biện pháp biến dì thành mẹ mình, cảm giác mình nên lấy lòng Vương Du Hàm, vì vậy nó quay đầu hỏi cô.

“Gì cũng được, An Bách muốn ăn cái gì, dì sẽ ăn cái đó.” Cô cười cười, không dám đối mặt với Tạ Phái Hiền rõ ràng đang cười, nhưng cô lại cảm thấy đôi mắt sắc bén thâm thúy của anh.

Mặc dù không có nhìn anh, nhưng cô có thể cảm giác được ánh mắt của anh thì thoảng lại dừng lại ở trên người cô.

“Vậy con muốn ăn MacDonald.” An Bách vui vẻ hô to, một tay nắm chặt bàn tay rắn chắc ấm áp của cha, một tay kia nắm chặt bàn tay mềm mại của Vương Du Hàm, hai bàn tay nhỏ bé cũng được nắm chặt, làm cho nó có cảm giác rất thỏa mãn không thể giải thích được.

Đây chính là cảm giác có cha có mẹ sao?

Thật tốt quá, nó rất thích!

Sau bữa cơm trưa ba người bọn họ cũng không trực tiếp về nhà, An Bách đòi muốn ăn kem, vì vậy Tạ Phái Hiền dẫn bọn họ đến quán kem.

“Dì, dì thích ăn đậu đỏ sao?”

“Thích.” Vương Du Hàm gật đầu một cái, ngọt ngào đáp lại An Bách.

“Vậy con cho dì đấy.” An Bách lập tức lấy đậu đỏ từ trong cốc đá bào của mình bỏ vào trong cốc của Vương Du Hàm.

“Cám ơn.” Vương Du Hàm cảm động hôn lên trán An Bách, hỏi “An Bách thích ăn đậu phộng đúng không, dì lấy cho con nhé?”

An Bách xấu hổ gật đầu một cái, Vương Du Hàm vui vẻ lấy đậu phộng từ trong cốc mình đưa sang cốc của An Bách.

Lần đầu tiên An Bách cảm thấy tâm tình tốt như vậy, bởi vì đây là lần đầu tiên cha tới đón nó tan học, hơn nữa cũng là lần đầu tiên nó có cảm giác nó giống như những người khác.

An Bách vừa ăn đá bào, vừa ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, bên tay trái là người cha mà nó yêu nhất, bên tay phải là dì mà nó thích nhất, ba người bọn nó ngồi quanh một cái bàn tròn ăn kem, nhìn giống như một nhà ba người.

Nếu như có thể biến thành một nhà ba người thật, vậy nhất định sẽ rất tuyệt.

An Bách khoái trá múc một thìa đá bào to đưa vào trong miệng, vẻ mặt hoàn toàn không che giấu được vui vẻ.

“Ôi trời, ăn mà kem dính đầy trên mặt rồi kìa.” Vương Du Hàm buồn cười phát hiện ra trên má An Bách có dính kem.

“Có sao ạ?” An Bách nghi ngờ nghiêng đầu, lè lưỡi liếm môi một vòng.

Vương Du Hàm khẽ cười, nói: “Dì lau giúp con.”

Tạ Phái Hiền ngồi đối diện với Vương Du Hàm, nhìn kỹ cô đang cầm giấy giúp An Bách lau đi vết kem dính trên mặt, động tác của cô dịu dàng cẩn thận, nụ cười ngọt đến mức như muốn ra mặt rồi, mà bộ dáng An Bách cũng là vui vẻ hưởng thụ.

Con người đen híp lại, có chút tư vị không nói rõ.

Thật là quá đáng, anh tới đón hai người bọn họ cũng không phải là để cho bọn họ lơ anh, nhưng bây giờ hiển nhiên là anh hoàn toàn bị lơ rồi.

Chỉ là, mặc dù có chút ghen tị, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này lại làm cho anh thấy cảm động.

“Cha.” An Bách chợt quay đầu lại nhìn anh.

“Hả?” Giọng điệu của anh không mặn không nhạt, không biểu hiện ra cảm xúc ghen tị của mình, dù sao sự thật mình ghen với con trai cũng thật đáng xấu hổ.

“Con ăn kem xong rồi, có thể tới đó chơi không ạ?” Ngón tay An Bách chỉ về phía công viên nhỏ bên ngoài quán, bên trong có vài đứa bé đang chơi cầu trượt, cũng có nhiều đứa bé đang chơi đá bóng, xem ra không khí cũng rất náo nhiệt.

“Được.” Anh gật đầu một cái.

Có được sự đồng ý của cha, An Bách lập tức nhảy từ trên ghế xuống, trực tiếp chạy tới công viên.

Rất tốt, bởi như vậy, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 5 (2)

Editor: Cẩm Tú

Ánh mắt của Vương Du Hàm dõi theo bóng dáng của An Bách, còn ánh mắt của anh lại dừng lại trên gương mặt của cô.

Trên mặt cô là vẻ thỏa mãn cùng với cung chiều, cô thật sự rất thích An Bách.

“Cô biết không?” Anh ăn bát kem đá bào của mình, đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” Tầm mắt của cô vội vàng dò qua người anh.

“Bộ dạng cô đối với An Bách, thân mật đến mức làm cho tôi cảm thấy cô coi nó như con ruột của mình vậy.” Anh khẽ mỉm cười.

Lòng của cô cả kinh, vì trên mặt anh nở nụ cười mê người, cũng vì có chút chột dạ.

Cô đã vô cùng khắc chế, để cho mình tận lực chỉ giống như bảo mẫu yêu thích trẻ con.

Nhưng, trước mắt rõ ràng chính là con trai ruột của cô, là bảo bối quý giá nhất trên đời này của cô, dù kìm nén như thế nào, đều không thể nén xuống thiên tính của một người mẹ, hơn nữa cô vốn luôn cho rằng An Bách đã sớm chết bởi vì bệnh cấp tính rồi. Đây là cảm giác tưởng mất mà được khiến cô mừng như điên, muốn cô đè nén nó như thế nào đây?

“Tôi...tôi đã từng nói là tôi rất thích trẻ con.” Cô trả lời có chút cứng ngắc.

Anh nâng lên lông mày, gật đầu một cái, khẽ cười, tiếp tục cúi đầu ăn đá bào.

Tạ Phái Hiền không tiếp tục đề tài này, để cho cô thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn anh ăn đá bào, lại liếc nhìn bát đá bào trước mắt mình, hồi ức quen thuộc lại trở về.

“Tôi mời cô ăn kem.”

Tạ Phái Hiền tựa lưng vào bức tường ngoài cổng bệnh viện, vừa nhìn thấy An Á vừa mới tan việc đi ra, lập tức tiến lên nói ra những lời này.

“Sao cậu lại ở đây?” An Á bị người đàn ông này đột nhiên chặn đường dọa cho nhảy dựng lên. “Chờ cô tan việc, mời cô ăn kem.”

An Á nhìn anh một cái, cười hỏi: “Tại sao?”

“Nhất định phải có lý do sao?” Anh hếch lên mày, thoải mái hỏi.

“Không có lý do gì sao?!” Cô hỏi ngược lại.

Thật ra thì cô và anh cũng coi như là có chút quen rồi, bởi vì cái người này cứ 2-3 tuần là lại vào bệnh viện một lần, nguyên nhân bình thường đều là cùng một cái——đánh nhau bị thương.

Bởi vì thường gặp anh ở trong bệnh viện, mà anh luôn sau khi nhận thuốc xong, liền quay người lại vứt thuốc đi, cho nên để lại cho cô ấn tượng sâu sắc.

Thân là một y tá, cô thật sự không thể tin có người lại lãng phí tài nguyên chữa bệnh như vậy được, cho nên cũng rất bận rộn để quản thẳng bé to xác huyết khí sôi trào này.

Vừa bắt đầu cô chỉ là ép buộc anh ngoan ngoãn uống thuốc, về sau cô lại giáo huấn anh hãy ngoan ngoãn đọc sách, đừng nên luôn đánh nhau gây chuyện với người khác, đoạn thời gian đó anh luôn chê cô lắm lời, căn bản vừa đề ý cũng không muốn đề ý đến cô, nhưng số lần gặp mặt càng ngày càng nhiều hơn, một thời gian sau, người này có lẽ đã hiểu được càn hung dữ với cô thì cô sẽ càng quản anh, sau đó anh mới nhận thức được, ngoan ngoãn nghe lời của cô..., tránh khỏi mỗi lần vừa thấy mặt, cô luôn ghé vào lỗ tai anh lẩm nhẩm không để yên, làm cho anh không chịu nổi.

Hiện tại thì tốt hơn nhiều, mặc dù anh vẫn còn đánh nhau, nhưng số lần phải nhập viện cũng giảm đi, cứ như vậy số lần bọn họ gặp mặt cũng phải giảm theo mới đúng, nhưng, không có, số lần cô và anh gặp mặt ngược lại lại tăng nhiều hơn.

Bởi vì anh cứ ba ngày hai bữa chạy đến tìm cô, có lúc là muốn cô đi ăn trưa với anh, có lúc là nói anh cảm thấy rất nhàm chán, cho nên mới tìm cô tâm sự, còn có nhiều lần đặc biệt tới đón cô tan việc.

Mà hôm nay lại đợi cô ở trước cổng bệnh viện, nói muốn mời cô đi ăn kem?

“Mấy ngày trước không phải là cô nói thời tiết rất nóng, rất muốn ăn kem sao?” Anh nói.

An Á suy nghĩ một chút, mình có nói tới chuyện này, không sai, nhưng cô chỉ là thuận miệng nói thôi, không ngờ anh vẫn nhớ.

Cô nhìn gương mặt tuấn tú có chút xấu hổ của anh, hình như đã hiểu rõ, nguyên nhân trong khoảng thời gian này anh không ngừng xuất hiện ở trước mặt mình.

Cô suy nghĩ, nói: “Được rồi.”

Lấy được sự đồng ý của người đẹp, Tạ Phái Hiên vui sướng cong khóe môi lên, nói một câu “Đi thôi”, sau đó liền leo lên xe máy chở cô đi ăn kem.

Vừa đi vào trong quán, cô liền phát hiện quán kem này rất đặc biệt, không có khách, không có chủ, chỉ có một con mèo, hơn nữa con mèo kia cũng chỉ khi bọn họ bước vào quán mới miễn cưỡng liếc nhìn một cái, không để ý tới bọn họ.

Sau giữa trưa của ngày hè nắng chói chang, tiếng ve kêu như đánh trống dưới gốc cây đại thụ, trong một quán kem mang phong cách cổ xưa, cũng chỉ nhìn thấy được một con mèo tam thể nằm trước cửa quán, cái đuôi của nó chốc chốc lại ngoe nguẩy.

Một trận gió thổi qua, làm lay động đến chiếc chuông gió treo ngoài cửa quán, tiếng chuông trong trẻo làm cho tâm tình người nghe cảm thấy thoải mái.

An Á nhìn qua quán một vòng, nghi ngờ hỏi: “Chủ không có ở đây, chúng ta ăn kem thế nào?”

“Tự phục vụ thôi.” Tạ Phái Hiên quen thuộc đi vào trong quầy, ngược mắt hỏi cô: “Cô muốn ăn cái gì?”

Cô đi đến gần anh, cẩn thận tìm hiểu xem trong tủ lạnh có gì có thể chọn lựa, cô nhìn một hồi lâu, đưa ra quyết định cuối cùng.

“Tôi muốn ăn kem đậu đỏ.”

Vì vậy Tạ Phái Hiên thay cô lấy một cốc kem đậu đỏ, còn mình lấy một cốc kem đường nâu.

“Người chủ không có ở đây, chúng ta như vậy có được không? Hơn nữa ăn xong trả tiền thế nào?” Cô vừa ăn kem, vừa nghi ngờ hỏi.

“Chủ của quán này đặc biệt lười biếng, thường thường đều không ở đây, con mèo thường xuyên trông cửa hàng, khách quen cũng biết, dù sao ăn xong kem rồi, để tiền trong ống ở quầy là được.” Thân là khách quen, Tạ Phái Hiên đã sớm tập mãi thành thói quen, không hề cảm thấy kì lạ.

“Oa, đây là quán kem trung thực sao?” An Á rất ngạc nhiên, rất kinh ngạc vì lại có người có thể buôn bán như vậy.

Tạ Phái Hiên chẳng nói đúng sai cười cười, thuận tiện ăn trộm một thìa kem đậu đỏ của cô.

“Này!” Cô phát hiện hành vi ăn trộm của anh, lập tức lên tiếng kháng nghị.

“Sao lại dễ giận như vậy, trả lại cô một thìa là được chứ gì.” Anh rộng rãi múc một muỗng đá bào đường nâu đưa tới trước miệng của cô.

Như vậy chẳng phải là ăn nước bọt của anh rồi sao?

Ah, mới vừa rồi anh cũng ăn nước bọt của cô rồi sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt của cô không tự chủ được nhìn về phía bờ môi mỏng, môi của anh rất đẹp, dày mỏng vừa phải, khóe môi có chút vênh lên, thoát nhìn đáng yêu và rất hợp khẩu vị.

A! Cái gì vậy? Cô đang nghĩ lung tung gì thế này?

Tạ Phái Hiền đối với cô mà nói, như là một người em trai, sao cô lại có thể suy nghĩ lung tung như vậy được.

Cô trở mắt liếc nhìn đôi môi bên cốc đá bào đường nâu kia, bốn chữ gián tiếp hôn môi lập tức đập vào trên trán cô, trong nháy mắt làm cho mặt cô đỏ lên.

“Sao mặt cô đỏ vậy, nóng lắm à?” Anh không hiểu, nhưng không quên quay đầu lại tìm kiếm quạt máy, liền đặt xuống cái thìa xúc đầy đá bào anh định ép cô ăn, sau đó đi bật quạt máy.

Hồ.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Mặc kệ nói thế nào, mặc dù cô đồng ý đi ăn kem với anh, nhưng cũng không có nghĩ tới việc muốn gặm cỏ non, nhưng bây giờ liền bởi vì một thìa kem lại liên tưởng lung tung.

“Được rồi, như vậy không nóng nữa rồi chứ?”

Tạ Phái Hiền trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy mái tóc đen của cô bởi vì gió thổi mà khẽ nhúc nhích, nụ cười đáng yêu và gương mặt hồng hào giống như quả táo mới chín vậy, thật sự làm cho người ta rất muốn cắn một cái.

Anh cong môi, lần nữa đưa một thìa đầy đá bào đường nâu đến trước môi cô.

“Này, như vậy không được đâu.” Cô chần chờ lườm anh một cái.

“Tại sao lại không được? Không được chỗ nào?”

Anh thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu? Cô cũng không tin anh lại không biết uống nước miếng lẫn nhau có thể coi là hôn môi gián tiếp.

Cô nghi ngờ nhìn anh chằm chằm, anh thanh thuần nhìn lại cô, bốn mắt hai người giao nhau thật lâu, cuối cùng vẫn là cô đỏ mặt.

Thật là ác độc, rõ ràng cô là chị cả thành thực, còn anh vẫn chỉ là em trai non nớt ư!

Không được, cô phải nói thẳng thắn mới được!

“Tạ Phái Hiền, cậu hãy thành thật nói” Cô híp mắt lại, tự cho là ánh mắt rất sắc bén nhìn chăm chú vào anh.

“Ừ, nói gì?” Anh buồn cười nhìn bộ dáng giả bộ hung dữ của cô thật là đáng yêu.

“Không phải là cậu muốn theo đuổi tôi đấy chứ?” Bằng không làm cái gì mà gần đây luôn tới bệnh viện tìm cô, vừa ăn cơm vừa đưa đón vừa mời ăn kem.

“Đúng vậy.”

“.Cậu cũng nên thận trọng một chút đi chứ.” Không ngờ anh sẽ thẳng thắn như vậy, 0.1 giây chần chờ cũng không có, lần này đổi lại là cô xấu hổ.

“Tôi không nói là tôi không ngại, dù sao đây là lần đầu tiên tôi có ý niệm muốn theo đuổi một cô gái, thật ra thì sâu trong đáy lòng của tôi cũng có chút xấu hổ.”

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng mặt anh cũng không hồng, thật sự là làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra anh có nửa điểm xấu hổ.

“Này, cậu không biết tôi hơn cậu bao nhiêu tuổi sao? Tôi đã 26 rồi, mà cậu mới mười tám, đối với cậu mà nói không phải là tôi quá già rồi sao?” Cô rất tốt bụng nhắc nhở anh.

“Tôi thấy 26 vừa vặn xứng với tôi.” Anh nhướn mày, mặt hả hê nói.

Cô ngờ ra, không biết nên nói gì, dừng lại một hồi lâu, quyết định nói thẳng ra.

“Cậu yêu chị gái sao? Sao không tìm nữ sinh tầm tuổi cậu mà nói chuyện yêu đương, thanh xuân đang tốt, đẹp không sao tả xiết!”

“Nữ sinh tầm tuổi tôi đều rất ngây thơ.” Anh chán ghét cau mày.

Vị tiên sinh này, cậu cho rằng cậu thành thực lắm sao?

A, cô biết, anh nhất định là tuổi trẻ mới biết yêu, chờ thêm một chút, anh lớn hơn một chút nữa, rồi sẽ biết mình bây giờ chỉ là cảm giác choáng váng lúc đầu, không phải thật sự thích cô.

Cô cười ha ha hai tiếng, liếc nhìn anh, “Cậu nói nữ sinh cùng lứa với cậu ngây thơ, cậu không cảm thấy tôi cũng sẽ cảm thấy cậu ngây thơ sao?”

Bé trai to xác nghe vậy, khó chịu híp mắt lại, khuôn mặt đẹp trai không báo động trước gì sát lại gần cô.

Hù dọa rồi!

“Cậu làm gì thế?” Cô giật mình, cả người theo bản năng lui về phía sau.

“Cô ghét bỏ tôi?” Chóp mũi của anh gần như chạm vào mặt cô, giọng nói trầm thấp nghe thật nguy hiểm.

“Không, không phải ghét bỏ.” Cô khẩn trương muốn lui về phía sau, đáng tiếc không đường có thể lui.

Cô chỉ là muốn cho anh hiểu được, số tuổi sẽ là một vấn đề lớn, hi vọng anh có thể hiểu mà thôi.

“Vậy cô chán ghét tôi?”

“Cũng không có ghét.” Nhưng không ghét không có nghĩa là sẽ phải tiếp nhận theo đuổi của anh, nữ lớn tuổi hơn nam, cô không thể chịu đựng được ánh mắt khác thường của những người khác!

Ah? Về mặt khẩn trương của cô đột nhiên trở nên sững sờ.

Sao cô lại phải nhận lấy ánh mắt khác thường của những người khác chứ?

“Nếu không ghét, đó chính là thích!”

Thích?!

Cô đột nhiên hồi hồn lại, đang muốn lên tiếng phủ nhận, trên môi đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo cùng mềm mại.

.....

Vừa mới xảy ra chuyện gì? !

Cô. Mới vừa rồi sẽ không phải là bị hôn trộm đấy chứ?

Cô sững sờ nhìn người đã trở lại chỗ ngồi của mình tiếp tục ăn đá bào, chớp chớp mắt to, không thể tin được.

“Tôi thích cô, tôi muốn theo đuổi cô.”

Anh kiên định nói xong, bờ môi mông nâng lên một đường cong đẹp mắt.

Ánh nắng chiếu vào quán, chiếu vào trên khuôn mặt đẹp trai còn có chút non nớt kia, mê người vô cùng.

An Á sững sờ, không biết nên làm sao để khuyên anh quay đầu lại là bờ, rõ ràng nội tâm kháng cự việc chị em yêu nhau, nhưng nhìn anh, không biết tại sao, gương mặt không nhận được mà nóng lên, trong lòng rối loạn.

Bắt đầu từ mùa hạ này, bên người An Á còn thêm một bé trai to xác này, bỏ rơi thế nào cũng bỏ rơi không được, đuổi đều đuổi không đi, cuối cùng đưa trẻ to xác này lại trở thành chồng của cô.

Quả nhiên, liệt nữ vẫn sợ sói dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 6: (1.1)

Editor: Cẩm Tú

Mặc dù khoảng thời gian chỉ có hai mẹ con mà cô mộng tưởng đã bị sự xuất hiện của Tạ Phái Hiền phá vỡ, nhưng cả một buổi chiều lại trôi qua vui vẻ hơn so với tưởng tượng của cô.

Buổi trưa An Bách ăn xong MacDonald rồi lại kêu muốn ăn kem, ăn kem xong rồi lại đến công viên chơi, đến vừa đúng lúc nhìn thấy có người đạp xe đạp đi qua, nó cảm thấy mới lạ nên cũng muốn chơi theo, Tạ Phái Hiền suy nghĩ một chút, liền đưa bọn họ đến công viên cùng nhau đạp xe đạp đôi, An Bách được chơi vui đến quên cả trời đất cũng không muốn về nhà.

Thành thật mà nói, đây thật sự là một buổi chiều rất vui vẻ.

Có thể nhìn thấy đứa con trai cô yêu quý nhất đang ở bên cạnh, đáy lòng cô thật hạnh phúc, để cho cô hoàn toàn quên đi nguy trạng của mình, mặc sức hưởng thụ khoảng thời gian dành cho cha mẹ và con trước mắt.

Bởi vì có Tạ Phái Hiên làm tài xế, ba người bọn chơi đông chơi tây, chơi đến hơn tám giờ tối mới về đến nhà.

Vừa về đến nhà, tiểu tử chơi đến mệt mỏi đó thiếu chút nữa thì bài tập cũng không muốn làm, thậm chí ngay cả tắm cũng không muốn tắm mà muốn đi ngủ, nhưng cô kiên trì khuyên bảo, tiểu tử vẫn nghe lời đi tắm rửa, làm bài tập xong rồi mới lên giường đi ngủ.

Dù sao, An Bách cũng không quên mục đích của mình là muốn đi trở thành mẹ của nó, nói gì thì nói cũng không thể làm cho đi không vui được.

“Dì.” An Bách kéo chân đắp lên người, ngọt ngào kêu một tiếng.

“Hà?” Vương Du Hàm đang giúp nó chuẩn bị đồng phục để mặc ngày mai.

“Con thích dì.”

Vương Du Hàm ngẩn ra, màn tỏ tình bất thành linh này làm cho cô cảm thấy thật ngọt ngào.

Sau khi cô chuẩn bị quần áo cho nó xong, đi tới giường của nó, không nhịn được khẽ vuốt ve khuôn mặt đáng yêu kia.

“Dì, con thích dì, con thật sự rất thích dì.” Con người to đen nhánh kia rõ ràng đã buồn ngủ, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, không cho mí mắt đóng lại, khóe môi cong lên có chút ngại ngùng, hành động này ở trong mắt Vương Du Hàm thật đáng yêu vô cùng.

Xế chiều hôm nay mới hồi tưởng lại cảnh lần đầu tiên bị một cậu thanh niên tỏ tình, không ngờ buổi tối nay lại bị một bé trai tỏ tình.

A, hôm nay thật quá hạnh phúc rồi.

Nụ cười bên môi cô không ngừng được, nói: “Dì cũng rất thích con.”

Cô nằm lên trên giường, hưởng thụ khoảng thời gian chỉ dành cho hai mẹ con bọn họ.

An Bách thuận thế chui vào trong ngực của cô, tìm một vị trí tốt, yên ổn nằm xong, hít một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên người dì, nở nụ cười mãn nguyện, sau đó hỏi: “Vậy dì có thích cha con không?”

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng nó biết muốn dì thành mẹ nó mấu chốt là ở cha, dì chỉ thích nó thôi thì chưa đủ, nếu như dì không thích cha, thì không thể có hi vọng rồi.

“À?” Cô mờ mịt đáp lại một tiếng, không hiểu cái vấn đề này từ đâu ra.

“Dì, con muốn dì làm mẹ con, dì không chỉ thích mình con, mà thích cả cha con luôn có được không?” Nói xong, nó ngáp dài một cái, buồn ngủ tới mức mí mắt nó gần như sắp sụp xuống.

Vương Du Hàm sững sờ, không biết trả lời thế nào.

Cô vốn là mẹ của An Bách, thân thể này không phải, nhưng linh hồn của cô thì đúng.

Bây giờ mặc dù chỉ có thể làm bảo mẫu của An Bách, nhưng có thể ngày ngày nhìn thấy nó, ở cùng với nó, điều này đã làm cho cô thỏa mãn rồi.

Nhưng, nếu như có thể nghe nó gọi cô một tiếng mẹ, vậy chắc chắn ngay trong mộng cô cũng sẽ mỉm cười.

Không đợi được câu trả lời của cô, An Bách đã không địch lại được con buồn ngủ mà ngủ thiếp đi, cô cúi đầu nhìn đứa trẻ đã khép chặt hai mắt, ngủ say ở trong ngực cô, tình thương nồng đậm của người mẹ không nhịn được mà tràn ra.

Cô cúi đầu khẽ hôn lên trán nó, nhỏ giọng mà nói ra: “Bảo bối, mẹ yêu con.”

Vương Du Hàm giúp An Bách chỉnh lại chăn, không nhịn được ngồi bên giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hồi lâu, sau đó mới hải lòng đi ra khỏi phòng ngủ của An Bách.

Cô đi tới phòng khách, phát hiện Tạ Phái Hiên và Đới Vĩ đang đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng khách nói chuyện.

“Ý của Sở Đế Phân là khoản dự tính không đủ để tiến hành kế hoạch mới, hi vọng tổng giám đốc nơi này có thể đồng ý nâng cao mức dự tính.” Đới Vĩ đứng sau lưng Tạ Phái Hiên, thái độ nghiêm cần báo cáo lại chuyện hôm nay. Ách, sau khi tan việc trong công ty lại phát sinh ra những việc cần đến quyết định của anh.

Vương Du Hàm nhìn thấy nét mặt của Tạ Phái Hiên phản chiếu qua tấm cửa kính, không nhịn được giương môi lên.

Thần thái của Tạ Phái Hiên lúc làm việc luôn luôn nghiêm túc, hoàn toàn bất đồng với cậu thanh niên hấp tấp, suốt ngày đánh nhau trong trí nhớ của cô trước kia.

Đêm đã tối, bóng dáng cao lớn của anh phản chiếu lại thành một bóng hình màu tối, giống như một bức họa.

Bởi vì anh đưa lưng về phía cô, cho nên cô dừng bước lại, lần đầu tiên quang minh chính đại nhìn kỹ anh.

Cái này so với người đàn ông trong kí ức của cô, thật sự đã trưởng thành rồi.

Cả người anh tỏa ra thần thái khác hẳn trước kia, trở nên trầm ổn lại nghiêm chỉnh, đại đa số thời điểm đều ít biểu lộ cảm xúc, cho dù có cũng là nghiêm túc chiêm đa số, thỉnh thoảng lại còn lộ ra đáng vẻ âm trầm, cô không thể không nghĩ tới anh trước kia, cậu thanh niên luôn chọc giận cô, thật khác biệt quá nhiều.

Bây giờ trên người anh mang lại khí phách mà trước kia cô chưa từng thấy qua, dấu vết của thời gian lưu lại trên người anh chỉ làm cho anh càng trở nên mẽ người hơn mà thôi.

Tạ Phái Hiên nghe xong báo cáo thứ nhất, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc không thay đổi, lạnh nhạt mở miệng nói về: “Nếu như Sử Đế Phân không có biện pháp giảm bớt khoản mức dự tính, tôi không ngại phái người khác có năng lực hơn tới Châu Úc, tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc của chi nhánh công ty.”

“Tôi biết rồi.” Đới Vĩ gật đầu, tiếp tục báo cáo: “Còn nữa, phía bên Trường Liên lại có vấn đề.”

Mây kiếm nhú lại, anh nói: “Đây là lần thứ ba Trường Liên giao trễ vật liệu xây dựng, sự nhậm nại của tôi có hạn, cậu hãy nhắc nhở cho Lý Bình Quý biết, đây là lần cuối cùng, đừng làm cho ông ta có cơ hội oán trách tôi để cho ông ta chết không được minh bạch.”

Giọng điệu của anh lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo, tầm mắt giống như là nhìn xuống cảnh đêm ngoài cửa sổ, kì thực là đã thu vào đáy mắt toàn bộ nhất cử nhất động của người phụ nữ sau lưng.

“Nhưng giám đốc Lý nói thế nào cũng là em trai của cổ đông Lý. Như vậy có được không?” Đới Vĩ có chút chần chờ mà nói.

Cổ đông Lý trong miệng của Đới Vĩ là bác gái của Tạ Phái Hiên, Lý Mỹ Huệ, bởi vì bà ta không có con, 12% cổ phần tập đoàn Việt của nhà họ Tạ ở trong tay của bà, đó là bởi vì ban đầu cha và mẹ ruột của anh bồi thường cho bà ta.

Qua nhiều năm như vậy, bà ta có lòng dạ muốn chiếm lấy tất cả cổ phần thuộc về cha, hơn nữa còn muốn đuổi người vợ và con trai của ông ra khỏi nhà, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại.

Thật ra thì, anh vốn cũng không phải là chán ghét người bác gái này, mặc dù sau khi anh trở lại nhà họ Tạ nhận tổ quy tông, bà ta chưa bao giờ coi anh như là con cháu của nhà họ Tạ, nhưng anh cũng không thật sự ghét bà ta, dù sao cũng là do mẹ và cha của anh làm sai trước, mà bà ấy chỉ là một người vô tội mà thôi.

Cho nên, vốn là anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn tranh giành 61% cổ phần trong tay cha với bà ta.

Nhưng sau này mọi chuyện lại khác, bởi vì nếu không phải do Lý Bình Quý, An Á sẽ không chết, mà nếu không phải do bác gái, An Bách sẽ không bồi vì không có ai quan tâm nên phải nhập học muộn một năm.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bồ Sung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 6 (1.2)

Editor: Cẩm Tú

Ban đầu, An Á chịu đựng căn bệnh ung thư dạ dày, anh biết nhà họ Tạ sẽ có biện pháp để tìm được đội ngũ chữa bệnh tốt nhất, cho nên trở lại nhà họ Tạ cầu xin cha cứu cô, cha đưa ra điều kiện, chỉ cần anh và An Á cắt đứt liên lạc, cũng tiếp nhận sự an bài của cha, thì sẽ cứu cô một mạng, vì vậy anh đã đồng ý.

Anh bắt buộc chính mình phải quyết tâm, bỏ xuống người vợ đang bị bệnh và đưa con trai vẫn còn đờng tã, nghe theo sự an bài của cha ra nước ngoài du học, thực tập trong chi nhánh của công ty ở nước ngoài, còn cha lại giao An Á và An Bách cho bác gái chăm sóc, trong mấy năm đó, anh thậm chí không dám dò la tin tức về An Á, sợ mình sẽ không kiềm chế được mà chạy về Đài Loan, phá đi hiệp định với, khiến An Á không được trị liệu.

Không ngờ anh đã quá mức ngây thơ, từ đầu tới cuối bọn họ không hề muốn giúp anh cứu An Á, mãi cho đến sau khi anh về nước, sau nửa năm anh rời khỏi Đài Loan, An Á đã qua đời trong một bệnh viện nhỏ, còn An Bách thậm chí bị bác gái vứt xuống một vùng quê nào đó, nhắm mắt làm ngơ.

Sao anh có thể không hận?

Bọn họ lại dám đối xử với người phụ nữ và đứa con trai yêu quý của anh như thế.

Sau khi biết tất cả mọi chuyện, anh rốt cuộc cũng biết đối với tập đoàn Việt mà anh không có chút hứng thú này, trừ phi thể lực của anh trở nên lớn mạnh, nếu không vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi tay cha và chống lại bác gái.

Nếu bà ta đã để cho anh mất đi người mà anh yêu nhất, như vậy anh cũng chỉ có thể lựa chọn cướp đi tập đoàn Việt mà bà ta ao ước cả đời này để báo thù.

Anh đối với bà ta như vậy đã là rất nhân từ, chỉ là cướp đi chức vụ chủ tịch tập đoàn mà bà ta tha thiết, nhưng không triệt tiêu hết đường lui của bà ta, bà ta cũng nên mang lòng cảm kích đi.

Anh cười lạnh.”Việt là nơi kinh doanh, không phải chỗ thu dụng, nếu không có năng lực lại còn có lòng tham, cho dù ông ta có là thân thích của nhà họ Tạ, tôi cũng không vì vậy mà nể mặt ông ta.”

“Tôi biết rồi.” Đới Vĩ hiểu lần này kiên nhẫn của ông chủ thật sự đã dùng hết rồi.

Ông chủ nhà hần mặc dù lạnh lùng nghiêm túc, nhìn có vẻ là người lòng dạ độc ác, độc tài lộng quyền, nhưng đi theo bên cạnh ông chủ nhiều năm như vậy, hần hiểu được ông chủ cũng không phải là một người hoàn toàn không coi trọng người khác.

Dĩ nhiên, cũng sẽ không là một người nhân từ, cho nên, anh cũng không cách nào để chấp nhận được việc lại có người nhiều lần khiêu chiến đến giới hạn của anh như thế.

“Trong thư phòng có mấy hộp đồng tôi đã ký tên xong, lúc cậu về nhớ mang đi đi.”

“Vâng.” Đới Vĩ nhận lệnh, xoay người đi về phía thư phòng lấy tài liệu.

Đã bàn giao xong toàn bộ mọi chuyện cho Đới Vĩ, Tạ Phái Hiên xoay người đối mặt với người phụ nữ đã nhìn lên anh rất lâu.

Vương Du Hàm trước đó khẽ gật đầu với Đới Vĩ, sau đó ánh mắt nhìn về phía người đàn ông khiến cô động tâm kia.

“An Bách ngủ rồi, tôi cũng phải về đây.”

Lần này cô rất thông minh, lúc Tạ Phái Hiên xoay người đã kịp thời thu lại tầm mắt, vẫn không quên bày ra nụ cười chuyên nghiệp, không sợ lại bị anh bắt gặp giống như lần trước ở bệnh viện.

Cô không biết, mới vừa rồi cô nhìn anh bao lâu, anh cũng đã quan sát cô bấy lâu.

“Bên ngoài mưa lớn rồi.” Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt không mấy may dòi đi.

Lúc này cô mới chú ý tới, ngoài cửa sổ đã dính nước.

“Cô có thể ở lại đây, trong nhà có phòng trống.” Anh nói.

Cô suy nghĩ, nói: “Không cần.”

Có thể ở cùng một nơi cùng với hai cha con bọn họ cả đêm, thật là mộng đẹp biết bao.

Chỉ là, cô không xác định được mình buông thả như vậy có đúng hay không, cô vốn rất yêu anh, nếu như lại buông thả, chỉ sợ lòng của cô sẽ lại càng lún sâu hơn mà thôi.

Mấy phút buông thả chính mình vừa rồi đã là ông trời ban ơn cho cô rồi.

“Tới đây.” Anh kêu cô lại ngồi xuống ghế sofa.

Không hiểu anh muốn làm gì, nhưng cô vẫn nghe lời tiến lại gần, sau đó cô lại phát hiện trên bàn có hộp cứu thương.

“Anh bị thương sao?” Cô kêu lên, liền ngồi xuống kéo tay của anh bắt đầu kiểm tra, sờ đông sờ tây, ngay cả khuôn mặt đẹp trai cũng không bỏ qua cho.

Anh buồn cười nhìn cô vội vã cuống cuống, kéo tay của cô xuống.

“Không phải tôi, là cô.”

“Tôi?” Cô mờ mịt hỏi.

Anh mở hộp cứu thương ra, lấy cồn i-ốt và bông băng ra, tiếp đó kéo tay của cô, bắt đầu giúp nàng bôi thuốc.

“Phụt!” Cô không nhìn được phụt cười.

Cô còn đang suy nghĩ mình bị thương chỗ nào mà lại không biết, kết quả vết thương trong miệng anh lại là cái này —— trên ngón tay có một vết xước.

Đó là vết xước lúc cô đang kiểm tra bài tập cho An Bách, không cẩn thận bị tờ giấy cửa vào.

Trời ạ, vết thương nhỏ như vậy, đến cô cũng không nhớ, sao anh. Cười được một lúc, cô đột nhiên phát hiện có cái gì đó không đúng, nụ cười bên môi trong nháy mắt thu lại.

Lúc cô giúp An Bách kiểm tra bài tập thì không phải anh còn đang ở trong thư phòng làm việc sao? Sao anh biết cô bị thương? Hơn nữa vết thương nhỏ như vậy mà anh vẫn để ở trong lòng?

“Sao không cười nữa?” Tạ Phái Hiên đang cẩn thận bôi thuốc, ngược mắt liếc nhìn cô một cái.

Nhìn xem, ánh mắt tràn đầy cưng chiều, lòng của cô giật mình, khăn trương dùng sức rút tay của mình về.

“Sao vậy?” Anh nhướn mày, cười cười nhìn cô.

“Anh gắn camera trong phòng của An Bách sao?” Cô cẩn thận hỏi.

“Tôi đi gắn camera trong phòng An Bách làm gì chứ?” Anh cảm thấy câu hỏi của cô rất buồn cười.

“Vậy làm sao anh biết tôi bị thương?” Cô nghi ngờ.

Nếu như không phải là gắn camera, cô thật sự không biết còn có lý do gì có thể để cho người đang ở trong thư phòng lúc đó là anh, biết ngón tay của cô bị tờ giấy cửa qua.

Ánh mắt bí hiểm của anh khóa chặt cô, thật lâu, đến lúc cô gần như muốn từ bỏ chuyện biết đáp án, anh n mới chậm rãi mở miệng.

“Tôi biết.”

“Chẳng lẽ khi đó anh lại núp ở ngoài cửa nhìn lên chúng tôi?” Cô học theo dáng vẻ của anh híp mắt lại.

“Đây là nhà tôi, tôi đi xem con trai một lúc thì có gì không đúng, là do cô không phát hiện ra tôi.” Tạ Phái Hiên giương môi khẽ cười, vì nét mặt đáng yêu của cô.

Thật ra thì không chỉ khi đó, còn có trước đó, khi cô nói cho An Bách câu “Bảo bối, mẹ yêu con.” thì anh cũng đứng ở ngoài cửa phòng An Bách, thấy rất rõ ràng.

Nếu không phải sau đó Đới Vĩ vì chuyện cộng sự mà cắt đứt chuyện nhìn lên quang minh chính đại của anh, anh nghĩ cô sẽ có cơ hội nhìn thấy anh đứng ở cửa.

“. Được rồi.” Cũng được, anh nói rất đúng.

Cô nhìn khuôn mặt đẹp trai đang tùm tùm cười kia, tim lại đập nhanh hơn.

Người đàn ông này sao tuổi càng lớn lại càng mê người thế, thật là hồng bét!

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bồ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 6: (2.1)

Editor: Cẩm Tú - ĐDLQĐ.

Không thể ở cùng một chỗ với diễdnalqđ anh quá lâu, quá tổn hại sức khỏe rồi, cô vuốt ngực, hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy từ trên ghế salon, “Tôi phải về đây.”

Anh kéo tay của cô lại, làm cho bước chân của cô dừng lại.

“Tôi đưa cô trở về.”

“Không cần, tự tôi có thể về được.”

“Đang mưa, tôi lái xe đưa cô về.” Cô nói xong, trong giọng nói trầm thấp có chút lười biếng, cực kỳ dễ nghe.

Lòng của cô trở nên rối loạn, chỗ cổ tay truyền tới nhiệt độ từ lòng bàn tay của anh, con người đen thâm thúy nhìn cô, gò má cô không chịu được cái nhìn soi mói của anh mà nóng lên.

Cô chuyển động cổ tay, trốn tránh tầm mắt của anh, “Không cần, anh đưa tôi về, chẳng phải là để một đứa bé như An Bách ở nhà một mình hay sao, như vậy sao được?”

An Bách mới tám tuổi, cho dù nó đã ngủ thiếp đi, cũng không thể để nó ở nhà một mình, cái này không chỉ là vấn đề an toàn, mà còn có vấn đề pháp luật.

Lúc này, Đới Vĩ cầm tài liệu từ trong thư phòng đi ra, đang muốn lên tiếng xin phép ông chủ nhà đi dạo hân cho hân rồi đi, nhưng còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy ông chủ nhà hân nói.

“Có David ở đây, An Bách sẽ không phải ở nhà một mình.”

Đới Vĩ ngơ ngác, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Vương Du Hàm nhìn thấy Đới Vĩ, ánh mắt sáng lên. “David cũng phải về, vậy tôi nhờ David đưa tôi về là được rồi.”

“Không thuận đường, hơn nữa David còn có tài liệu cần phải chỉnh sửa.” Ánh mắt của Tạ Phái Hiên quét về gương mặt ngu ngốc, vẫn chưa rõ chuyện gì của Đới Vĩ.

“Thật sao?!” Ánh mắt nghi ngờ của cô nhìn về phía Đới Vĩ.

Đới Vĩ nhận được ánh mắt sắc bén của ông chủ, đầu óc đã thông minh trở lại, tiếp lời của ông chủ.

“Đúng. A, đúng rồi, tôi còn có một vài tài liệu muốn chỉnh sửa, tôi muốn hỏi tổng giám đốc một chút, phần tài liệu quảng cáo Đông Hà Quảng hôm qua ngài mang về ngài để đâu rồi?”

“Ở bàn làm việc của tôi, trong ngăn kéo đầu tiên bên phải.”

Anh hài lòng thu hồi lại ánh mắt sắc bén, thương cho thư ký của mình ánh mắt “Coi như cậu phản ứng nhanh”.

Đới Vĩ đưa tay lau đi mồ hôi lạnh ở trên trán, thở hắt ra một hơi.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, may mà chưa làm hỏng chuyện của ông chủ!

Tạ Phái Hiên nhìn về phía Vương Du Hàm, khóe môi cong lên, kéo cô đi về phía cửa.

“Tôi đưa cô về nhà.”

Ngoài cửa xe, mưa to như thác đổ, mưa to đủ để ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Trong xe, Tạ Phái Hiên chuyên tâm lái xe, còn Vương Du Hàm cúi đầu nhìn vết thương nhỏ trên diết tay mình, thỉnh thoảng sẽ lên nhìn trộm anh một cái.

Nói thật ra thì trong lòng của cô có chút ấm áp, nhưng cũng có chút mâu thuẫn.

Ấm áp chính là, cô nhớ tới trước kia anh cũng như thế này, trên người cô chỉ cần không cẩn thận xuất hiện vết thương gì, cho dù chỉ là muỗi chích hoặc con kiến cắn, anh cũng rất nghiêm túc bôi thuốc giúp cô, bởi vì anh nói toàn thân cô, kể cả là lỗ chân lông cũng đều là của anh, cho nên anh đều phải chăm sóc kỹ lưỡng mọi thứ.

Mâu thuẫn chính là, bây giờ cô mang theo hình dáng của Vương Du Hàm xuất hiện trước mặt anh, hơn nữa còn không thể thừa nhận mình chính là An Á, như vậy đối tượng anh vừa mới qua tâm chẳng phải chính là “Vương Du Hàm”, mà không phải là cô hay sao?

“Tôi nghe nói trước kia cô từng gặp phải tai nạn xe cộ?” Tạ Phái Hiên nói như tán gẫu.

“À? Đúng vậy, nhưng làm sao anh biết?” Nghe thấy giọng nói của anh, cô liền giấu đi những mâu thuẫn phức tạp ở trong lòng.

“Lúc trước y tá trưởng và bác sĩ tới phòng tôi có nói tới cô.” Tạ Phái Hiên nói dối mà mặt hoàn toàn diết không đổi sắc.

Cô kì quái liếc anh, hỏi. “Bọn họ không có việc gì để tán gẫu với anh hay sao mà lại nói tới tôi?”

“Cô quên sao? Tôi muốn đổi y tá, mà cô một mực chết không chịu đổi, tôi hết cách rồi, dĩ nhiên không thể làm gì khác hơn là trực tiếp tố cáo với y tá trưởng của cô.”

Cô trở mắt nhìn anh chăm chăm, không ngờ thì ra từ đầu tới cuối anh cũng không quên ý định bỏ cũ thay mới này.

“Anh có lương tâm hay không vậy? Dầu gì mỗi ngày tôi cũng đều hâm cháo và canh gà mang đến chăm sóc cho anh, anh vẫn tố cáo tôi?!”

Cho là anh nói muốn tố cáo chỉ là nói lẫy, kết quả là vẫn khiếu nại thật?! “Không phải cô nói chỉ là thuận tiện hay sao?” Anh lạnh lạnh liếc xéo cô một điềdnalqđ cái.

Thật ra thì không phải là thuận tiện, thế nhưng không thể nói thật được.

Cô bắt mắt trừng mắt nhìn anh.

“Cho dù là thuận tiện, cũng coi như là đối xử rất tốt với anh rồi! Làm người không thể không biết cảm ơn như vậy được, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói, còn tố cáo tôi! Sau đó thì sao, y tá trưởng của tôi chắc là sẽ đứng về phía tôi chứ?”

“Y tá trưởng của cô nói cô rất khác trước kia, cô trước kia, nếu giao phó cho cô ba việc, ít nhất cô phải làm sai hai chuyện rưỡi, nhưng cô bây giờ, nếu giao điềdnalqđ phó cho cô ba việc, cô không chỉ hoàn thành hoàn hảo ba việc này, còn có thể chủ động chú ý nhiều chi tiết nhỏ, nói thuần thực lão luyện thì càng giống lão luyện hơn, cô ấy nói tôi là nếu tôi thật sự quyết định đối y tá vừa cẩn thận lại chuyện nghiệp này, tuyệt đối sẽ hối hận.”

Những lời ca ngợi này, khi đó anh còn không có suy nghĩ nhiều, nhưng sau khi xem lại phần tư liệu của cô, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ.

Các người quen của cô trước đây có nói đến cô trước khi xảy ra tai nạn, mà cô bây giờ, sau trận hôn mê nghiêm trọng trong tai nạn xe cộ, lại may mắn tỉnh lại.

Chưa hết, cô gái luôn tùy hứng lại thay đổi tính tình sau tai nạn xe cộ, đây có thể nói là đã đi qua quỹ quan môn một lần, cho nên đã thông suốt, thay đổi.

Nhưng chữa bệnh và chăm sóc chuyên nghiệp? Không có chuyện vừa mới tỉnh lại đã đột nhiên tinh thông chứ?

Nghe vậy, khoe môi Vương Du Hàm nhếch lên, cười dương dương tự đắc.”Chuyện y tá trưởng nói đều là sự thật.”

“Cho nên, tôi không thể đối người được.” Anh thườn thức biểu tình kiêu ngạo của cô, thế nhưng lại cảm thấy thật đáng yêu. Mặc dù bề ngoài của cô không xinh điềdnalqđ đẹp bằng An Á, nhưng là chỉ cần vừa nghĩ tới cô thật ra chính là An Á, gương mặt này của Vương Du Hàm làm anh càng nhìn càng thuận mắt.

“Nhưng có chuyện tôi cảm thấy rất kỳ quái.” Anh nói.

“Chuyện gì?”

“Lúc cô ôm An Bách khóc ở trong phòng bệnh, cô nói cô có con?”

“A.” Vương Du Hàm sững sờ, tưởng rằng anh sẽ không truy hỏi chuyện này nữa, rốt cuộc cũng bị nhắc tới.

“Cô thật sự có con?” Anh quay đầu điềdnalqđ lại nhìn cô, con ngươi thâm trầm tựa như muốn nhìn thấu cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 6 (2.2)

Editor: Cẩm Tú

Đối với lời nói dối, Vương Du Hàm thật sự không biết nên làm sao mới có thể không chột dạ, kết quả là cô chỉ đành lựa chọn trốn tránh tầm mắt làm cho cô sợ hãi kia, tìm đập rộn lên nhìn về phía ngoài cửa xe, mới phát hiện rõ ràng xe đã sớm dừng lại.

“Đến rồi, tôi xuống xe đây.”

Cô nắm được cái tay cầm cửa, định cửa xe xong sẽ chạy đi luôn, nhưng anh lại nhanh hơn một bước nắm lấy tay của cô, kéo cô trở về trước mắt của mình.

“Cách thức giống nhau dùng nhiều lần sẽ mất đi hiệu lực, biết không?” Anh buồn cười nhìn cô.

Cách chạy này của cô dùng rất nhiều lần sao? Nhưng mà cũng chỉ là lần thứ hai thôi mà.

“Đến nhà tôi rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về, ngày mai tôi sẽ tới đón An Bách đúng giờ.” Nói xong, cô lại tiếp tục quay đầu về phía cửa xe.

Anh kéo mạnh tay của cô, lôi cô trở lại, hai tay vững vàng nắm lấy bả vai của cô, hỏi “Tại sao nói đến đề tài đưa con thì cô lại trốn tránh? Tại sao thấy An Bách cô lại khóc? Tại sao cô lại nói với An Bách rằng “Mẹ yêu con”? Vương Du Hàm, cô, rốt cuộc là ai?”

“Anh.” Cô bị ánh mắt và giọng điệu hùng hổ của anh dọa sợ, ngơ ngác một hồi lâu mới tìm về được giọng nói của mình, chợt dạ cười nói: “Anh hỏi vấn đề gì ngu ngốc vậy, tôi là Vương Du Hàm, mới vừa rồi không phải anh cũng gọi như vậy sao? Còn hỏi tôi là ai, anh nổi con gì thế?”

“Cô biết tôi đang hỏi cái gì mà.” Ánh mắt sắc bén của anh cơ hồ muốn nhìn thấu cô, “Cô, không phải là Vương Du Hàm.”

“Tôi không phải là Vương Du Hàm thì còn có thể là ai?”

“. Em có phải là An Á của anh hay không?” Thái độ và giọng nói cường ngạnh cho đến khi nói tới cái tên này thì tất cả đều hóa thành nghen ngào khe khẽ, con ngươi bén nhọn cũng biến thành dịu dàng.

“.” Tim cô đập mạnh nhìn anh.

Sao anh biết? Sao anh có thể nghĩ đến chuyện này? Làm sao sẽ.

“Em là An Á đúng không?” Anh đưa mắt nhìn cô, trong con ngươi màu đen của cô là vẻ kinh ngạc không thể tin được.

Đúng là cô! Chắc chắn là cô! Bằng không cũng sẽ không có phản ứng này.

Mặc kệ chuyện mượn xác hoàn hồn có nhiều kì quái, nhưng anh tin, tin tưởng rằng người phụ nữ trước mắt chính là An Á của anh.

Vương Du Hàm nhìn về mặt khẳng định của Tạ Phái Hiên, không biết anh có được đầu mối từ đâu, có thể để cho anh cảm thấy cô chính là An Á, nhưng trọng điểm bây giờ phải là. . . . Cô có nên thừa nhận hay không?

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại của Tạ Phái Hiên vang lên, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía màn hình điện thoại đang sáng lên.

Trên màn hình, ba chữ “Phương Y Khiết” hiện lên như gõ vào đầu Vương Du Hàm.

Anh đã có vị hôn thê, cô không thể phá hỏng tất cả mọi thứ hiện tại của anh, cô phải phủ nhận.

Tạ Phái Hiên không chút do dự trực tiếp ngắt điện thoại, ánh mắt lần nữa trở lại trên mặt của cô thì nét mặt của cô đã có biến hóa.

Cô tránh hai tay của anh, điều chỉnh lại sắc mặt, nói: “Tổng giám đốc Tạ, tôi thấy anh có thể đi viết tiểu thuyết được rồi đấy, ngay cả chuyện tôi là người vợ đã chết của anh mà cũng có thể tưởng tượng được, thật có chút khoa trương.”

“Em thật sự không phải là An Á sao?” Anh căn bản không tin.

“Không phải, cái này rất hoang đường, chẳng lẽ anh không thấy vậy sao?” Cô cố ý nhíu mày nhìn anh.

“Chỉ cần An Á có thể trở về bên anh, chuyện hoang đường hơn nữa anh đều có thể tiếp nhận.”

“.” Cô im lặng sững sờ, không biết đến tột cùng là cô nên bởi vì sự nghiêm túc của anh mà cười, hay là nên vì tình yêu của anh dành cho cô mà cảm động khóc thút thít.

“Trên người của em có quá nhiều điều giống An Á mà lại khác với Vương Du Hàm, có lẽ những người khác sẽ không tin, nhưng anh tin, An Á, em đã trở lại.”

Suy nghĩ của cô loạn cả lên.

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi muốn về nhà, cảm ơn anh đã đưa tôi về, hẹn gặp lại!” Cuối cùng, cô mặc kệ ánh mắt của anh vẫn còn khóa chặt ở trên người mình, mở cửa xe, không để ý mưa vẫn còn lớn, liền vội vàng chạy đi.

Nếu như có thể thừa nhận, sao cô lại không muốn trở về bên cạnh hai cha con bọn họ chứ, nhưng lương tâm và đạo đức của cô lại nói cho cô biết, không nên để lòng riêng của mình làm tổn thương một người phụ nữ khác.

Cô còn có thể làm sao?

Ngày tiếp theo, tâm tình của Tạ Phái Hiên cực kém ngồi ở phòng làm việc, sắc mặt rất khó coi.

Bởi vì anh không nghĩ được tại sao An Á lại không muốn thừa nhận anh.

Cô rõ ràng đã thừa nhận An Bách, mặc dù không phải là công khai thừa nhận, nhưng anh xác định mình không có nghe lầm.

Cô nguyện ý thừa nhận An Bách, nhưng không nguyện ý thừa nhận anh!

Cốc cốc.

Đôi Vĩ gõ cửa, đang chuẩn bị vào bên trong báo cáo chuyện, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt của Tạ Phái Hiên, theo bản năng bước chân khễ dừng lại.

“Vào đi.”

Giọng nói trầm thấp của Tạ Phái Hiên vang lên, hiện tại Đôi Vĩ nghĩ lui ra ngoài cũng không kịp, hần không có biện pháp, chỉ có thể nhắm mắt lại.

“Nói.”

Chỉ có một chữ, lời ít mà ý nhiều tới cực điểm, khiến Đôi Vĩ hoàn toàn hiểu được tâm tình của ông chủ kém đến mức nào.

“Tôi nhận được tin, vật liệu xây dựng được đưa đến công trường, nhưng chất liệu có vấn đề, hiện trường không muốn ký nhận, nhưng tổng giám đốc hạ lệnh nhất định phải nhận.”

Tổng giám đốc trong miệng Đôi Vĩ chính là Lý Bình Quý, đối với chuyện cấu kết, ngấm ngầm qua lại bày mưu tính kế với ông chủ của Lý Bình Quý, hần đã nhắc nhở qua, cho ông ta biết rằng tổng giám đốc đã chú ý chuyện này, muốn ông ta thu tay lại, không ngờ là gan của Lý Bình Quý đúng là rất lớn, không thu tay lại thì thôi, còn càng làm càng quá đáng.

Tạ Phái hiên vốn sắc mặt đã rất khó coi nghe vậy, sắc mặt lại càng khó coi hơn rồi.

“Ông ta nói nhất định phải nhận?” Anh cười lạnh.

Lúc nào thì tập đoàn Việt đến phiên Lý Bình Quý làm chủ vậy? Ông ta nói nhận thì phải nhận? Mấy năm nay không trực tiếp khai đao với ông ra, đã nuôi thành công lá gan không nhỏ của ông ta rồi.

Anh lạnh lùng nhếch môi, trầm giọng nói: “Đến công trường.”

“Vâng” Đôi Vĩ nhận lệnh, lập tức đi ra ngoài chuẩn bị xe.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 7 (1.1)

Editor: Cẩm Tú

“Lúc đâm không nên đâm vào quá sâu, sau khi châm thì dùng 3cm băng dán để cố định kim tiêm, giống như vậy.” Vương Du Hàm tỉ mỉ giải thích, vừa tự mình làm mẫu kỹ năng châm cứu.

Y tá mới là ba nữ sinh, mỗi một người đều chuyên chú cẩn thận nhìn cô làm mẫu, cho đến một người khác mặc đồng phục y tá xông tới hô to, mới lấy được sự chú ý của bọn cô.

“Tiểu Hàm, tiểu Hàm!”

Là giọng nói của một y tá có gương mặt và vóc dáng tròn trịa, cô vội vã xông tới, một phát bắt được cánh tay đang còn cầm kim tiêm của Vương Du Hàm, Vương Du Hàm bị dọa sợ liền tranh thủ giơ cao kim tiêm trên tay lên để tránh đâm phải người khác.

“NiNi, cô làm gif thế, vội vàng hấp tấp làm cái gì?” Vương Du Hàm tức giận nhìn về phía cô y tá hấp tấp kia.

“Mới rồi có tin tức mới, cô đã thấy chưa?”

“Nơi này không có TV, làm sao có thể biết được tin gì.” Cô buồn cười liếc cô nàng một cái.

“Tin tức nói ông chủ lớn kia lại vào bệnh viện đấy!” NiNi khản trương nói.

Ban đầu người người đàn ông kia vào ở bệnh viện thì một đồng y tá muốn dành lấy việc phụ trách phòng bệnh VIP kia, bởi vì người đàn ông kia không chỉ có thân phận tôn quý, có tiền có thế, còn đẹp trai làm người khác chảy nước miếng, nhưng sau này họ lại phát hiện tính khí của vị đại soái ca khiến phụ nữ thêm thường này rất đáng sợ, thật sự là rất khó phục vụ, gần như là y tá nào cũng bị anh ta trách cứ bắt bẻ.

“Ông chủ nào cơ?” Lúc đầu Vương Du Hàm không hiểu ngăn ra, sau đó mới phản ứng kịp để biết người trong miệng NiNi là người nào.

“Xảy ra ra chuyện gì? Sao anh ấy lại nhập viện?” Cô gấp gấp hỏi.

“A, cô đi theo rồi.” NiNi kéo tay của cô, trực tiếp chạy về phía TV được lắp ở sảnh.

Ở sảnh bệnh viện, màn hình TV đang phát tin tức ——

Ở khách sạn đang xây dựng của tập đoàn Việt, xé chiều hôm nay xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, có mấy người ở hiện trường vô ý bị vật liệu xây dựng rơi trúng người làm bị thương, theo nhân chứng chỉ ra, trong số người bị thương, có chủ tịch tập đoàn Việt vừa đứng hôm nay đến tuần tra công trường —— Tạ Phái Hiên.

Vương Du Hàm nhìn chăm chăm vào màn hình TV, người dẫn chương trình nói xong, liền chuyển tới cảnh phóng viên tại hiện trường ——

Trước mắt người bị thương cũng đã nhanh chóng được đưa đến bệnh viện lân cận để chữa trị, tình trạng chi tiết tạm thời còn không rõ, phóng viên tại hiện trường vừa nói xong, chỉ thấy trên TV xuất hiện hình ảnh của Đới Vĩ đang muốn tiến vào phòng cứu cấp, lại bị truyền thông vây lấy.

Vương Du Hàm sững sờ nhìn, trong nháy mắt sự lo lắng mãnh liệt cùng nỗi sợ hãi hung hăng bao trọn trái tim cô, một cảm giác lạnh lẽo đến buồn nôn từ bàn chân xộc thẳng lên đầu.

Vật liệu xây dựng không phải cốt thép thì chính là xi măng, đều là vật nặng to lớn, bị loại vật này đập trúng. Trời ạ, cô không dám tưởng tượng!

“Được đưa tới bệnh viện chúng ta, tiểu Hàm, cô.”

NiNi còn chưa nói xong, Vương Du Hàm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp bỏ cô lại, chạy thẳng tới phòng cứu cấp.

Trong phòng cấp cứu rất hỗn loạn, Vương Du Hàm rất vất vả mới tóm được một cô y tá có thời gian để ý đến cô.

“Người bị thương của tập đoàn Việt mới được đưa đến vừa rồi? Tổng cộng có ba người, một người trong đó tương đối nghiêm trọng đã được đưa tới phòng phẫu thuật rồi.” Y tá nói xong, liền bỏ lại Vương Du Hàm, tiếp tục đi xử lý vết thương cho những người bị thương khác.

Vương Du Hàm nhìn vòng quanh cả phòng phòng cứu cấp cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tạ Phái Hiên, vì vậy cô phán định người bị đưa tới phòng phẫu thuật chính là anh, cô chạy tới phòng phẫu thuật, đáy lòng nhói đau, khẩn trương đến gần như không thể thở nổi.

Cô chống tay vào cửa phòng phẫu thuật một chút, nhìn thấy đèn phẫu thuật trong phòng đã sáng lên, cùng với một bóng người quen thuộc.

“Đới Vĩ!” Cô gấp gấp hô to.

Đới Vĩ quay đầu lại, nhìn thấy bộ mặt lo âu của Vương Du Hàm, còn chưa kịp mở miệng chào hỏi với cô, cô đã xông tới túm chặt lấy anh.

“Tình trạng của anh ấy sao rồi?”

Đới Vĩ cảm thấy đôi tay đang túm lấy anh hình như đang run rẩy, anh nghi ngờ, lông mày nhíu lại, có chút không hiểu.

“.Anh ấy?” Ai vậy?

“Anh mau nói đi!” Cô lo lắng hét to lên.

Đới Vĩ nhìn vẻ mặt lo lắng của Vương Du Hàm, lại nhìn cửa chính phòng phẫu thuật, suy đoán anh ấy trong miệng cô là ai, có lẽ là chỉ người trong phòng phẫu thuật, vì vậy nhíu mày, có chút trầm trọng trả lời: “Tình trạng rất tệ, xuất huyết bên trong, bác sĩ nói tính mạng của anh ta vô cùng yếu ớt, xương đùi phải hình như cũng đã nát bầy, coi như nếu thật sự có may mắn giữ lại được mạng, thì về sau cũng phải cắt bỏ, tóm lại vô cùng không lạc quan.”

“Cái gì.” Nghe vậy, hô hấp của cô ngưng lại, sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch, nước mắt từ trong hốc mắt liền rơi xuống.

Đới Vĩ có chút bối rối nhìn vẻ mặt như sắp té xỉu của Vương Du Hàm, âm thầm phỏng đoán người trong phòng phẫu thuật, không phải là người quen của cô y tá đấy chứ?

“Tại sao lại có thể như vậy.” Cô lắp bắp, không thể tin được.

Chuyện xảy ra đột ngột như vậy, muốn cô tiếp nhận thế nào?

Rõ ràng ngày hôm qua anh còn khỏe mạnh, còn có thể đưa cô về nhà, còn có thể ép buộc hỏi cô có phải là An Á không, sao hôm nay liền. Đột nhiên, trước mắt cô tối sầm lại, hai chân mềm nhũn, không thể nào tiếp nhận được sự thật này mà ngã khụy xuống mặt đất.

Đới Vĩ bị cô hù sợ, không kịp bắt lấy tay cô.

“Cô y tá, cô không sao chứ?” Đới Vĩ vội vàng ngồi chồm hổm xuống, hỏi thăm tình trạng của cô.

“Làm sao lại.” Cô hốt hoảng thì thầm, không cách nào kiềm chế được mà khóc lên, trước mắt là một mảnh mờ mịt, cô không nhìn thấy Đới Vĩ và cũng không nhìn thấy bất kỳ ai hết, nước mắt làm mờ đi tất cả, đầu của cô hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn không có biện pháp phản ứng.

Đôi Vĩ thấy cô khóc nên tay chân luống cuống, mặc dù không hiểu rõ tình trạng lắm, nhưng anh cảm giác mình nên vỗ vỗ điếuankqlqđ vào bả vai của cô, ít nhất cũng nên trấn an cảm xúc của cô một chút.

Nhưng, khi anh định thực hiện động tác, một bóng đen xuất hiện, anh ngược mắt lên, nhìn thấy một đôi mắt đen trầm ổn.”Tổng”

Đôi Vĩ mới mở miệng, Tạ Phái Hiên đã ra hiệu bằng ánh mắt ý bảo im lặng, vì vậy anh đứng dậy trước mặt Vương Du Hàm, lui ra một bước, để Tạ Phái Hiên đi tới vị trí kia, cũng thức thời nhường lại không gian cho hai người bọn họ.

Mặc dù anh không rõ chuyện gì đã xảy ra giữa ông chủ mình và cô y tá, nhưng anh có thể khẳng định, nguyên nhân bản mặt thối của ông chủ có liên quan tới cô, giữa hai người bọn họ, nhất định có chuyện gì đó mà anh không biết.

Mặc kệ như thế nào, dù sao cô y tá đột nhiên khóc đã giao cho ông chủ, anh cũng nên nhanh chóng xử lý những người bên ngoài thôi.

Đôi Vĩ yên lặng rời đi, Tạ Phái Hiên đứng nhìn người phụ nữ với sắc mặt trắng nhợt ngồi trên đất, đang khóc không dứt, vậy mà, chấn động quá lớn lại làm cho cô không chú ý tới người trước mặt đã thay đổi, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào phía trước, lệ rơi không dứt.

Tạ Phái Hiên suy nghĩ sâu xa, ánh mắt liếc nhìn người phụ nữ đang khóc thầm.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 7.2

Chương 7-2

Anh biết tin tức trong danh sách người bị

thương có ghi nhầm tên của anh, cho nên hiện tại công ty, công trường điếuankqlqđ và ở cửa bệnh viện đều có một đồng phóng viên bao vây vì muốn lấy được tin tức mới nhất.

Nhưng thật ra thì người thật sự bị thương không phải là anh, bị đưa vào phòng phẫu thuật là một công nhân gần bốn mươi tuổi, anh biết, người công nhân kia không hề có bất kỳ quan hệ gì với Vương Du Hàm.

Vậy tại sao cô lại khóc? Lại còn khóc đến đau lòng như vậy?

Anh có thể nghĩ tới giải thích duy nhất chính là cô đã nhìn thấy hình ảnh trong tin tức, cho là bây giờ đang người bị trọng thương đang tiến hành phẫu thuật đó chính là anh.

Nếu như cô chỉ đơn thuần là Vương Du Hàm, chỉ đơn thuần là bảo mẫu của An Bách, thật sự không có một chút quan điếuankqlqđ hệ gì với An Á, như vậy, anh không hiểu tại sao bởi vì anh bị thương mà cô lại đau lòng như thế.

“Ô.....Em còn chưa kịp thừa nhận với anh.....” Cô ôm lấy mình, khóc đến cả người run rẩy.

Tạ Phái Hiên sợ run lên, bởi vì anh nghe thấy cô thì thầm, mặc dù mang theo nghẹn ngào của giọng mũi, chữ lờ ngậm trong miệng, nhưng anh nghe thấy rồi.

Tim của anh đập mạnh, không nhận được đưa tay bắt lấy bả vai của cô, mở miệng nhỏ giọng kêu cô: “.....An Á.”

Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong tầm mắt mờ lung, kinh ngạc điếuankqlqđ ngờ ngẩn, hoàn toàn không có lưu ý đến việc anh gọi cô là gì.

“..... Phái Hiên?”

Mặt cô đầy nước mắt và nước mũi, tầm mắt mơ hồ, hoảng hốt nhìn anh.

Trong nháy mắt, Vương Du Hàm cho là mình nhìn thấy là ảo ảnh, cho đến khi bàn tay ấm áp của anh chạm vào gương mặt lạnh lẽo của cô, dịu dàng lau đi nước mắt cho cô, cô mới cảm thấy người đàn ông ở trước mắt là chân thực, cô bừng tỉnh hiểu ra, kích động bỏ nhào tới ôm lấy anh.

“Anh là thật, là thật.....Anh không sao.....Anh không sao chứ?” Cô ôm chặt anh, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy, bởi vì ý nghĩ có thể sẽ mất đi anh làm cho cô run sợ, cô đau lòng đến gần như thiếu chút nữa là ngất xỉu.

“Anh không sao.” Tạ Phái Hiên ôm lấy cô, cảm nhận được tâm tình của qua thân hình mềm mại đang phát run.

“Tin tức, tin tức..... Ô..... Em cho là, cho là người đang phẫu thuật..... Là anh..... Ô.....Dọa em điêđânlqđđ sợ chết.....” Cô thút tha thút thít tiếp tục khóc, đồng thời gần như là dùng hết sức lực ôm lấy anh

Hình như là đang lo lắng nếu như không dùng sức như vậy, anh rất có thể sẽ đột nhiên biến thành mây khói.

“Anh không sao, là truyền thông hiểu lầm.” Anh an ủi người phụ nữ đang kích động trong ngực.

“Vương Du Hàm” thương anh sao? Đáp án anh nghĩ dĩ nhiên là —— không.

Anh không tin chỉ có hai tuần lễ chăm sóc ngắn ngủn, có thể để cho “Vương Du Hàm” yêu người đàn ông khó trị là anh, hơn nữa lúc còn ở bệnh viện, anh thậm chí còn bị các y tá liệt vào danh sách khó chăm sóc.

Nhưng An Á thương anh, anh không nghi ngờ chút nào, hơn nữa lời cô mới vừa nói anh đều nghe.

Cô yêu An Bách, bởi vì anh bị thương mà khóc, còn nói như vậy..... Hiện tại, chẳng lẽ cô còn chưa thừa nhận mình là An Á đó sao?

“Đừng khóc nữa.” Trên hành lang bên ngoài phòng phẫu thuật, Tạ Phái Hiên tiếp tục an ủi người phụ nữ đã khóc hơn mười phút mà nước mắt vẫn chưa ngưng chảy.

“Hic hic.....” Cô tiếp tục khóc, mặc dù không có giống như lúc này khóc rống lên, nhưng lại không ngừng thút điêđânlqđđ thít, làm sao cũng không ngừng được.

“Được rồi, không phải là anh không sao rồi sao? Đừng khóc nữa, nhé?” Không biết đây là lần thứ mấy anh đưa tay lau nước mắt cho cô rồi, thật là vừa bực mình vừa buồn cười.

“Hic.....” Vương Du Hàm vẫn còn khóc.

Mới vừa rồi cô thật sự cho rằng mình sẽ phải mất đi anh, trong nháy mắt cơn sợ hãi mãnh liệt liền cắn nuốt cả thế giới của cô. Thời khắc kia cô cảm thấy mình như người chết đuối, trước mắt là một mảnh ảm ướt, thậm chí hô hấp còn không được, cô thật sự đã bị dọa sợ, cho nên mặc dù hiện tại anh khỏe mạnh xuất hiện ở trước mặt cô, cô vẫn còn sợ hãi phát run.

Tạ Phái Hiên thật sự có chút bất lực, không thể làm gì khác hơn là thở dài, ôm cô vào trong ngực, thế nhưng, hơi ấm quen thuộc từ cơ thể của anh, lại làm nước mắt của cô rơi nhiều hơn.

Anh thật sự hoài nghi làm sao có thể có người khóc lâu như vậy mà không thiếu đường khí chứ?

Đại não Vương Du Hàm đã điêđânlqđđ dần dần tiêu hóa được chuyện anh vẫn không sao, chờ đón chính là rất nhiều phức tạp cảm xúc mãnh liệt sôi trào trong lòng cô, cô có rất nhiều chuyện muốn nói cho anh biết, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, lại khóc một hồi lâu nữa, sau khi hít thở sâu vài lần, cô rốt cuộc cũng ngừng khóc.

“Không có việc gì rồi hả?” Tạ Phái Hiên hỏi người phụ nữ trong ngực, con người đen thâm thúy đưa mắt nhìn cô có vẻ cung chiêu vô tận. Cô khịt khịt, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Anh không sao, ngay cả đầu ngón tay cũng không bị thương, không cần lo lắng nữa, được chứ?”

Cô lại khịt khịt một lần nữa, cũng nhẹ nhàng gạt đầu.

Anh nâng cái mũi đỏ ửng và đôi mắt đang còn long lanh nước mắt, lần đầu tiên cảm thấy gương mặt này thật ra thì cũng rất đẹp, ít ra là sau khi khóc làm cho người ta yêu mến.

Không khí lâm vào một hồi yên lặng ngắn ngủi.

Anh biết cô đã khóc mệt rồi, vì vậy khẽ ôm lấy cô, không nói gì.

Mà cô đã khóc quá lâu, khóc đến choáng váng, hơn nữa có quá nhiều suy nghĩ phức tạp ở đáy lòng, một lúc sau cũng không biết nên nói cái gì, cho nên định không nói lời nào, lẳng lặng nghỉ ngơi trong ngực anh.

Một hồi lâu, như cảm nhận điêđânlqđđ được cảm xúc của người phụ nữ trong ngực đã từ từ bình phục, vì vậy rốt cuộc anh cũng mở miệng ——

“Nói cho anh biết em là ai, được không?” Mặc dù tất cả chứng cứ đều chỉ về hướng anh đoán, nhưng, anh hi vọng có thể nghe thấy chính miệng cô thừa nhận cô chính là An Á.

Mặc dù sớm đoán được anh sẽ hỏi cô như vậy, thế nhưng khi anh hỏi thì cô vẫn không nhận được mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 7-3

Chương 7-3

Cô còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, tiếng bước chân dồn dập vang lên trên hành lang ——

“Phái Hiên!”

Giọng nói trầm thấp và lo lắng kêu to này chính là của cha Tạ Phái Hiên —— Tạ Kiến Hoa.

Tin tức Tạ Phái Hiên trọng thương đang trở thành tin tức nóng, mặc dù sau khi đưa các nạn nhân bị thương tới bệnh viện, Đới Vĩ đã ngay lập tức giải thích với phóng viên, nhưng điênlqqsđ mà bởi vì ngay từ lúc chuyện vừa xảy ra, chưa lấy được bất kỳ bằng chứng xác thực nào, thì đã bị giới truyền thông tung ra ngoài.

Hơn nữa những tin tức kia gần như là chỉ nói về chuyện Tạ Phái Hiên bị trọng thương, vẫn chưa tính lại, chuyện này làm mọi người kinh hãi, nhất là người của nhà họ Tạ.

Tạ Kiến Hoa vừa nghe đến tin tức, lập tức gọi điện thoại cho Tạ Phái Hiên nhưng lại không gọi được, sau đó gọi điện thoại cho Đới Vĩ thì đầu dây bên kia lại báo bận, không cách nào biết được tin tức chính xác nên ông liền cùng vợ chạy tới bệnh viện xác nhận.

Mà khi đó Tạ Ân Hạo đang ở trong trường học giảng bài cũng vừa nghe đến tin tức, trong tình huống không liên lạc được với anh, lập tức chạy như bay tới bệnh viện để xem xét tình hình.

Về phần Phương Y Khiết, thật ra thì cô vốn là đang dạo phố, cô không hề biết gì về tin Tạ Phái Hiên xảy ra chuyện, nhưng người mẹ có lòng dạ muốn gả cô vào nhà họ Tạ, vừa nhìn thấy tin tức liền lập tức gọi điện thoại thông báo cho cô, muốn cô dù thế nào cũng phải chạy tới bệnh viện để thăm hỏi, vì vậy, cô cũng tới.

Tạ Phái Hiên cùng Vương Du Hàm đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy đám người bọn họ vội vã đi nhanh tới chỗ bọn họ.

Vương Du Hàm đột nhiên ý thức được mình đang tựa vào trong ngực của Tạ Phái Hiên, vì vậy cô vội vàng đẩy lồng ngực rộng rãi ấm áp này ra.

Không có được câu trả lời mong muốn, hơn nữa cô lại đẩy anh ra, khiến Tạ Phái Hiên không nhận được mà nhũn mảy rậm lại.

“Phái Hiên, con không sao chứ?” Ánh mắt lo lắng của Tạ Kiến Hoa nhìn vào thân thể của con trai.

“Con không sao.” Tạ Phái Hiên liếc nhìn cha, lạnh lùng trả lời.

“Nếu không có chuyện gì thì sao không gọi điện thoại về nhà, cậu có biết mọi người sẽ lo lắng hay không?” Sắc mặt của Lý Mỹ Huệ rất khó coi ngượng nhìn anh.

Tạ Phái Hiên lạnh lùng liếc nhìn bà một cái.

“Mẹ.” Tạ Ân Hạo thấy tâm tình mẹ không vui, đầu tiên là vỗ vỗ vào bả vai mẹ, trấn an tâm tình của bà, sau đó mới nói với Tạ Phái Hiên: “Không có việc gì là tốt rồi.”

Phương Y Khiết đứng ở một bên không nói gì, nói cô hoàn toàn không lo lắng là nói dối, nhưng nếu phải nói cô rất lo lắng vậy thì càng không đúng, cô quan sát vị hôn phu của mình từ trên xuống dưới, sau khi xác định anh không hề bị thương, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không định tiến lên chủ động quan tâm.

Trong lòng như đặt xuống được tảng đá lớn, Tạ Kiến Hoa thở dài một hơi, nói: “Nếu không còn chuyện gì, chuyện cũng đã có David xử lý rồi, con vất vả cả ngày, nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt của Tạ Kiến Hoa nhìn về Vương Du Hàm đứng ở bên cạnh Tạ Phái Hiên, chỉ nhìn liếc qua sau đó liền dời tầm mắt đi.

Mới vừa rồi không phải ông không thấy bộ dáng thân mật ôm nhau của con trai và cô y tá kia, chỉ là bây giờ ông chỉ lo lắng cho sự an nguy của con trai, không có thời gian phân tích tỉ mỉ hành động đó, bây giờ lo lắng đã điênlqqsđ được buông xuống, đầu óc cũng tự nhiên trở nên linh hoạt hơn.

Quan hệ thông gia giữa tập đoàn Việt bọn họ và nhà họ Phương đã bị trì hoãn một lần rồi, lần này ông không hy vọng lại xảy ra tình trạng này.

“Phái Hiên, Y Khiết lo lắng con bị thương nên cũng chạy tới đây, con nên đưa con bé về đi.”

Ánh mắt lạnh lùng của Tạ Phái Hiên nhìn về phía Phương Y Khiết, Phương Y Khiết không giải thích được liền khấn trương, cô theo bản năng liền lùi về phía sau lưng Tạ Ân Hạo, sau đó nở nụ cười cứng nhắc đáp lại ánh mắt của Tạ Phái Hiên.

Rồi sau đó Vương Du Hàm cũng đối mặt với tầm mắt của cô, nhìn thấy Phương Y Khiết sợ hãi nở nụ cười với cô, từ đáy lòng của Vương Du Hàm dâng lên cảm giác tội lỗi.

Bởi vì một lúc trước, cô còn dựa vào ngực vị hôn phu của người phụ nữ này mà khóc thút thít, hưởng thụ sự dịu dàng của anh.

“Thật ra thì em.....” Phương Y Khiết mở miệng, đang muốn cự tuyệt, nhưng lời còn chưa nói xong, Tạ Phái Hiên đã lên tiếng cắt đứt lời của cô.

“Anh, làm phiền anh đưa Y Khiết về, em còn có chuyện phải xử lý, em đi trước đây.”

Cắt lời, anh liền nắm lấy tay của Vương Du Hàm, không để ý tới ánh mắt khác thường của mọi người, xoay người rời đi.

Tạ Ân Hạo có chút thích thú liếc nhìn người phụ nữ ngồi ở ghế phụ lái kia —— vị hôn thê trước của anh, đồng thời cũng là vị hôn thê hiện tại của Tạ Phái Hiên —— Phương Y Khiết, thật đúng là không biết nên nói gì.

“Thái độ của em có phải quá.....”

“Quá như thế nào?” Cô hạ cửa kính xuống, hưởng thụ cơn gió mát nhẹ phả vào mặt.

“Vị hôn phu của cô kéo một di dân lqqsđ người phụ nữ khác rồi đi, sao em không tức giận chút nào? Chẳng lẽ em không để ý sao?” Không tức giận thì thôi, lại còn ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm.

“Anh muốn nghe lời nói thật sao?” Cô cong khóe môi lên, ngoái đầu lại liếc nhìn anh một cái.

Tạ Ân Hạo nhìn thấy nụ cười tinh nghịch kia, lại cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Cái ý niệm này vừa chui vào đầu, anh lập tức có chút nghi ngờ, quái lạ, trước kia cô là của vị hôn thê của anh thì sao anh lại không cảm thấy cô đẹp?

Không đợi Tạ Ân Hạo trả lời, Phương Y Khiết cầm đầu cầm cổ nói rồi, “Thật ra thì, em thật sự không có chút tức giận nào, ngược lại, em còn cảm thấy kết quả như thế rất tuyệt!”

“Rất tuyệt? Tại sao?” Anh bật cười.

“Em hỏi anh, anh có cảm thấy bầu không khí giữa Tạ Phái Hiên và cô y tá đó rất mập mờ hay không?”

“Anh không biết.” Anh nhướn nhướn mày, không có bình luận.

“Sao lại có thể không biết, rõ ràng như vậy mà, mới vừa rồi lúc bọn họ rời đi, anh ấy còn nắm lấy tay cô ấy, nếu như không mập mờ, vậy sao lại nắm tay, hơn nữa, em nói cho anh biết, lúc chúng ta vừa tới, em đã nhìn thấy rất rõ Tạ Phái Hiên đang ôm cô y tá đó!” Cô hưng phấn nói xong, thái độ giống như là đang tám chuyện về người khác, mà không phải đang nói về vị hôn phu của cô.

Anh lơ đãng liếc cô một cái, nhìn thấy gương mặt hưng phấn và nụ cười tinh nghịch của cô, thật sự cảm thấy rất buồn cười.

“Vậy không phải em nên tức giận sao? Nó là vị hôn phu của em đấy.” Hơn nữa cô lại còn vui vẻ như thế sao?

“Vậy thì thế nào, em nói thẳng cho anh biết, thà em tiếp tục làm vị hôn thê của anh còn hơn, Tạ Phái Hiên thật quá kinh khủng.” Cô bĩu môi nói.

Thật ra thì ban đầu đối tượng mà cha quyết định thông gia với người nhà họ Tạ chính là Tạ Ân Hạo, bởi vì khi đó người thừa kế của tập đoàn Việt chính là anh, nhưng sau này cô cũng không hiểu tại sao lại thay đổi người di dân lqqsđ thừa kế, không nghĩ tới chuyện sau đó vị hôn phu của cô cũng thay đổi.

Thời gian cô đảm đương chức vụ vị hôn thê của Tạ Ân Hạo còn chưa tới nửa năm, trong vòng nửa năm đó, dưới sự an bài của cha mẹ đôi bên đã cùng nhau ăn chung mấy bữa cơm, thành thật mà nói, mặc dù cô không đặc biệt thích Tạ Ân Hạo, nhưng ít ra không tính là quá bài xích anh.

Về phần Tạ Phái Hiên, cô thực sự chỉ có thể nói, nếu như cuối cùng nhất định phải gả cho anh, cô có thể sẽ suy tính tới chuyện xuất gia, bởi vì cô thật sự không thể chịu đựng được sự lạnh lùng của anh.

Huống chi, cô cũng cảm thấy Tạ Phái Hiên thật ra thì cũng không để ý tới cô.

Mỗi lần các trường bồi sắp xếp cùng nhau ăn cơm, ánh mắt anh nhìn cô còn lạnh lùng hơn so với lúc nhìn Đới Vĩ.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt cùng ánh mắt của anh, cô liền không nhịn được mà nổi da gà.

Trong hai anh em của nhà họ Tạ, cô thật sự cảm thấy Tạ Ân Hạo thân thiện hơn nhiều.

“Kinh khủng? Nếu Phái Hiên biết vị hôn thê của nó hình dung về nó thế này, không biết có tan nát cõi lòng không đây?” Anh lắc đầu một cái, bắt đầu dĩ cười.

“Anh không phải cảm thấy sao? Ánh mắt của anh ấy luôn rất lạnh, giống như chỉ dùng ánh mắt mà đã có thể làm người khác đóng băng.”

“Em nói nó như vậy, nhưng diêđânlqqsđ thật ra em cũng không chán ghét nó đúng không, nếu không sao vừa nghe thấy nó gặp chuyện không may liền lập tức chạy đến bệnh viện thăm nó?”

Cô cong đôi môi đỏ mọng, phản bác: “Em không ghét anh ấy, chỉ là rất sợ anh ấy, mỗi lần chỉ cần vừa tiếp cận anh ấy, em sẽ có áp lực rất lớn, cho nên mới vừa rồi anh ấy nói có chuyện muốn, nói anh đưa em về trước, anh không biết em vui thế nào đâu.”

Anh cười. Khó trách về mặt cô như trút được gánh nặng.

Nhưng..., suy nghĩ kỹ một chút, bộ dạng của cô mỗi lần nhìn thấy Phái Hiên, thật giống như chuột thấy mèo, rõ ràng nói chuyện như một cô bé con, nhưng ở trước mặt Phái Hiên lại an tĩnh như thực nữ, thật buồn cười.

“Nhưng nói thật, hôm nay lúc biết anh ấy xảy ra chuyện, em cũng không phải là không lo lắng.” Tay cô gõ gõ vào mặt, con ngươi xinh đẹp bắt đầu ngấm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa kính, nửa đùa nửa thật nói.

Nghe vậy, anh gật đầu một cái, tự động lý giải, “Ừ, cho nên thật ra thì em vẫn có một chút tình cảm với nó.” Nếu không, ngay cả lo lắng cũng không có.

Cô quay đầu liếc anh một cái, về mặt có chút chột dạ.

“Thành thật mà nói..... Thật ra thì chuyện mà em lo lắng nhất chính là ngộ nhờ anh ấy thật sự có chuyện gì, không biết cha mẹ em lại muốn gả em cho người nào đây, a, đương nhiên đó cũng không đồng nghĩa việc em hoàn toàn không lo lắng cho thương thế của anh ấy.”

Chi là..... Anh biết đấy, em đã đổi qua hai vị hôn phu rồi..... A, ôi, em cũng không biết nên nói như thế nào..., tóm lại, thật sự rất phiền, mỗi lần đều phải thích ứng với vị hôn phu mới cũng là chuyện rất phiền phức, hơn nữa có người nào lại liên tục đổi vị hôn diêđânlqqsđ phu, anh không cảm thấy như vậy rất buồn cười sao?” Cô đột nhiên ai oán oán trách.

Thật là buồn cười. Anh cố gắng nhịn cười.

Chi là, lời của cô làm anh nhớ tới nguyên nhân thực sự anh chạy tới bệnh viện.

Quan hệ giữa anh và Phái Hiên, vốn không có nhiều tình cảm anh em

Dù sao lúc đầu Phái Hiên lấy thân phận con trai của tình nhân trở lại nhà họ Tạ, cho nên mẹ vẫn không thể nào chấp nhận nó, bởi vì sự tồn tại của nó chẳng khác gì là đang nhắc nhở cho mẹ nhớ về sự phản bội của cha, cho nên từ nhỏ anh đã rất khó để lại gần Phái Hiên, có lúc thậm chí ngay cả nói chuyện với nhau cũng rất khó.

Nhưng anh cũng không ghét Phái Hiên giống như mẹ ghét nó.

Đối với anh mà nói, Phái Hiên chính là một đứa em trai không thân quen mà thôi.

Khi anh bắt đầu cảm thấy Phái Hiên có tầm quan trọng trong cuộc đời mình, là lúc sau khi Phái Hiên thực tập ở nước ngoài về, quyết định bắt đầu tranh gia sản với mẹ.

Khi đó anh mới phát hiện, sự diêđânlqqsđ tồn tại của người em trai này có lẽ là mấu chốt quan trọng để có thể giải thoát anh khỏi số mệnh thừa kế tập đoàn Việt.

Thành thật mà nói, Phái Hiên nguyện ý tranh giành, thật sự anh rất vui, mà cuối cùng mẹ lại thua ở trên tay Phái Hiên, ngày chức vụ tổng giám đốc tập đoàn Việt chạy khỏi tay anh, biến thành vật trong túi của Phái Hiên thì anh càng thêm khoái trá, thiếu chút nữa thì tự mình nói cảm ơn nó rồi.

Ban đầu lúc mẹ muốn đấu với Phái Hiên, anh cũng không hi vọng mẹ có thể đấu thắng Phái Hiên, cũng may kết quả giống như dự trù của anh, Phái Hiên thắng, cuối cùng cha cũng trao chức vụ tổng giám đốc tập đoàn Việt cho Phái Hiên, cũng giao cho nó hai phần ba cổ phần trong tay mình.

Mẹ vì thế mà thiếu chút nữa tức chết, cảm thấy căm giận bất bình thay cho anh, bởi vì bà cho rằng tất cả mọi thứ của tập đoàn Việt nên thuộc về anh, còn Phái Hiên thì không nên lấy được dù chỉ một phần, nhưng thật ra diêđânlqqsđ anh cũng không thích gì mấy thứ đó.

Hôm nay nguyên nhân anh chạy tới bệnh viện, ngoại trừ việc lo lắng cho vết thương của Phái Hiên, quan trọng nhất chính là, anh lo lắng hơn nếu Phái Hiên thật sự chết, mẹ nhất định sẽ ép anh từ chức giáo viên, trở về tiếp nhận tập đoàn Việt.

Ngộ nhờ chuyện thật sự xảy ra, vậy anh sẽ phải như thế nào, có trời mới biết, anh không hề có hứng thú đối với chuyện trên thương trường.

Bây giờ biết được tin tức báo viết lĩ sao, Phái Hiên vẫn khỏe, hoàn toàn không có việc gì, tim của anh cũng bình thường trở lại.

“Em phải về nhà sao? Có cần anh đưa em tới chỗ nào không?” Anh quay đầu diêđânlqqsđ lại hỏi cô gái bên cạnh đang ngăn người nhìn dòng xe chạy qua.

“Anh thì sao? Bây giờ anh muốn đi đâu?”

“Anh không đi đâu cả, phải trở về trường học.” Mới vừa rồi anh bỏ giữa chừng cuộc thí nghiệm đang tiến hành liền chạy ra ngoài, anh định trở về hoàn thành.

“Vậy m có thể tới được không?” Cô hỏi.

Anh nghi ngờ nhìn cô một cái. “Tới trường với anh? Em không sợ nhàm chán chứ?”

“Dù sao cũng đã lâu rồi em không trở về trường, đi tới trường một chút cũng được, anh yên tâm, em sẽ không làm phiền anh đâu, em sẽ tự đi dạo xung quanh một chút, coi diễđânlqqsđ như giết thời gian.” Cô cười bảo đảm.

“Vậy..... Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 8 (1)

Editor: Cẩm Tú

“Cách.”

Tiếng va chạm giữa cái nĩa và mặt bàn gốm sứ đột nhiên vang lên trong không gian yên tĩnh.

Chủ nhân của tiếng ồn này —— An Bách vội vàng ngược mắt lên, đôi mắt to long lanh nhìn người lớn xung quanh một vòng. Nó không phải cố ý, nó đã đặc biệt cẩn thận làm diễđânlqđ chậm, cố gắng để không phát ra âm thanh gì, chỉ là chuyện này đối với một cậu bé như nó mà nói vẫn có chút khó khăn, cho nên cũng không thể trách cứ nó.

Chỉ là, ít nhất nó đã thành công trong việc đòi sự chú ý của người lớn rồi.

Hiện tại, cha rõ ràng tâm tình đang rất kém từ mấy ngày trước và đi này giờ vẫn không nói gì đều chú ý vào nó.

“Cha, cha cãi nhau với đi sao?!” An Bách lấy dũng khí, nghênh đón con người nghiêm nghị của cha.

Tạ Phái Hiên nghe vậy thì có chút sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, An Bách lại lên tiếng.

“Dì, có phải do cha không ngoan nên đã làm đi tức giận không?” An Bách mở to con người long lanh, vô tội nhìn Vương Du Hàm.

Vương Du Hàm cũng có chút sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không biết nên trả lời như thế nào.

“Cha, không phải cha thích đi sao? Tại sao lại muốn làm đi tức giận?”

An Bách lại hỏi, hai câu hỏi đó làm Vương Du Hàm vừa kinh ngạc vừa xấu hổ mà tròn to mắt.

Tạ Phái Hiên thì trấn định hơn, anh liếc nhìn vành tai của cô bắt đầu đỏ lên, lại liếc nhìn sang con trai, bất mãn hừ một tiếng nói: “Phải nói là do đi không thích cha.”

Vương Du Hàm nghe anh lên án, thật là khó trả lời, hết đường chối cãi.

Mà An Bách vừa nghe xong, quả thật cực kỳ hoảng sợ, nó vội vàng nhìn về phía đi yêu của nó, hỏi “Dì, không phải đi thích cha sao? Tại sao?”

Chuyện này làm sao có thể! Nếu như đi không thích cha, vậy nhất định sẽ diễđânlqđ không đồng ý làm mẹ nó!

“Đúng vậy, tại sao?” Tạ Phái Hiên nhướng mày, liếc nhìn cô, gia nhập vào đội ngũ hỏi cùng con trai. Anh thật sự là không thể kìm nén được mà nổi giận với cô.

Ngày đó chỉ còn một chút nữa, cô sẽ chính miệng thừa nhận mình là An Á rồi.

Anh gần như có thể cảm thấy được cô cũng định thừa nhận rồi, nhưng lúc đó lại có những người không liên quan đến, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, cô dĩ nhiên cũng trực tiếp bỏ qua đề tài này.

Sau đó mặc kệ anh hỏi cô thế nào, nếu không phải cô nói sang chuyện khác, thì chính là mang về mặt nghiêm túc đề nghị anh, nói anh có sức tưởng tượng phong phú như thế, có thể suy tính đôi nghề đi viết tiểu thuyết được rồi.

Đủ rồi đấy!

Được An Á dạy dỗ từ cậu thanh niên lưu manh thành một người đàn ông tốt, đã thay đổi anh triệt để, thế nhưng thiếu chút nữa anh đã bật ra lời thô tục đã lâu không nói.

Bộ dạng cùng phương thức của người phụ nữ này khi trêu chọc anh, hoàn toàn tương tự với An Á!

Đối mặt với câu hỏi của hai người đàn ông một lớn một nhỏ, Vương Du Hàm vừa tức vừa thấy buồn cười, gương mặt trở nên lúng túng.

“Dì, dì không cần để ý đến khuôn mặt khó ở của cha đâu.”

Trên đầu Tạ Phái Hiên có ba đường vạch đen trượt xuống, anh để con trai thấy gương mặt khó ở của anh khi nào? Bây giờ là con trai muốn giúp anh hay muốn làm hại anh đây?

“Thật ra thì cha là người rất tốt, hơn nữa mặc dù cha rất hung dữ với người khác, nhưng đối với con lại rất tốt, cho nên cha nhất định cũng sẽ đối tốt với dì.” Con người to An điếc điếc mắt nhìn Vương Du Hàm, dùng giọng làm nũng.

Nói xong, rất rõ ràng là nó muốn dùng hết khả năng để tô đẹp cho hình tượng của Tạ Phái Hiên trong lòng nó.

Tạ Phái Hiên nhìn thấy bộ dáng lấy lòng cô của con trai, thật sự nhìn không được mà bật cười.

“Anh ấy là cha con, dĩ nhiên đối với con rất tốt, nhưng sao con biết được cha con cũng sẽ đối tốt với dì?” Vương Du Hàm buồn cười hỏi ngược lại nó.

“Chắc chắn, bởi vì con thấy cha thường hay lên nhìn dì.”

An Bách vừa nói xong, bàn tay đang cầm đũa của Tạ Phái Hiên bỗng dừng cứng lại, sắc mặt khó xử, không ngờ bình thường từng cử động của mình đều bị con trai quan sát được, khả năng quan sát người bạn nhỏ thật đúng là nhạy bén.

“À?!” Cô có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông đang có chút lúng túng, sau đó hỏi: “Chuyện đó thì có liên quan gì tới việc cha con sẽ đối tốt với dì hay không?”

An Bách bày ra vẻ mặt “Dì thật ngốc nghếch” với cô, rồi sau đó nhớ tới là mình đang muốn lấy lòng dì, tại sao có thể chỉ trích dì ngốc được, vì vậy lại tiếp tục nở nụ cười mê người đáng yêu thêm một lần nữa.

“Dì, cha thường hay nhìn lên dì, cũng có nghĩa là cha thích dì đấy.” Giống như là nghĩ đến cái gì đó, trong nháy mắt An Bách xụ mặt xuống, lầu bầu oán thán nói: “Giống như Trương Tiểu Mai, mỗi ngày đều nhìn lên mình, ài.”

“À, cho nên Trương Tiểu Mai thích con đúng không, vậy con có thích cô bé không?” Vương Du Hàm nhớ lại cô bé hoạt bát đó.

Nhớ tới cô bé tràn đầy sức sống đó, không nhìn được mà nở nụ cười.

An Bách đỏ mặt, phát phát tay, nói: “Ài yêu chứ, đây không phải là trọng điểm.”

“Dì, cha chỉ có đối với người trong lòng mình mới đối xử tốt, cho nên cha thích dì! Dì đừng ghét cha nữa được không?” An Bách không quên chuyển đề tài từ về đề tài chính, hơn nữa xong với Vương Du Hàm rồi, cũng không quên quay đầu lại, chăm chú liếc nhìn điếc điếc mắt cha.

“Cha, cha nhanh nói đi.” An Bách thúc giục anh.

“Nói gì?!” Nhìn vẻ mặt gấp gáp của con trai, Tạ Phái Hiên có chút mờ mịt, phát hiện thấy mình hiếm khi lại có thể không bắt kịp đề tài.

Anh phát hiện nếu nói chuyện với trẻ con, thật sự cần phải suy tư, nếu không vĩnh viễn cũng không thể hiểu bọn nó đang nói cái gì. Rõ ràng là con trai đang hỏi Vương Du Hàm, tại sao đến cuối cùng lại muốn anh nói, rốt cuộc là muốn anh nói gì? Thật sự thật là làm cho người ta khó hiểu.

An Bách cũng ném cho cha ánh mắt bất đắc dĩ, giống như đang nói người cha thông minh cũng có thể thay đổi, trở nên ngờ nghệch như thế.

Về mặt giống như người lớn khiến hai vị người lớn ở đây đều không nhìn được mà cong khóe môi lên, cảm thấy nó thật sự vô cùng đáng yêu.

“Chính là nói với dì rằng cha thích dì, xin dì đừng giận cha nữa, hứa về sau cha sẽ ngoan ngoãn!” An Bách tràn đầy nghiêm túc nói.

Sao lại thế, còn phải nó dạy sao, ôi trời, bây giờ nó mới biết, thì ra là người cha thông minh vạn năng của nó cũng sẽ có lúc không hề lợi hại!

An Bách vừa dứt lời, Vương Du Hàm lúng túng nháy mắt mấy cái, ánh mắt của Tạ Phái Hiên liếc nhìn giữa cô và con trai, mặc dù có chút buồn cười, nhưng anh vẫn vô cùng thành khẩn gật gù đầu, để cho con trai biết là anh hiểu rồi.

Hơn nữa, nếu con trai đã trợ giúp cho anh rồi, anh không lợi dụng cơ hội này, nói còn nghe được sao?

“Khụ khụ.” Anh khụ khụ hai tiếng, nhìn về phía người phụ nữ đang nhìn anh chăm chăm, học theo giọng nói của An Bách, nói: “Anh thích em, đừng giận anh nữa nhé, về sau anh sẽ ngoan ngoãn.”

Vương Du Hàm nhìn anh, thật là bức mình mà vừa buồn cười, bây giờ là sao đây? “Dì?”

“À?” Cô nhìn An Bách, không hiểu vào lúc này thì An Bách muốn cô có phản ứng gì đây.

“Dì, dì không tức giận chứ?” An Bách dùng ánh mắt sang ngồi tràn đầy mong đợi nhìn dì yêu quý của nó.

Vương Du Hàm có chút khó khăn khi xử căn môi, không biết nên trả lời như thế nào, bởi vì cô vốn là không có tức giận, người tức giận là anh.

Cô rũ mắt xuống, đột nhiên, giọng nói của Tạ Phái Hiên lại vang lên lần nữa —— “Trở lại bên cạnh anh, về sau anh sẽ ngoan ngoãn, thật đấy, anh bảo đảm, được không?”

Có khác với giọng điệu vừa mới bắt chước An Bách lúc này, lần này giọng nói của anh rõ ràng trầm thấp và thành khẩn hơn rất nhiều, theo bản năng cô ngược mắt lên, kết quả lại trông thấy con người đen sâu thẳm, lòng của cô nhảy dựng lên, không tự chủ mà như muốn trầm luân vào trong đó.

Anh nói là “Trở lại bên cạnh anh”, anh cứ như vậy mà khẳng định cô là An Á?

Trong phòng làm việc tổng giám đốc của tập đoàn Việt ——

Tạ Phái Hiên ngồi trên ghế làm việc bằng da bò, mặt không biến sắc nhìn Lý Bình Quý đứng ở trước bàn làm việc của mình, thật sự cảm thấy cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

“Tạ Phái Hiên, cậu không thể làm vậy với tôi!”

Khuôn mặt của Lý Bình Quý đỏ bừng cả lên, không vui trừng mắt nhìn Tạ Phái Hiên, bộ dáng ngạo mạn không nhận sai, Đới Vĩ đứng ở một bên nhìn cũng không nhìn được mà cau mày.

“Tổng giám đốc, xin hãy chú ý tới thái độ của mình.” Đới Vĩ mở miệng nhắc nhở.

“Thái độ?” Lý Bình Quý cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Bàn về thể hệ, tổng giám đốc của các cậu còn phải gọi tôi một tiếng “cậu” đấy.”

Cậu? Tạ Phái Hiên cười lạnh một tiếng.

Thật buồn cười, từ lúc nào mà anh và Lý Bình Quý có quan hệ thân thích vậy?

Ông ta là cậu của Tạ Ân Hạo, điều đó không đồng nghĩa với việc cũng là cậu của Tạ Phái Hiên, Lý Bình Quý muốn làm cậu để kiếm tiền của anh, dù là đời sau cũng không thể!

Tạ Phái Hiên nén sự chán ghét xuống đáy lòng, lạnh lùng mở miệng: “Tôi đã nhờ David cảnh cáo ông, ông vẫn không dừng lại, phải nhận được kết cục này mới giác ngộ được.”

“Thật buồn cười! Tao nên giác ngộ cái gì? Tao cho mày biết, tao đã lao lực mấy chục năm vì tập đoàn này, mỗi một phân tiền, tao đều rất yên tâm thoải mái mà lấy!”

Tạ Phái Hiên mặc kệ ông ta, anh cũng không muốn nói chuyện với Lý Bình Quý, bởi vì mặc kệ Lý Bình Quý có bất mãn thế nào, lần này anh không thể để cho ông ta tiếp tục ở lại công ty nữa.

Coi như không nói đến ân oán cá nhân là ông ta không sắp xếp đội ngũ chữa trị tốt nhất cho An Á, mà là kể từ sau khi anh tiếp quản công ty, liền phát hiện Lý Bình Quý mặc dù năng lực tầm thường, nhưng dã tâm lại rất lớn, tay chân cũng không sạch sẽ gì.

Nhiều năm qua cha mất nhắm mắt mở với Lý Bình Quý là do ông ta là em trai của vợ mình, có thể mặc kệ cho quá, đối với chuyện ông ta cấu kết với bên nhà máy, âm thầm thu tiền hoa hồng, chỉ cần không làm quá trắng trợn lộ liễu, cha cũng xem như không biết.

Lý Bình Quý không phải là một người có thể tin được, nếu như không phải là anh đã đồng ý với cha để lại một vị trí cho ông ta, ngay từ lúc vừa bắt đầu anh đã đá ông ta ra khỏi tập đoàn rồi.

Huống gì, đã một tuần lễ kể từ ngày công trường xảy ra sự cố, mặc kệ nguyên nhân nào, đối với những người vô tội bị thương kia, hay là đối với công ty, Lý Bình Quý cũng không có bất kỳ áy náy hoặc đau lòng nào, chỉ một điểm này, thì anh cũng hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 8 (2)

Editor: Cẩm Tú

Lúc sự cố xảy ra, chắc hẳn không phải là chuyện đầu tiên anh làm.

Cho nên, trong tuần lễ này trước hết anh đề cho Đới Vĩ giải quyết với giới truyền thông và an bài bồi thường cho những người bị thương, còn đối với người công nhân bị thương nặng nhất đó, anh cũng tự mình tới thăm hỏi an ủi, bồi thường, trấn an, còn những chuyện khác cũng đã được an bài ngay sau đó, hiện tại cuối cùng cũng đã xử lý xong rồi.

Vì vậy, đến lúc phải truy cứu trách nhiệm rồi.

Lần này người phụ trách kế hoạch xây khách sạn của tập đoàn Việt chính là Lý Bình Quý, vốn là ông ta nên đứng ra nhận trách nhiệm, huống gì việc tai nạn xảy ra chắc chắn có liên quan tới việc ông ta ngầm ngầm hạ thấp chất liệu của vật liệu xây dựng.

Tạ Phái Hiên không muốn tranh luận với ông ta, chỉ trầm mặc thờ ơ nhìn ông ta tức giận, nhìn ông ta giống như một con tôm tép đang giương nanh múa vuốt kêu gào trước mặt anh, Lý Bình Quý diễn rất cao hứng, nhưng anh nhìn chỉ cảm thấy phiền.

Cuộc nói chuyện lần này khiến Đới Vĩ cũng cảm thấy không thoải mái, cậu cảm giận nói: “Yên tâm thoải mái? Giám đốc, mấy năm này tổng giám đốc xem ông như bô lão trong tập đoàn Việt, bình thường ông lấy thêm, tổng giám đốc đều mắt nhắm mắt mở không có so đo với ông, lần này ông làm việc thiếu chút nữa là hi sinh cả mạng người rồi, lại vẫn không biết xấu hổ nói ông yên tâm thoải mái?”

Cậu luôn cho rằng Lý Bình Quý vô si, chỉ là không biết ông ta lại vô si đến mức như vậy.

“Buồn cười! Cậu nói thế không phải càng kỳ lạ hơn sao? Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, làm sao tôi biết được, công nhân nhiều như vậy dễ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, càng không phải chuyện mà tôi có thể dự liệu, những chuyện này tính thế nào cũng không liên quan tới tôi, đương nhiên là tôi rất yên tâm thoải mái!” Lý Bình Quý cong khoe môi cười nói, rõ ràng cho là mình không hề có lỗi.

Sao ông ta có thể không biết gì? Làm giám đốc chắc chắn cũng đã âm thầm nắm được tình hình, làm gì có chuyện người phụ trách lại không biết gì, ngay cả người ngu cũng biết ông ta biết hết, chỉ là ông ta không muốn nhận trách nhiệm trong chuyện này thôi.

Đới Vĩ không chịu nổi mà liếc mắt nhìn ông ta.

“Đủ rồi, lệnh nhân sự đã công bố, tóm lại, ông sắp xếp đồ xong rồi thì hãy rời đi.” Trong đáy mắt của Tạ Phái Hiên chỉ có sự mất kiên nhẫn cùng không vui.

“Tạ Phái Hiên, mày không có tư cách khai trừ tao! Thời điểm tao phát triển tập đoàn Việt, mày còn không biết đang ở đâu, dựa vào đâu mà mày muốn tao đi!”

Lý Bình Quý bùng nổ, trước khi Tạ Phái Hiên tiếp quản tập đoàn, ông ta gần như là hô phong hoán vũ ở trong công ty, nhưng tên nhóc này vừa tiếp quản công ty liền bắt đầu từ từ rút đi quyền lực của ông ta, hiện tại thậm chí còn vì chuyện nhỏ là mấy tên công nhân bị thương đó mà khai trừ ông ta, đúng là không coi trọng ông ta mà!

Ánh mắt lạnh lùng của Tạ Phái Hiên nhìn thẳng vào ông ta, kiên định nói cho ông tabiết: “Chỉ bằng vị trí cùng chức quyền của tôi bây giờ, bằng những chứng cứ chứng tỏ ông âm thầm cấu kết với bên nhà máy đang nằm trong tay tôi.”

Lý Bình Quý tức đến méo mặt, ông ta xông lên phía trước đấm lên mặt bàn, tức giận nói: “Tao cảnh cáo mày, thu hồi lại lệnh nhân sự, bằng không tao. . . .”

Lời của ông ta còn chưa nói xong, sắc mặt lạnh lùng của Tạ Phái Hiên vẫn không thay đổi, trầm lãnh nói: “Tôi tuyệt đối không thể thu hồi lại lệnh nhân sự. Hiện tại tôi cho ông hai con đường, một là ông tự mình đi về, hai là tôi sẽ nhờ bảo vệ kéo ông đi, ông chọn cái nào?”

Lý Bình Quý cảm giận nghiến chặt răng, Đới Vĩ thấy ông ta vẫn không có ý định rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, liền cảm ống nghe của điện thoại nội bộ lên, điện thoại trực tiếp đến phòng bảo vệ.

“Đây là phòng làm việc của tổng giám đốc.” Đới Vĩ mới vừa mở miệng, Lý Bình Quý vội vàng dùng lực cướp ống nghe trong tay cậu, sau đó liền cúp điện thoại.

“Xem như mày lợi hại! Không phải như vậy là sẽ xong đâu!”

Sau khi vứt lại câu nói ngoan độc, quay đầu bước nhanh rời đi, còn dùng lực đóng sầm cửa lại.

“Tổng giám đốc, chuyện này. Không có sao chứ?” Đới Vĩ có chút lo lắng hỏi.

Lý Bình Quý không phải là người tốt đẹp gì, nhìn ông ta có vẻ không cảm thấy là mình sai.

“Không cần để ý đến ông ta, lịch trình buổi chiều là gì?”

Tạ Phái Hiên không quan tâm Lý Bình Quý muốn như thế nào, bây giờ điều phiền não thực sự trong lòng của anh chỉ có một, chính là rốt cuộc Vương Du Hàm muốn thế nào?

Chuyện đó khiến Tạ Phái Hiên rất phiền não, mà không biết người phụ nữ đó đang ngồi trong quán cà phê với một người phụ nữ khác.

“Hôm nay cô hẹn tôi ra ngoài, là có chuyện gì vậy?” Vương Du Hàm uống một hớp Latte quả phi ở trước mặt, rõ ràng là hương thơm nồng đậm, vị rất ổn, nhưng ngay cả một chút cô cũng không cảm giác được, giống như khẩu giác cùng vị giác đồng loạt mất tác dụng vậy.

Cô nghĩ, có lẽ là bởi vì ngồi ở đối diện chính là người phụ nữ kia, nhìn người phụ nữ kia nở nụ cười tươi, cô vừa chột dạ vừa khó chịu, bởi vì nụ cười kia thật sự là rất chân thành thuần khiết.

Vương Du Hàm nhìn cô ấy, không nhận được mà than thở, a, thật là không thể không thừa nhận vị hôn thê của Phái Hiên là một người phụ nữ mà không người nào có thể không thích, cho dù cô là “Vợ” cũng không thể ghét được cô ấy.

“Nếu như là bởi vì ngày đó ở trong bệnh viện, tôi và Phái Hiên. Ừm, tóm lại, tôi sẽ xin lỗi.” Cho dù thân phận thực sự của cô là vợ của Tạ Phái Hiên, nhưng đó cũng đã là quá khứ rồi, hành động dựa vào trong lòng Tạ Phái Hiên rất không hợp lý, Phương Y Khiết đến hỏi tội cũng là chuyện đương nhiên, cô hoàn toàn có thể hiểu.

“Xin lỗi?” Phương Y Khiết nghe thấy vậy thì kinh ngạc, đôi mắt đẹp tròn to nhìn cô, không hiểu hỏi: “Tại sao cô lại muốn xin lỗi?”

“Sao vậy?” Vương Du Hàm có chút mờ mịt.

“Cô yêu Tạ Phái Hiên, thật tâm yêu anh ấy chứ?” Phương Y Khiết vội vàng hỏi.

“Tôi.” Vương Du Hàm bị câu hỏi của cô ấy làm cho luống cuống, không biết nên trả lời như thế nào mới đúng.

“Nếu như cô thật sự yêu Tạ Phái Hiên, thì cô không cần xin lỗi, tôi rất vui lòng thành toàn cho hai người!” Bàn tay của Phương Y Khiết lướt qua mặt bàn kính, nắm lấy tay của Vương Du Hàm, chân thành thiết tha nói.

“Hả?” Vương Du Hàm chớp chớp mắt, ngây ngốc tại chỗ.

Đây là tình huống gì vậy? Cô ấy muốn thành toàn cho cô và Phái Hiên?

“Vương tiểu thư, cô không cần phải xấu hổ, nói cho tôi biết, cô có yêu Tạ Phái Hiên hay không? Thẳng thắn nói ra đi, đừng ngại, thật đấy!” Phương Y Khiết khích lệ cô.

Nếu không phải trên mặt cô ấy cười quá ôn hòa, ánh mắt quá thành khẩn, Vương Du Hàm thật sự sẽ hoài nghi là cô ấy đang bày mình không.

“Chuyện này.” Vương Du Hàm mấp máy môi, thật lâu cũng không có vẻ như sẽ trả lời cô ấy.

Tình trạng này quá kì lạ, vẻ mặt kia của Phương Y Khiết là đang mong đợi chuyện gì? Có vị hôn thê nào vui vẻ khi có người mơ tưởng đến vị hôn phu của mình sao?

“Thật ra thì tôi thấy, giữa cô và Tạ Phái Hiên có chút mập mờ, đừng nói với tôi không có, tôi không dễ bị gạt như thế. Cô biết không? Tạ Phái Hiên vừa lạnh lùng lại khó chung sống muốn chết, anh ấy chịu ôm cô, khẳng định là có cảm tình với cô, mà nếu cô chịu bị anh ấy ôm, không hét to nói bị quấy rối, chắc là cũng không bài xích anh ấy, tôi nói có đúng hay không? Có đúng hay không? Tôi nói thật, cô hãy thành thật nói cho tôi biết mọi chuyện đi, tôi thật sự nguyện ý rút lui, để cho hai người từ có tình ý sẽ thành người nhà!” Phương Y Khiết tiếp tục khích lệ cô.

Vương Du Hàm bị cô ấy nói làm cho đầu óc choáng váng, không nhận được mà nhướng đôi mày thanh tú lên.

Cho là cô còn do dự, vì vậy Phương Y Khiết không ngừng cố gắng, “Có phải cô lo lắng nếu cô nói thật, tôi sẽ tính toán với cô? Bởi vì tôi mới là vị hôn thê chính thức của Tạ Phái Hiên?”

Vương Du Hàm còn chưa kịp trả lời, Phương Y Khiết đã vỗ vỗ tay cô, đầy sinh lực nói tiếp.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không tính toán với cô đâu..., tôi hiểu rõ chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, nói thật, mặc dù tôi là vị hôn thê của Tạ Phái Hiên, nhưng Tạ Phái Hiên hoàn toàn không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh ấy, nếu như hai người thật lòng yêu nhau, tôi nguyện ý từ hôn, chỉ là, dĩ nhiên cái này sẽ phải làm phiền cô đi nói với Tạ Phái Hiên rồi, cầu xin anh ấy ra mặt nói muốn từ hôn, nếu không ba mẹ tôi sẽ đánh chết tôi mất!

“Ai, tóm lại, người phải hiểu được trong biển người mịt mờ, muốn gặp được người yêu mình mà mình cũng yêu người ấy là chuyện khó khăn cỡ nào, tỷ lệ là một phần triệu, hoặc có thể là trăm triệu! Cho nên, cô ngàn vạn lần không nên vì Tạ Phái Hiên có vị hôn thê là tôi mà từ bỏ! Tình yêu đích thực khó tìm lắm.”

Phương Y Khiết rất nghiêm túc nói không ngừng, nói cho đến khi Vương Du Hàm gần như muốn bất tỉnh, nhưng rốt cuộc cô cũng đã hiểu rõ, Phương Y Khiết nghiêm túc, nghiêm túc muốn tặng Tạ Phái Hiên cho cô.

Cuối cùng, khi đã hiểu rõ tình huống thì Vương Du Hàm không nhận được mà bật cười.

Cô còn tưởng rằng người đàn ông mà cô yêu kia có sức quyến rũ vô địch, bất luận anh là cậu thanh niên sôi nổi đầy nhiệt huyết trước kia, hay là người đàn ông trầm tĩnh chín chắn như bây giờ, thì cũng đều là đối tượng mà phụ nữ không thể cự tuyệt được.

Ít nhất, ở trong mắt của cô, cô thấy như vậy, nhưng không nghĩ đến thì ra ở trong mắt của Phương Y Khiết, lại hoàn toàn không như việc.

Điều này làm cho cô không khỏi nghĩ tới tình cảnh lúc lần đầu tiên gặp Phương Y Khiết.

Thì ra là khi đó, cô ấy không muốn ở chung một chỗ với Tạ Phái Hiên, cho nên mới phải lôi kéo cô cùng nhau vào phòng bệnh.

Khó trách, từ khi cô nhận làm bảo mẫu của nhà họ Tạ, trừ mấy lần nhận được điện thoại Phương Y Khiết gọi tới, thì không hề bắt gặp Phương Y Khiết tới nhà họ Tạ lấy một lần.

Mấy lần nói chuyện trong điện thoại, Phương Y Khiết luôn khách khí nói với cô: “Thật ngại quá, gần đây tôi tương đối bận rộn, không rảnh để qua nhà, cho nên chuyện chăm sóc Phái Hiên, phải phiền tới cô rồi!”

Khi đó cô còn muốn nói, người này cũng không tồi, mặc dù vội, nhưng vẫn không quên nhờ người khác chăm sóc Phái Hiên, coi như là có lòng.

Kết quả, cô không hề không nghĩ đến.

Nghĩ hồi lâu, thì ra Phương Y Khiết phòng tránh Phái Hiên như rắn rết

Đột nhiên, tâm tình của cô như được soi sáng, nở nụ cười vui vẻ như trút được gánh nặng.

Trong khoảng thời gian này, cô đề nghị mình không nên yêu, là bởi vì cô không muốn trở thành người thứ ba phá hư hạnh phúc của một người phụ nữ vô tội khác, nhưng kỳ thật cô không kìm nén nổi tình cảm đối với Phái Hiên từ tận đáy lòng.

Cho nên, cô lấy danh nghĩa là bảo mẫu của An Bách, quang minh chính đại tiến vào chiếm giữ nhà anh, len lén lợi dụng cơ hội như vậy để bước vào cuộc sống của anh, cô chỉ là không thừa nhận ngoài miệng, nhưng kỳ thật trong lòng đã sớm không thể rời bỏ hai cha con bọn họ.

Nhưng, có thể nghe Phương Y Khiết chính miệng nói cho cô biết, cô ấy không muốn gả cho Phái Hiên, cô cảm thấy như buông bỏ được gánh nặng.

Cứ như vậy, cô có thể thừa nhận chứ? Có thể không hề băn khoăn mà trở lại bên cạnh anh chứ?

Phương Y Khiết nhìn thấy nụ cười của cô, cũng cười theo rồi lập tức hỏi: “Cô đồng ý nói thật với tôi rồi sao? Cô yêu Tạ Phái Hiên đúng không?”

“Cô thật đáng yêu!” Vương Du Hàm thật sự nhìn không được đưa tay vuốt vuốt đầu của cô ấy, như là chị gái cưng chiều em gái diendanlqqđ vậy, bởi vì cô thật lòng cảm thấy cô bé trước mặt này làm người ta yêu thích từ tận đáy lòng, mặc dù cô ấy nói hơi nhiều một chút.

“Hả?” Đột nhiên câu đáp lại hoàn toàn không liên quan tới đề tài đang nói làm cho Phương Y Khiết ngớ người ra.

Vương Du Hàm liếc nhìn đồng hồ treo trong quán cà phê, mỉm cười nói: “Đã đến lúc rồi, tôi phải đi đón An Bách tan học đây, tôi đi trước, hôm nay cảm ơn cô, Y Khiết.”

Dứt lời, cô đứng dậy rồi đi.

Lần này đổi lại là Phương Y Khiết mù mờ.

Chuyện này. Ý của Vương Du Hàm là yêu hay không yêu đây?

Cô đang muốn mượn cơ hội này để giải trừ hôn ước với Tạ Phái Hiên, có được hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 9 (1)

Editor: Cẩm Tú

Sau khi uống cà phê cùng Phương Y Khiết, lòng của Vương Du Hàm trở nên tươi sáng hơn, nụ cười trên mặt vẫn không buông xuống. Cô im lặng đứng ở bên trái công trường để chờ An Bách, giờ tay lên liếc nhìn đồng hồ, còn ba phút nữa là tan học.

Các vị phụ huynh chờ đón các bé càng ngày càng nhiều, có vài phụ huynh quen biết nhau thì tạm lại nói chuyện, có người cúi đầu coi điện thoại, số ít người giống như cô yên tĩnh đứng nguyên tại chỗ chờ con mình tan học.

“Người mẹ này ới, xin hãy xem tham khảo một chút, cảm ơn.”

Một đôi nam nữ xách túi chạy xung quanh cổng trường để phát tờ rơi, cũng có đưa cho cô, cô nhìn vào tờ đơn, thì ra là một tờ rơi nhận đăng kí tuyển sinh.

Tiếng chuông tan học vang lên, lực chú ý của Vương Du Hàm quay trở lại trước cổng trường học, nhìn thấy đám học sinh tiểu học mặc đồng phục lục tục đi ra, đôi nam nữ phát tờ rơi đứng ở hai bên trái phải của cổng trường, đưa tờ rơi trong tay cho học sinh.

An Bách đeo cặp sách vui vẻ đi ra khỏi cổng trường, tờ rơi cứ như vậy được đưa đến trước mặt nó. “Em trai, cầm về nhà cho ba mẹ xem nhé.” Người đàn ông phát tờ rơi mỉm cười với An Bách.

“Vâng.” An Bách khéo léo nhận lấy tờ rơi, sau đó mới tiếp tục đi.

“An Bách, ở đây.” Vương Du Hàm vừa nhìn thấy An Bách, liền vui vẻ phát tay với nó, chờ nó đi tới trước mắt, sau đó sẽ bắt tay nó rồi cùng nhau về nhà.

Nhìn thấy Vương Du Hàm, An Bách nở nụ cười vui vẻ, đang muốn đi đến chỗ cô, lúc này đột nhiên người phụ nữ phát tờ rơi lại ngăn nó lại.

“Em trai, cầm về nhà cho ba mẹ xem đi.” Người phụ nữ phát tờ rơi cũng nở nụ cười với An Bách.

Thân hình của người phụ nữ hoàn toàn che đi cơ thể nhỏ xinh của An Bách, Vương Du Hàm chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cô ta, cho là khi cô ta đưa tờ rơi xong, An Bách sẽ tới đến trước mặt cô.

Nhưng không ngờ, cảnh tượng sau đó lại là một ác mộng mà cả đời này cô cũng không thể quên được.

Người phụ nữ kia đột nhiên đưa tay bịt miệng An Bách lại, một tay kia thì ôm lấy nó, sau đó lập tức chạy về phía chiếc xe màu trắng đậu ở lối đi bộ.

“Ừm, um.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Bách tràn đầy hoảng sợ, muốn hét lên cầu cứu nhưng không thể nào hét được.

“An Bách!” Vương Du Hàm hô to, trước tiên xông về phía người phụ nữ, nhưng cô vừa mới cất bước, đột nhiên người đàn ông phát tờ rơi lại chặn cô lại.

“Hai người đang làm gì? Mau thả con của tôi ra. An Bách, An Bách.” Vương Du Hàm vừa sợ vừa cố gắng đẩy người đàn ông ra, nhưng thân hình cao lớn của người đàn ông kia lại như một ngọn núi ngăn cô lại, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn An Bách bị người phụ nữ kia đưa lên xe.

“Cứu.” Cô há mồm chuẩn bị hét to.

“Con chó cái, cút sang một bên, đừng cản ông đây.” Người đàn ông đã nhìn thấu được ý đồ của cô, lập tức dùng sức kéo cô lại, kéo cô ngã xuống đất.

“A!” Cô kêu đau.

Không để ý đến đau đớn trên thân thể, mới ngã xuống, cô gần như là dùng cả tay chân để bò dậy, đuổi về phía người đàn ông đang định chạy trốn kia.

“Lái xe!” Người đàn ông nhảy lên ghế lái phụ của chiếc xe màu trắng, đưa tay đang định đóng cửa xe lại, không ngờ ngoài xe lại có một đôi tay bám chặt lấy tay của hắn.

“Trả An Bách lại cho tôi!” Vương Du Hàm kêu to.

“Con chó cái, mau buông tay!” Tên đàn ông dùng sức gỡ tay của cô ra.

“Trả An Bách lại cho tôi! Cứu mạng, cứu với! Có người bắt cóc con của tôi. Cứu mạng.” Vương Du Hàm hô to lên một lần nữa.

Âm thanh cầu cứu kia đã làm kinh động đến mọi người xung quanh, có phụ huynh lập tức kéo con mình lại, có phụ huynh liền vội vàng tiến lên giúp một tay, tài xế nhìn kính chiếu hậu, phát hiện đám người bắt đầu đến gần bọn họ, chuẩn bị gia nhập hàng ngũ cứu người, không nói hai lời lập tức đạp chân ga.

“A.” Trong xe An Bách bị dọa sợ đến nước mắt chảy ròng, người phụ nữ vẫn giữ chặt nó, bịt miệng của nó lại để nó không nói chuyện được.

“An Bách, An Bách. Con đừng sợ sợ, mẹ ở đây.” Mặc dù xe đã bắt đầu di chuyển, Vương Du Hàm vẫn là nắm chặt lấy tay hắn không buông, tên đàn ông kia thậm chí suýt bị cô kéo ra ngoài xe một lần.

Tên đàn ông cực kỳ tức giận, nảy sinh ý định ác độc dùng sức nắm lấy hai tay của Vương Du Hàm, tình huống đảo ngược trong nháy mắt, biến thành là hắn không buông tay, còn Vương Du Hàm lại bị tên đàn ông kéo lại chạy theo xe.

“Tăng tốc độ lên, nếu cô ta muốn tìm chết, vậy thành toàn cho cô ta!” Tên đàn ông ra lệnh cho tài xế.

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, bước chân của Vương Du Hàm hoàn toàn không thể theo kịp tốc độ của xe, cuối cùng cả người trở nên vô lực.

“Cứu mạng. A.” Con đau tê tâm liệt phế từ hai chân truyền tới toàn thân, Vương Du Hàm bị kéo lê trên mặt đất, trước mắt chỉ nhìn thấy tên đàn ông tàn nhẫn cười gằn với cô.

Tên đàn ông nhìn thấy vẻ mặt đau đớn tới không chịu nổi của cô, lúc này mới hài lòng buông lỏng tay, khi cô ngã nằm ở mặt đường thì tên đàn ông lập tức đóng cửa xe, xe cứ như vậy nghênh ngang rời đi để đàn ông ở trước mắt của cô.

“Cô ơi, cô không sao chứ?”

“Mau báo cảnh sát!”

“Mau gọi xe cứu thương!”

Mất thấy chiếc xe màu trắng đã rời xa tầm mắt của mọi người, những người đi đường tốt bụng rồi rít vạy xung quanh Vương Du Hàm ngã ở lòng đường kiểm tra vết thương của cô.

Chỉ thấy quần dài của cô đã bị mài hỏng, từ bắp đùi trở xuống dính đầy đất cát và máu, trên cánh tay đều bị trầy da rất to.

“An Bách, con của tôi. . . .” Giống như không cảm thấy cơn đau kịch liệt đang truyền đến từ trên người mình, càng không có ý định để ý đến vết thương kinh người của mình, Vương Du Hàm run lấy bấy mớ điện thoại ở trong túi áo, liên lạc với người duy nhất mà cô có thể nghĩ tới trong lúc hoảng loạn này.

“A lô?”

Người bên kia nhận điện thoại rất nhanh, giọng nói trầm thấp vừa vang lên, nước mắt của cô cũng đồng thời rơi xuống. “Phái Hiên, An Bách bị bắt cóc rồi. . . .”

Cô không ngăn được giọng nói run rẩy, càng không thể đè nén được nỗi sợ hãi to lớn trong lòng.

“Tháng sau có tiệc rượu kỷ niệm, cha hy vọng hai anh em bọn con đều có thể đến.” Tạ Kiến Hoa đã về hưu hôm nay lại đặc biệt tới công ty, chính là vì chuyện tiệc rượu mừng 50 năm của tập đoàn Việt.

“Cha, con không có hứng thú với chuyện này.” Tạ Ân Hạo bị triệu tập đến công ty đẩy đẩy kính mắt trên mũi, thành thật biểu đạt lập trường của mình.

Trước kia, có lẽ anh còn có thể có chút băn khoăn với ý của cha, không biết làm sao để trực tiếp từ chối, nhưng bây giờ đã khác, nếu em trai đã tiếp nhận tập đoàn Việt, như vậy anh chỉ hy vọng mình có thể hoàn toàn không tham dự vào chuyện tình bên trong tập đoàn, dù sao, anh thực sự chỉ muốn làm tốt nghiên cứu học thuật của mình.

“Đừng quên, con chính là phó tổng giám đốc trên danh nghĩa của tập đoàn Việt.” Tạ Kiến Hoa tức giận trừng mắt với người con cả. Tạ Ân Hạo chau mày lại, thở dài một hơi, lại buồn phiền không biết làm thế nào.

Vị trí phó tổng giám đốc này là do mẹ bắt anh phải ngồi vào, ban đầu mẹ vốn là muốn thay anh dành lại vị trí tổng giám đốc, lại không nghĩ rằng đã thua dưới tay Phái Hiên, mẹ không cam lòng khi không dành được vị trí tổng giám đốc, thì ít nhất cũng phải có được vị trí phó tổng giám đốc.

Dù sao Phái Hiên cũng là con của cha với người phụ nữ khác, mặc dù là sau khi mẹ nó mất mới đưa nó về nhà, nhưng dù sao cũng không phải là đứa con của bà, huống gì từ nhỏ quan hệ của Phái Hiên với gia đình đã khá xa cách, ai mà biết được nó sẽ nhân cơ hội để nắm quyền thì sao?

Mẹ cho là nếu Phái Hiên có ý đồ thật, như vậy mẹ con bọn anh sớm muộn cũng sẽ bị nó đuổi ra khỏi tập đoàn, nếu là ngày nào mà cha không có ở đây, đuổi bọn họ ra khỏi nhà họ Tạ, để cho bọn họ lưu lạc nơi đâu đường xá chuyện không phải là không có khả năng.

Thật ra thì anh cảm thấy mẹ suy nghĩ nhiều quá, mặc dù anh cũng không quá thân với Phái Hiên, nhưng cá tính phẩm hạnh của Phái Hiên như thế nào, anh biết rõ.

Nếu không phải ban đầu mẹ không tuân theo ước định chăm sóc cẩn thận vợ con của Phái Hiên, nó cũng không mạnh bạo muốn tranh giành địa vị đâu, vì chuyện này thật ra thì cũng chẳng qua chính là vì muốn trả thù mẹ mà thôi.

Tóm lại, anh đúng là phó tổng giám đốc trên danh nghĩa, nhưng thật ra thì quanh năm suốt tháng số lần anh tới công ty còn không quá ba lần, phòng làm việc của phó tổng giám đốc hoàn toàn dùng để nuôi muỗi mà thôi.

“Phái Hiên, đến lúc đó con nhớ đưa theo Y Khiết cùng tham dự, thuận tiện công bố ngày cưới, ta và bác gái đã chọn được ngày đẹp, ba tháng sau. . . .”

Tạ Phái Hiên cắt ngang lời nói của cha, “Con sẽ tham dự, nhưng con sẽ không tham dự cùng Phương Y Khiết, còn nữa, con cũng không định kết hôn với cô ấy.”

Tạ Ân Hạo nghe vậy, nâng đôi mày rậm lên, tuy nói anh đã sớm phát hiện thái độ khác thường của Phái Hiên đối với Phương Y Khiết, nhưng không nghĩ tới nó sẽ quyết định không cưới Phương Y Khiết.

“Con nói bậy gì đó! Không định kết hôn với nó?” Tạ Kiến Hoa vừa nghe, giận đến đập mạnh vào bàn, tức giận nói: “Ban đầu việc hôn sự này là con kiên quyết dành lại từ anh trai, khi đó làm cho anh trai con và bác gái mất hết mặt mũi, bây giờ con còn nói không kết hôn! Lần này con muốn thế nào? Muốn làm ta mất mặt, hay muốn làm chính mình mất mặt?”

“Cũng chỉ là một cuộc hôn nhân thương mại, không kết hôn thì không kết hôn, có cái gì mà mất mặt.” Tạ Phái Hiên khinh thường cười một tiếng, đối mắt với Tạ Ân Hạo, chỉ thấy đối phương hạ mi, cũng không để lộ biểu tình hay vẻ không thích gì.

Trên thực tế, mặc dù anh và Tạ Ân Hạo không thân, nhưng không đến mức không hợp nhau.

Ban đầu lúc giành vị trí tổng giám đốc này, còn giành vị hôn thê của anh ta, người mà anh muốn chọc tức không phải là Tạ Ân Hạo, mà là người mẹ sĩ diện của Tạ Ân Hạo, bác gái của anh, Lý Mỹ Huệ.

“Con không mất mặt, vậy con gái của người ta thì sao?!” Tạ Kiến Hoa tức chết, trong đầu hiện lên cảnh tượng lần trước ở trong bệnh viện

Con trai ôm ấp cô y tá kia, ông tức giận chất vấn: “Khôngg phải là con vì cái cô y tá kia chứ? Hừ! Không môn đăng hộ đối, ta tuyệt đối sẽ để cho cô ta bước vào cửa nhà họ Tạ.”

“Không môn đăng hộ đối? Ừm, giống nhau thôi, người ta là đứa con do cha mẹ bình thường sinh ra, còn con, là đứa con ngoài giá thú của cha, quả thật, không môn đăng hộ đối, chỉ sợ người ta sẽ ghét bỏ xuất thân của con đấy.” Tạ Phái Hiên giễu cợt nói.

Ban đầu cha không chấp nhận An Á, nói bởi vì câu nói “Không môn đăng hộ đối” này, chỉ vì ông ấy ghét bỏ thân phận cô nhi của An Á, cho nên ông phản đối mãnh liệt, mà bác gái còn nhầm vào số tuổi chênh lệch giữa anh và An Á để cười chê, anh không muốn sau khi An Á gả cho anh còn phải sống mà nhìn tới sắc mặt của bọn họ, mới có thể quyết định rời khỏi nhà để sống chung với An Á.

Bây giờ cha lại nói ra sáu chữ này, anh lại nhớ tới chuyện trước kia, vẫn cảm thấy ghi hận.

“Con!” Sắc mặt của Tạ Kiến Hoa trở nên xanh lét, ông đưa tay vuốt ngực, giận đến thiếu chút nữa phát tác bệnh cao huyết áp.

Tạ Ân Hạo thấy thế, vội vàng vỗ nhẹ lưng của cha, trấn an nói: “Cha, đừng quá kích động, Phái Hiên không có ác ý, cha cũng biết mà, chỉ là giận cha mà thôi, nó nói nhầm thì cha nghe thôi, không cần để ý.”

“Giận ta, nó giận ta, nó đã sửa lại họ của cháu trai ta, đổi thành họ của cô gái kia, không để cho cháu trai của nhà họ Tạ nhập họ khẩu vào nhà họ Tạ, như vậy còn chưa đủ sao?!” Tạ Kiến Hoa nhìn chằm chằm Tạ Phái Hiên, tức giận mắng.

Ông vừa mới nghĩ tới chuyện anh đổi họ cháu trai mình từ Tạ An Bách thành An Bách, ông liền giận đến muốn nôn ra máu.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 9 (2)

Tạ Phái Hiên biết rõ với quan niệm truyền thống của thế hệ trước, làm sao có thể chấp nhận việc con cháu của nhà họ Tạ mang họ khác, kết quả là vì anh muốn trả thù do ông không chấp nhận An Á, sau khi anh thừa kế lại cổ phần và vị trí tổng giám đốc của ông, liền lập tức đổi con mình theo họ mẹ.

Khi ông chất vấn tại sao nó lại làm như vậy, nó vẫn ngông nghênh nói cho ông biết, “Mọi người đã xem thường An Á, vậy nên con muốn đứa con của An Á mang họ An, để cho tương lai nó sẽ thừa kế tất cả tài sản của nhà họ Tạ trên tay con.”

Con trai rõ ràng là muốn trả thù ông, nhưng ông biết làm sao được?

Sau này lúc già đi rồi, ông mới hiểu rõ con trai đang ở trong thời kì trưởng thành, ông phụ nó rất nhiều, cũng phụ mẹ của nó rất nhiều, mà An Á chết đi, việc này cũng do ông không tuân thủ hứa hẹn với con trai, cho nên ông còn có thể như thế nào đây?

“An Bách họ gì có quan trọng không? Quan trọng là trên người nó vẫn chảy dòng máu của nhà họ Tạ chúng ta, dù sao cũng là huyết thống không thể chia cắt được.” Tạ Ân Hạo vỗ nhẹ vào bả vai của cha.

Tạ Kiến Hoa rũ bả vai xuống, vẻ tức giận trên khuôn mặt già nua đã giảm bớt đôi chút.

Ông hiểu được, cho nên cuối cùng cũng mới không hề gây khó dễ đối với chuyện này.

Tạ Phái Hiên có chút ngạc nhiên nhìn Tạ Ân Hạo một cái, không ngờ anh lại dùng quan điểm cá nhân của mình để khuyên nhủ cha.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên.

Tạ Phái Hiên vừa nghe thấy nhạc chuông được cài đặt riêng này, lập tức lấy điện thoại di động ra, quả nhiên trên màn hình hiện lên tên của Vương Du Hàm.

Anh nhận điện thoại rất nhanh.”A lô?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng kêu gào tràn đầy lo sợ, về mặt Tạ Phái Hiên đột biến.

“Em nói cái gì? An Bách bị bắt cóc rồi?!”

Lòng anh trở nên căng thẳng, gấp gáp hỏi tới: “Vậy còn em? Em có sao không? Bọn họ có làm em bị thương không?!”

Tạ Kiến Hoa cùng Tạ Ân Hạo ở một bên nghe thấy, về mặt kinh hãi.

“An Bách bị bắt cóc? Chuyện gì đã xảy ra?” Tạ Kiến Hoa kinh sợ vội hỏi.

“Có phải là chúng ta nghe lầm không?!” Tạ Ân Hạo nhủ chặt lông mày, kinh hãi hỏi.

Tạ Phái Hiên không rồi để bận tâm đến bọn họ, trong lòng chỉ nghĩ muốn trấn an Vương Du Hàm đang không ngừng rơi lệ ở đầu dây bên kia.

“Em không sao là được rồi, được rồi, đừng khóc, em yên tâm, An Bách sẽ không sao đâu.” Tiếng khóc thút thít kia gần như làm trái tim anh tan vỡ, “Đúng, anh đảm bảo. Em về nhà trước đi, chờ anh, ngoan, nghe lời, đừng khóc, anh sẽ về nhà ngay, ừ, vậy nhé.”

Tạ Phái Hiên cúp máy, sắc mặt cực kỳ khó coi, giận đến mức nắm chặt tay.

“Đáng chết! Lại dám đụng đến con trai của tôi!” Tạ Phái Hiên lửa giận ngút trời, bước nhanh về phía cửa.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.” Tạ Kiến Hoa ngăn anh lại.

“Hai người cũng nghe rồi đấy, có người bắt cóc An Bách! Mặc kệ là ai, nhất định con sẽ bắt hắn ta trả giá thật lớn!”

“Biết rõ đối phương là ai không?” Tạ Ân Hạo hỏi thẳng trọng điểm.

“Không biết.” Tạ Phái Hiên lo lắng, “Du Hàm bị dọa rồi, cảm xúc rất kích động, con phải về trước xem cô ấy thế nào đã.”

“Chúng ta cũng đi thăm con bé một chút!”

Tạ Phái Hiên gật đầu một cái, bước nhanh đi ra ngoài, Tạ Kiến Hoa và Tạ Ân Hạo cùng bước ra ngay sau đó

Ba người đi tới trước thang máy, chuông điện thoại di động của Tạ Phái Hiên lại vang lên lần nữa.

Tạ Phái Hiên thấy màn hình hiển thị người gọi đến là Lý Bình Quý, không lưỡng lự trực tiếp ngắt điện thoại, bây giờ anh không thêm đếm xỉa tới ông ta, nhưng Lý Bình Quý lại liên tục gọi tới ba cuộc.

“Là ai vậy?” Tạ Kiến Hoa chau mày lại hỏi.

“Lý Bình Quý.”

“Tại sao ông ta lại đột nhiên tìm em?” Tạ Ân Hạo cau mày.

Tạ Phái Hiên nghe vậy, ngẫm nghĩ, chợt nhớ tới ngày Lý Bình Quý rời đi đó, “Chẳng lẽ. là do ông ta sai người bắt An Bách đi?!”

Tạ Ân Hạo còn chưa kịp đáp lại, Lý Bình Quý đã gọi điện đến một lần nữa.

Lần này Tạ Phái Hiên lập tức nghe máy, cũng nhấn vào nút loa ngoài, ngay sau đó ba người liền nghe được đầu bên kia truyền đến tiếng cười lạnh của Lý Bình Quý.

“Hừ, tao còn đang nghĩ nếu lần này mày không nhận điện, tao sẽ trực tiếp cắt tai con trai mày gửi qua cho mày!”

Cha con nhà họ Tạ nghe vậy, kinh hãi không dứt.

“Ông dám?!” Tạ Phái Hiên cực kỳ tức giận, nhưng gắng để có thể bình tĩnh, “Ông có bất mãn gì thì hãy nhắm vào tôi, không nên làm tổn thương một đứa bé vô tội!”

“Bình Quý, sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy?!” Tạ Kiến Hoa khiếp sợ quát hỏi.

“Anh rě?!” Lý Bình Quý có chút ngạc nhiên, ngay sau đó lại hừ lạnh một tiếng, “Yên tâm, hiện tại con trai của mày vẫn an toàn, nhưng sau đó như thế nào thì phải phụ thuộc vào biểu hiện của mày đấy, nhớ, không được báo cảnh sát, nếu không, tao sẽ làm cho nhà họ Tạ chúng mày vĩnh viễn mất đi đứa cháu này!”

“Rốt cuộc mày muốn thế nào?!” Tạ Phái Hiên tức giận chất vấn.

“Mày thử nói xem?”

“Ít nói nhảm, nói ra điều kiện của mày đi!”

“Được, rất thẳng thắn! Tao chờ những lời này của mày mãi, chỉ là, giá trị đứa con trai của mày cũng khá cao đấy, tao phải tính toán hết những thứ mà chúng mày còn thiếu nợ tao, để xem nên lấy bao nhiêu để không thua thiệt, chờ điện thoại của tao.” Lý Bình Quý vừa nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Tạ Kiến Hoa cùng Tạ Ân Hạo đứng một bên, bởi vì chính tai mình nghe thấy sự tình mà cảm thấy khiếp sợ cùng phần nộ đến gấp bội lần.

“Nếu mày dám làm thương An Bách dù chỉ là một sợi tóc, tao sẽ giết mày!” Khuôn mặt anh tuấn của Tạ Phái Hiên trở nên căng thẳng, bàn tay cầm chặt điện thoại đi động khẽ run.

Tạ Phái Hiên vốn tưởng rằng Vương Du Hàm chỉ là bị kinh sợ, nhưng về đến nhà mới phát hiện trên người cô khắp nơi đều là vết thương, anh nhìn thấy những vết thương loang lổ máu, quả thật làm cho nhịp tim của anh thiếu chút nữa là ngừng đập.

Anh vội vã muốn đưa cô đến bệnh viện, cô có chết cũng không chịu, bảo là nếu muốn đi bệnh viện thì cô đã sớm nhờ người đi đường đưa đi rồi, cô nắm chặt lấy tay anh, hét to nói rằng muốn ở nhà cùng anh để chờ tin tức của An Bách.

Anh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt bộ dáng yếu đuối mệt mỏi của cô, đau lòng muốn chết, thật vất vả mới tìm lại được người vợ yêu quý, sao cô lại như một đứa trẻ yếu đuối thế này!

Tạ Ân Hạo đi về cùng anh phản ứng rất nhanh liền mời bác sĩ tới đây, giúp Vương Du Hàm băng bó và xử lý vết thương.

“Cám ơn.” Sắc mặt của Tạ Phái Hiên khó lắm mới có chút ôn hòa gật đầu cảm ơn Tạ Ân Hạo, Tạ Ân Hạo mỉm cười với anh, sau đó liền tiễn bác sĩ ra cửa.

Trên mặt Tạ Phái Hiên vẫn không có chút huyết sắc nào, toàn thân mệt mỏi ôm lấy người phụ nữ đang run rẩy vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: “Em có muốn ngủ một chút không?”

Anh biết cô đã mệt mỏi, thân thể đã trải qua một cơn kích động lớn, hai mắt của cô khóc đến sưng đỏ, đôi môi cùng sắc mặt càng thêm trắng bệch, toàn thân đều là vết thương, hai tay của cô lạnh đến dọa người, bây giờ bộ dáng này của cô thật làm cho anh rất lo lắng.

Vương Du Hàm tiến sát vào lồng ngực ấm áp của anh, dựa vào việc hấp thụ nhiệt độ trên người anh mới kiềm chế để mình không phát run quá kịch liệt, mãi khi nhìn thấy anh về nhà thì tất cả những nỗi sợ hãi mới giảm đi một chút.

“Vì sao Lý Bình Quý muốn bắt cóc An Bách?” Cô hỏi, mới vừa rồi lúc đang xử lý vết thương, anh nói cho cô biết đã nhận được điện thoại của tên bắt cóc, chỉ là không nghĩ tới là đó lại là Lý Bình Quý.

“Có lẽ là muốn trả thù anh.” Tạ Phái Hiên cắn răng, Lý Bình Quý đáng chết, ông ta nhất định sẽ phải trả giá thật lớn!

“Làm thế nào. Ông ta sẽ không làm tổn thương đến An Bách chứ. An Bách, bảo bối của mẹ, rất vất vả ông trời mới trả lại bảo bối cho em.” Cô nghĩ, nỉ non, nghẹn ngào, trước mắt bỗng dựng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi của An Bách lúc bị bắt đi, hô hấp ngưng lại, nước mắt lại rớt xuống, con lạnh bao phủ cả người cô, xua đi không được.

Bàn tay của Tạ Phái Hiên vuốt ve cánh tay cô, con người đen nhìn những giọt nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, không nhịn được thở dài nói: “Vương Du Hàm, trừ thân thể hình dáng bên ngoài, em thật sự không có chỗ nào giống Vương Du Hàm, em biết không?”

Vương Du Hàm nghe vậy, đột nhiên lớn tiếng khóc, khóc đến khàn cả giọng.

“Phái Hiên, thật xin lỗi.” Nước mắt của cô nhỏ xuống lồng ngực anh, làm ướt áo sơ mi của anh, “Thật xin lỗi, em đã không chăm sóc tốt con của chúng ta. Thật xin lỗi.”

Tâm tình của Tạ Phái Hiên trở nên phức tạp, anh vốn tưởng rằng ngày mà cô thừa nhận mình là ai, anh sẽ là mừng như điên, lại không nghĩ rằng lại là dưới tình huống như thế, anh mới lấy được đáp án như ý này.

“An Á, đây không phải là lỗi của em.”

Anh cúi đầu, đôi tay bùng lấy mặt của cô, sau đó dịu dàng hôn lên giọt nước diendanlqđ mắt như trân châu còn vương trên má cô.

Anh nhìn kỹ đôi mắt vẫn còn ngập nước kia, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô, người vợ yêu quý đã mất lại tìm lại được ở ngay trước mắt, làm cho lòng của anh cảm thấy ấm áp.

“Là lỗi của em, nếu như mà em đủ nhạy bén, cũng sẽ không khiến người xấu có cơ hội có thể lợi dụng. An Bách. Ngộ nhờ bọn họ làm tổn thương nó, nên làm cái gì. Làm thế nào?” Cô không kìm nén được, bất lực, không ngừng rơi lệ, tự trách mình đến điên mất.

Nghĩ đến khả năng này, cô cảm giác được tim mình như bị ai đó khoét một mảng, hơi sức toàn thân cũng bị rút đi, cả người cô trở nên mềm nhũn, co quắp vào trong ngực của anh.

“An Á, anh thề, anh sẽ không để cho ông ta có cơ hội làm thế, em yên tâm” Trong mắt của anh thoáng qua nét tàn nhẫn.

Mặc kệ hắc hay bạch, chỉ cần là có thể dùng được thì anh cũng đã dùng tới cả rồi.

Ở trong điện thoại Lý Bình Quý đã cảnh báo anh không được báo cảnh sát.

Rất tốt, thuận theo ý ông ta, anh tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát.

Năm đó cả ngày lẫn đêm anh đánh nhau với người khác cũng không phải là giả, đường dây không hợp pháp anh cũng biết mấy cái, nếu cuối cùng Lý Bình Quý rơi vào trên tay cảnh sát, ngược lại sẽ có phiền toái, còn phải mời luật sư giúp anh thắng ông ta trên quan tòa mới có thể để cho ông ta vào tù, anh mới có cơ hội “Giải quyết riêng”.

Lý Bình Quý, tốt nhất ông ta nên trốn thoát nhanh một chút, tốt nhất là cầu nguyện người bắt được ông ta là cảnh sát mà không phải là anh.

Nếu không, nếu không may mắn rơi vào trên tay của anh, anh tuyệt đối sẽ làm cho ông ta cảm thấy hối hận, vì cái gì mà cảnh cáo anh không được báo cảnh sát!

Tuần sau còn hai chương nữa là hoàn truyện rồi^^

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 10 (1)

Editor: Cẩm Tú

“Tao muốn năm triệu, tiền mặt.” Giọng nói của Lý Bình Quý qua chức năng loa ngoài của điện thoại mà được khuếch đại ra ngoài.

Tạ Phái Hiên nhận được cuộc điện thoại của Lý Bình Quý thì cũng đã mười tám tiếng trôi qua, trong khoảng thời gian này, Tạ Kiến Hoa cũng mang theo Lý Mỹ Huệ tới.

Bọn họ cùng nhau chờ đợi tin tức trong căn nhà của Tạ Phái Hiên, Lý Mỹ Huệ qua lời của chồng biết được em trai mình bắt cóc An Bách, vừa sợ vừa nóng nảy.

Bà cố gắng chủ động liên lạc cho Lý Bình Quý, nhưng điện thoại lại tắt máy, hiện tại không ai tìm được ông ta.

Mặc dù, ngay từ lúc An Bách bị bắt đi cũng đã có người đi đường ghi nhớ biển số xe để báo cảnh sát, nhưng trước mắt ngoại trừ phát hiện trong nhà họ có gấn máy nghe trộm ra, thì cảnh sát hoàn toàn không có thêm tin tức gì về Lý Bình Quý, cho đến khi cuộc điện thoại này gọi tới.

Vừa nhận điện, thiết bị giám sát lập tức kết nối với máy tính để định vị vị trí.

Trong nháy mắt tinh thần của Vương Du Hàm trở nên căng thẳng, khăn trương nắm lấy tay của Tạ Phái Hiên, Tạ Phái Hiên cũng nắm lấy tay của cô, trấn an tâm tình của cô.

Lý Mỹ Huệ vừa nghe thấy giọng nói của em trai mình, quả thật không thể tin được, giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

Bà tức giận chất vấn: “Bình Quý! Em đang làm gì thế? Em điên rồi sao? Tại sao lại có thể bắt cóc An Bách?”

Lý Bình Quý nghe thấy giọng nói của bà, ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền lấy lại tinh thần, lạnh lùng nói: “Tao chỉ muốn lấy lại thứ mà tao nên có được, đây là do nhà họ Tạ thiếu nợ tao! Tóm lại, tao muốn năm triệu tiền mặt, không thiếu một tờ, nếu không mấy người hãy thay An Bách nhất xác đi, thời gian và địa điểm tao sẽ thông báo tiếp.”

Cộp, cúp luôn điện thoại.

Đã ước chừng mười tám giờ không ngủ cũng không ăn, Vương Du Hàm vừa nhếch nhác vừa yếu ớt nghe thấy hai chữ “Nhất xác”, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Hai tay cô níu chặt lấy ngực, trên mặt không có chút huyết sắc nào, yếu đuối dựa vào trong lòng Tạ Phái Hiên.

Tạ Phái Hiên ôm chặt người phụ nữ trong ngực, con ngươi chuyển động nhìn về mấy người cảnh sát, cảnh sát tiếc nuối lắc đầu một cái, “Không truy ra được.”

“Chuyện cười! Rốt cuộc là nhà họ Tạ chúng ta thiếu nó cái gì!” Tạ Kiến Hoa kích động vỗ bàn, tức giận quay đầu trừng mắt nhìn vợ, giận dữ hỏi: “Bà

nói xem, mấy chục năm qua chúng ta còn chưa cho nó đủ nhiều hay sao? Há?”

Lý Mỹ Huệ chán nản ngồi vào trên sofa, mặc dù đã hơn 50 tuổi nhưng do được chăm sóc thỏa đáng, bình thường cũng đều duy trì hình tượng quý phu nhân, nhưng vào giờ phút này, ngay cả bình tĩnh mỉm cười bà cũng không làm được.

“Bình Quý chỉ là bất mãn việc mình làm trâu làm ngựa cho tập đoàn mấy chục năm nay, cuối cùng lại bị khai trừ.” Bà lấp bắp giải thích thay em trai.

Năm đó là do bà sắp xếp cho em trai vào làm trong tập đoàn Việt, em trai tham tiền, bà luôn cho rằng, chỉ cần em trai của mình không làm tổn hại nghiêm trọng đến công ty, bà đều làm như không biết chuyện, còn chồng bà dễ dàng tha thứ cho hành động của nó như vậy, thật ra thì cũng là bởi vì năm đó còn áy náy với bà, cho nên mới đối xử lưu tình với em trai bà. Bà thật không ngờ, cuối cùng em trai mà bà dung túng lại biến thành như vậy.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho ông ta.” Hai mắt của Tạ Phái Hiên tràn đầy tia máu, lạnh lẽo tới cực điểm, ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại liếc nhìn màn hình điện thoại để trên bàn, giống như là đang đợi tin tức gì đó.

Tạ Ân Hạo nhìn thấy sát khí nồng nặc trong mắt em trai, cảm thấy có chút không ổn.

Anh biết Phái Hiên từng có một quá khứ không tốt, khi đó nếu không phải bởi vì nó yêu An Á, An Á kịp thời kéo nó lại, chỉ sợ bây giờ em trai không phải là tổng giám đốc tập đoàn Việt, mà sẽ là một tên xã hội đen rồi.

Mặc dù sau này em trai đã quay trở về với chính đạo, nhưng anh không chút nghi ngờ mà nói nếu làm nó thật sự tức giận, nó hoàn toàn sẽ không quan tâm tới cái gọi là ngăn cấm của pháp luật, sợ rằng sử dụng hình phạt riêng mới là lựa chọn đầu tiên của em trai.

Không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

Tạ Ân Hạo nhìn gò má của em trai, trong đầu chỉ có cái ý nghĩ này.

“Làm thế nào.” Vương Du Hàm lẩm bẩm, vẻ mặt của cô nhìn giống như là ngay cả linh hồn cũng đã mất đi. Tạ Phái Hiên đau lòng ôm lấy cô, còn phải cẩn thận để không đụng đến vết thương trên người cô.

“Mẹ, sau khi cậu bị Phái Hiên khai trừ, không phải là đã đến nhà tìm mẹ sao... mẹ nghĩ lại xem lúc đó cậu đã nói gì, có lẽ sẽ có đầu mối.” Tạ Ân Hạo nói, bây giờ cần phải có một người tỉnh táo.

Lý Mỹ Huệ nghe vậy, tỉ mỉ suy tư.

“Lúc đó nó muốn mẹ, muốn mẹ nghĩ cách để nó được trở lại tập đoàn Việt.”

“Sau đó thì sao?!” Tạ Ân Hạo hỏi.

“Mẹ không đồng ý.” Lý Mỹ Huệ nhú mày, sợ hãi liếc nhìn chồng một cái, tiếp tục nói: “Không phải là mẹ không biết nó đã làm những chuyện gì trong công ty, cũng vì mẹ đã biết rõ, cho nên lần này mẹ mới không đồng ý yêu cầu của nó. Dù sao nó vẫn là em trai của mẹ, mẹ vẫn cho rằng nó không quá mức xấu xa, chỉ là thật sự không nghĩ tới lần này nó lại.”

Tạ Ân Hạo nhú mày.

Ngay cả chị gái của mình cũng không giúp, đây có thể là nguyên nhân kích thích cậu muốn phạm tội.

Nhưng, rốt cuộc là ông ta đã đem An Bách đi đâu, lại còn không có đầu mối.

“Mẹ, mẹ suy nghĩ một chút nữa, cậu có thể giấu An Bách ở đâu?” Tạ Ân Hạo hỏi thêm một lần nữa, ý niệm không thể để cho Phái Hiên tìm thấy cậu trước đang âm ỉ trong lòng anh.

Anh hi vọng cậu không làm An Bách bị thương, nếu không anh lo Phái Hiên sẽ gây ra sai lầm lớn.

“Đúng rồi!” Lý Mỹ Huệ đột nhiên hô to.

Mọi người vừa lo lắng vừa nghi hoặc nhìn về phía.”Thời gian trước, nó có mượn mẹ một khoản tiền, bảo là muốn mua một cái nhà kho.”

“Nhà kho kia ở đâu?”

“Ồ.” Lý Mỹ Huệ vội vàng nói hết mọi chuyện mình biết ra.

Hành động cứu An Bách thuận lợi ngoài ý muốn.

Bởi vì Lý Bình Quý hoàn toàn không ngờ bọn họ lại có thể tìm được cái nhà kho vắng vẻ này.

Khi hàng loạt cảnh sát chạy tới hiện trường sau, chế ngự được tất cả kẻ bắt cóc có mặt tại hiện trường, bao gồm cả Lý Bình Quý. Bởi vì thân thể Vương Du Hàm quá mức suy yếu, bị Tạ Phái Hiên cứng rắn ra lệnh cô phải ở nhà chờ đợi, cùng ông bà nhà họ Tạ chờ đợi tin tức.

Rốt cuộc, sau 48 giờ mất tích, An Bách cũng đã về được đến nhà rồi.

“An bách. Mẹ ở đây. Ông trời, con không sao, không sao.” Không để ý đến vết thương trên người, Vương Du Hàm ôm chặt lấy đứa con trai bảo bối, kích động đến rớt nước mắt.

“ Mẹ?” An bách ở trong ngực cha đã có chút tỉnh táo, nhìn thấy gương mặt tràn đầy kích động và lo lắng của Vương Du Hàm, sau đó cảm thấy mình được cô ôm vào trong lòng, thân thể mềm mại ôm chặt lấy nó, tiếp đó nó lại mơ màng chìm vào trong giấc ngủ.

Lý Bình Quý không làm gì An Bách, chỉ là sợ nó ồn ào, cho nên không ngừng cho nó uống thuốc ngủ.

Tạ Phái Hiên ôm lấy hai mẹ con bọn họ vào trong lòng, khàn khàn nói: “Không sao rồi.”

Thật may là trên người của An Bách không có vết thương gì, bằng không, cho dù Lý Bình Quý có vào tù, anh cũng sẽ sắp xếp người vào đó chăm sóc ông ta thật tốt.

Ông bà nhà họ Tạ nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được mà rơi nước mắt, cháu trai có thể an toàn về đến nhà, để cho tảng đá lớn trong lòng bọn họ đã buông xuống được rồi.

Lý Mỹ Huệ thở phào nhẹ nhõm, may mắn rằng ít nhất em trai không hồ đồ đến mức làm thương An Bách, bằng không bà thật sự không biết nên ăn nói như thế nào với Tạ Phái Hiên.

Tạ Ân Hạo nhìn thấy hình ảnh ba người ôm nhau, không nhịn được cũng có chút cảm động, xem ra em trai nói không cười Phương Y Khiết, mà nó muốn cười cô y tá này là hoàn toàn nghiêm túc.

“Phái Hiên, trước tiên ôm An Bách vào trong phòng nghỉ ngơi đi đã, bác sĩ sắp đến rồi.” Tạ Ân Hạo không thể không cắt đứt thời khắc đoàn tụ của bọn họ, nhắc nhở.

Bọn họ biết Lý Bình Quý chỉ cho An Bách uống thuốc ngủ, nhưng vì lý do an toàn, muốn mời bác sĩ tới xác nhận một chút mới có thể yên tâm, huống chi vết thương trên người Vương Du Hàm cũng cần thay thuốc, cho nên đang trên đường trở về, anh đã liên lạc với bác sĩ.

Tạ Phái Hiên nghe vậy, nhìn về phía anh bằng ánh mắt cảm kích, sau đó mới vội vàng ôm An Bách trở về phòng nghỉ ngơi.

“Cha, mẹ, hai người cũng trở về nghỉ ngơi đi thôi.” Tạ Ân Hạo vỗ vỗ bả vai hai người.

“Ân hạo, cậu con, nó.” Trước khi rời đi, Lý Mỹ Huệ vẫn quan tâm mà hỏi tới em trai.

“Cậu. Nếu cậu đã làm sai, vậy dĩ nhiên là phải bị trừng phạt, mẹ đừng suy nghĩ nhiều quá, đi về nghỉ ngơi trước đi.” Tạ Ân Hạo siết chặt lấy tay mẹ.

Thành thật mà nói, cho luật pháp tới trừng phạt ông ta, tuyệt đối tốt hơn nhiều so với hình phạt riêng của Tạ Phái Hiên, nên kết quả này, anh không cho là quá xấu.

Đưa cha mẹ đi, gặp bác sĩ, xác định An Bách không có việc gì, sau khi xử lý lại vết thương trên người Vương Du Hàm, Tạ Ân Hạo và bác sĩ liền rời khỏi căn hộ của Tạ Phái Hiên.

Tạ Phái Hiên nhìn hai cơ thể một lớn một nhỏ nằm trên giường, tinh thần căng thẳng cuối cùng cũng buông lỏng xuống. Anh rón rén bò lên giường, ôm bọn họ vào trong ngực, lại nhìn không được thật sự cảm tạ ông trời. Người vợ đã mất và con trai, đều ở trong lòng của anh, thật tốt quá.

Cõi đời này sẽ không có gì quan trọng hơn nữa!

Bọn họ ngủ một mạch mười mấy tiếng, cho đến khi tiếng chuông cửa đánh thức người đàn ông đang ngủ. Tạ Phái Hiên rời giường đi mở cửa, mở cửa chính ra, đứng ngoài cửa chính là một người đàn ông với diện mạo tuấn tú.

“Cậu là tổng giám đốc Tạ? Xin chào, tôi là Vương Tử Miến, anh trai của Vương Du Hàm.” Trên mặt anh ta không có cảm xúc gì đặc biệt, bình tĩnh tự giới thiệu mình.

Anh biết người đàn ông này là ai, bởi vì trong tài liệu điều tra về Vương Du Hàm có hình và thông tin cá nhân về người đàn ông này, cho nên lần đầu tiên gặp anh đã nhận ra anh ta.

“Mời vào.”

“Tiểu Hàm ở chỗ này chứ?”

“Vâng” Tạ Phái Hiên gật đầu một cái.

A, Tạ Phái Hiên đã hiểu, nguyên nhân chính mà Vương Tử Miến xuất hiện ở đây.

Ý nghĩ của bọn họ mấy ngày nay đều chú ý vào sự an nguy của An Bách, anh và Vương Du Hàm cũng không ai nhớ nhắc cô phải gọi điện thoại về nhà.

“Mấy ngày cô ấy chưa có trở về nhà.” Tạ Phái Hiên nghĩ nguyên nhân chỉ đúng một nửa, trên thực tế, trong mấy ngày này Vương Tử Miến gọi điện thoại tới cho em gái, cho nên biết em gái đang ở chỗ này, thế nhưng tại sao em gái lại phải ở đây mà không về nhà.

Giọng nói của em gái ở trong điện thoại quá yếu đuối cũng quá vô lực, nghe thế nào cũng đều cảm thấy kỳ quái, nhưng anh không hỏi ra nguyên nhân, không có cách nào khác, anh chỉ có thể tự mình tới xác nhận rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Xin lỗi, là do tôi sơ suất quá, tôi đã quên nhắc nhở cô ấy gọi điện về nhà.”

Tạ Phái Hiên rót một ly trà cho anh ta, sau đó thông báo chuyện tình đã xảy ra trong thời gian này cho Vương Tử Miến.

“Hoá ra là như vậy.” Vương Tử Miến cau mày, không ngờ tới chuyện lại nghiêm trọng như vậy.

“An. Ý tôi là, Du Hàm cũng bị thương, chỉ là anh yên tâm, bác sĩ cũng đã tới rồi, bây giờ cô ấy và con tôi đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

“Anh.” Vương Du Hàm từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Vương Tử Miến, có chút sững sờ.

Mới vừa rồi lúc chuông cửa vang lên, cô đã có chút tỉnh táo, chỉ là thân thể thật sự quá mệt mỏi, hơn nữa vết thương trên người vẫn còn đau, cho nên cô không đi ra, sau lại nghe âm thanh cuộc nói chuyện giữa Tạ Phái Hiên cùng đối phương, cô lại cảm thấy giọng nói kia rất quen thuộc, cho nên mới đi ra xem một chút.

Không ngờ tiếng nói quen thuộc này thì ra là anh trai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bỏ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 10 (2)

Editor: Cẩm Tú

Vương Tử Miến nghe thấy thì liền quay đầu lại, vừa nhìn thấy cô với sắc mặt tái nhợt cùng với cơ thể đầy vết thương dán băng gạc khắp nơi, sắc mặt cũng thay đổi.

“Sao em lại biến thành như vậy?!” Anh chạy ngay tới trước mặt em gái, đau lòng vô biên nhìn vết thương của cô.

“Chỉ là bị thương ngoài da thôi, anh không phải lo lắng.” Cô an ủi anh trai.

“Sao có thể không lo lắng được, em đã không về nhà rồi lại còn biến chính mình thành như vậy! Nếu em không đi làm bảo mẫu thì sẽ xảy ra chuyện này sao?” Cảm xúc của Vương Tử Miến vốn vẫn đang ôn hòa, vừa thấy bộ dạng yếu đuối này của em gái, cả người đều phát hỏa.

“Thật xin lỗi, là do tôi đã không chăm sóc tốt cho cô ấy.” Tạ Phái Hiên áy náy nhìn Vương Tử Miến.

Dù sao Vương Tử Miến cũng không có thần kinh, nghe Tạ Phái Hiên nói như vậy, cũng nên có chút cảm giác.

Lúc nào thì em gái của anh đến lượt cậu ta chăm sóc vậy?

Vương Tử Miến suy nghĩ một chút, trình độ làm bảo mẫu của em gái mình hình như tận tâm quá mức rồi, tuy nói bảo vệ tốt cho đứa bé là chức trách của nó, nhưng vì đứa bé gặp chuyện không may mà ở lại nhà người ta nhiều ngày như vậy, cẩn thận nghĩ thì thật là không hợp lý, trừ phi.

Anh có chút chần chờ nhìn Tạ Phái Hiên cùng em gái, hỏi “Chẳng lẽ hai người.”

“À?” Thần trí của Vương Du Hàm vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh mờ mịt nhìn Vương Tử Miến.

“Trước khi vết thương của Vương Du Hàm hoàn toàn lành lại, tôi hi vọng có thể để cô ấy ở đây, một mặt là An Bách vừa mới trải qua chuyện kinh sợ, cần cô ấy làm bạn, một mặt khác là ta đã bác sĩ tới đây kiểm tra định kì vết thương cho Vương Du Hàm, cho nên, hi vọng anh có thể đồng ý.” Tạ Phái Hiên nói với Vương Tử Miến.

“Nếu như tôi không đồng ý?” Vương Tử Miến hí hóp mắt nhìn anh.

“. Vậy thì mỗi ngày tôi sẽ đưa cô ấy tới đây và đón cô ấy về.” Bây giờ An Á đã có người nhà, anh cần thời gian để quen được với điều này.

“Anh trai, em muốn ở lại đây.” Vương Du Hàm không chút nghĩ ngợi nói xong, bởi vì bây giờ tâm niệm của cô chỉ mong có thể ở lại bầu bạn với An Bách.

Vương Tử Miễn trầm mặc một hồi lâu, khẽ thở dài. “Con gái lớn đúng là không giữ được, ai.”

Lúc này Vương Du Hàm mới hiểu rõ ý tứ của anh, mặt đỏ lên, liền vội vàng giải thích: “Anh trai, em chỉ là muốn chăm sóc An Bách thôi mà.”

“Em mới cần phải chăm sóc đấy.” Vương Tử Miễn liếc cô một cái. Cũng không nhìn đến vết thương trên người mình một chút đi, còn muốn chăm sóc người khác. Khó trách mới vừa rồi Tạ Phái Hiên nói là “Làm bạn”, xem ra cậu ta muốn giữ con bé lại, cũng là vì muốn tự mình chăm sóc nó thôi.

Chỉ là.”Em muốn chăm sóc An Bách, anh không có ý kiến, dù sao đây cũng là công việc của em, nhưng một cô gái của em lại ở trong nhà của một người đàn ông độc thân? Anh không cho phép em ở lại đây, em phải về nhà với anh.”

“Anh trai.”

“Bởi vì em là bảo mẫu của An Bách, cho nên anh có thể đồng ý để cho cậu ta đón em tới đây chăm sóc An Bách mỗi ngày, nhưng chuyện ở lại đây, không bàn nữa.”

Vương Tử Miễn quay đầu nhìn về phía Tạ Phái Hiên, nói: “Tạ tiên sinh, trừ phi cậu muốn, là tiểu Hàm của tôi không chỉ là bảo mẫu.”

Tạ Phái Hiên vừa nghe liền hiểu rõ ý tứ của anh ta.

Vương Du Hàm khác với An Á, Vương Du Hàm có nhà người, nếu anh muốn lấy Vương Du Hàm, ngoại trừ việc làm cho cô yêu anh ra, cũng phải giải quyết được người nhà của cô nữa.

Anh xác định được mình cần cái gì, cái anh muốn dĩ nhiên không phải chỉ là cô đảm đương chức vụ bảo mẫu của An Bách. Anh muốn cô lại trở thành vợ của anh thêm một lần nữa.

Nửa năm sau ——

“Hôm nay An bách đẹp trai thật đấy!”

Hôm nay An bách mặc một bộ Tuxedo, hóa thân thành hoàng tử nhỏ, làm như vậy là để đảm nhận việc làm hoa đồng.

Trong đôi mắt sáng lấp lánh như sao kia tràn đầy nét cười, bộ dáng đẹp trai đáng yêu khiến một đám người lớn không nhận được đều muốn đi tới sờ nó một cái.

Mặc dù mỗi người đều muốn tới sờ nó thật sự có chút phiền, nhưng mà bởi vì hôm nay tâm tình của nó rất tốt, cho nên nó cũng tận lực nhẫn nại.

“An bách, có vẻ hôm nay cậu rất vui.” Hôm nay Trương Tiểu Mai cũng đảm nhận làm hoa đồng, cười toe toét nói.

“Bởi vì rốt cuộc tớ cũng thực sự có mẹ rồi!” Giấc mộng của nó đã hoàn chỉnh, một ngôi nhà ngọt ngào, rốt cuộc cũng thành sự thật!

“Thì cậu vốn có mẹ mà.” Về mặt của Trương Tiểu Mai mờ tịt không hiểu nhìn nó.

An bách cong môi lên, nhìn Trương Tiểu Mai, nặng nề thở dài, Tiểu Mai ngây thơ ngốc nghếch chắc là sẽ không hiểu, cho nên nó không có ý định giải thích với Tiểu Mai.

Nó thật sự là không nghĩ đến việc mẹ sẽ nhờ Trương Tiểu Mai âm ỉ chết người này tới làm hoa đồng với nó, nó cho là mình nghỉ học ở trường rồi thì sẽ không bị cô quản lý, kết quả là vẫn không thoát được.

“Tớ muốn đi xem mẹ của tớ.” An Bách nói xong, sai bước đi tới phòng nghỉ của cô dâu.

Trương Tiểu Mai chỉ phát tay với nó một cái, đưa mắt nhìn nó rồi đi, không có giống như bình thường chạy theo sau móng nó, bởi vì bên ngoài có rất nhiều điểm tâm ngon nha, điểm tâm so với An Bách, cô bé tạm thời quyết định lựa chọn điểm tâm.

An Bách vừa vào phòng nghỉ, đã nhìn thấy bộ dáng mỹ lệ của Vương Du Hàm, người sắp trở thành mẹ của nó.

“An Bách.” Vương Du hàm vui vẻ nói, giang hai cánh tay với nó.

An Bách lập tức nhào vào trong lòng của cô, vui vẻ làm nũng nói: “Mẹ, hôm nay mẹ thật xinh đẹp!”

“Đâu phải chỉ chắc hôm nay mẹ cháu mới xinh đẹp đâu?” Một bên, Phương Y Khiết mặc bộ váy màu hồng của phù dâu, khuôn mặt xinh đẹp cười tươi, nhưng đôi mày thanh tú lên với An Bách, cố ý đùa nó.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu, đứa nhỏ này đã vội vã gọi người ta là mẹ rồi, có thể thấy được nó đã chờ đợi giờ khắc này lâu lắm rồi thì mới có thể vui vẻ hưng phấn như vậy.

Nhưng mà, cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình vui vẻ của An Bách, bởi vì chính cô cũng đang vui vẻ và hưng phấn giống như vậy, trải qua thời gian dài áp lực thì hôm nay cô đã được giải thoát, hơn nữa được giải thoát rồi, đồng thời lại còn tác thành được cho một cặp đôi, còn có chuyện gì có thể vui

hơn nữa.

Phượng y Khiết thật sự rất muốn hét to: Tốt lắm, hôm nay cô dâu không phải là mình!

Ha ha ha, không cần gả cho Tạ Phái Hiên, cô thật sự rất vui về nhà!

“Ngày nào mẹ cháu cũng rất đẹp.” An Bách lớn tiếng nói xong, chọc cho họ không nhận được mà cười ha ha.

Phòng nghỉ của cô dâu vang lên tiếng gõ cửa, Tạ Ân Hạo đảm nhận chức phù rể đi vào bên trong, nói: “Cũng sắp đến giờ rồi, anh tới thông báo cho hai người biết là chú rể đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng gấp rút để chấp nhận lời thề cả đời rồi.”

Ánh mắt của anh rơi vào trên người Phượng Y Khiết, ánh mắt sáng lên, cảm thấy hôm nay hình như cô đặc biệt ngọt ngào.

“Bọn em cũng không khác gì, cô dâu xinh đẹp nhất cũng muốn sớm bay tới bên cạnh chú rể thôi, có đúng hay không?” Phượng Y Khiết cười nhìn Vương Du Hàm.

“Sao lại chọc chị như vậy chứ.” Vương Du Hàm đỏ mặt, tức giận nhẹ giọng kháng nghị.

Chẳng lẽ biểu hiện của cô thật sự rõ ràng như vậy, ai cũng nhìn thấu được cô không thể chờ đợi thêm nữa?

Cô chỉ là không muốn lãng phí bất cứ giây phút nào để có thể ở bên cạnh hai cha con bọn họ mà thôi.

Trên thực tế, sau chuyện An Bách bị bắt cóc, cô và Phái Hiên đều ngầm hiểu, bọn họ đều cho rằng nếu ông trời để cho một nhà ba người bọn họ có cơ hội gặp lại, như vậy thì không thể phụ ý tốt của ông trời.

Vì vậy, sau chuyện bắt cóc thì bọn họ chính thức công khai qua lại, ba tháng sau, Tạ Phái Hiên liền đến nhà họ Vương để cầu hôn. Sau đó, chính là ngày hôm nay rồi.

Bọn họ quả thật cũng không thể chờ đợi thêm nữa, không thể chờ đợi để có thể tiếp tục yêu nhau được nữa.

“Được rồi, hôm nay chị là lớn nhất, chị nói em không được cười thì em sẽ không cười.” Phượng Y Khiết nhướn đôi mày thanh tú, lập tức dừng lại, dù nói thế nào nếu như không có Vương Du Hàm hy sinh mình gả cho Tạ Phái Hiên, thì hôm nay người mặc bộ váy cưới màu trắng chính là cô!

Chỉ là, cô không cho rằng Vương Du Hàm hi sinh đâu.

Dù sao, nhìn một chút, nụ cười thật ngọt ngào nha!

Nhìn nụ cười kia cũng biết, bây giờ cô ấy hạnh phúc như thế nào.

“Vậy thì tốt, bây giờ anh sẽ về thông báo cho nam chính biết mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa.” Tạ Ân Hạo mỉm cười nói.

Phượng Y Khiết ra dấu OK với anh.

Thành thật mà nói, coi như đến giờ phút này rồi, Vương Du Hàm vẫn có cảm giác như mộng đẹp sắp trở thành sự thật.

Thậm chí, khi cô theo âm nhạc đi lên thăm dò, đưa tay của mình cho người đàn ông mà mình yêu nhất, cô vẫn còn đang hoài nghi đây là một giấc mộng.

Tạ Phái Hiên chờ đợi ngày nay đã lâu, có thể có được hạnh phúc một lần nữa là điều mà anh không dám tưởng tượng, nhưng ông trời lại ban cho anh kì tích này.

Vốn là cha không vui mừng với chuyện anh hủy bỏ hôn ước với nhà họ Phượng, nhưng sau khi trải qua chuyện An Bách bị bắt cóc, cha tận mắt chứng kiến được thái độ của Vương Du Hàm đối với An Bách, đột nhiên cảm thấy cô sẽ là một người mẹ kế tốt, cho nên cuối cùng cũng đã đón nhận cô.

Mặc dù, nếu như cha không chấp nhận, anh vẫn sẽ kiên trì cưới cô, nhưng anh biết nếu như thế, cô sẽ dễ tâm.

Lần này bọn họ kết hôn, có thể có được sự chúc phúc của tất cả mọi người, chuyện này đối với cô mà nói mới thật sự là không có tiếc nuối gì, cũng là hạnh phúc chân chính.

Bọn họ dưới sự chứng kiến của mọi người và cha xứ, trao đổi lời thề, đồng ý một đời một kiếp yêu quý đối phương.

Sau đó, khi cha xứ mời bọn họ trao nhẫn thì cô giật mình.

“Em còn nhớ rõ chiếc nhẫn này sao?”

“Đây là nhẫn cưới của chúng ta.” Ánh mắt của cô nhìn chiếc nhẫn cưới bằng bạc với kiểu dáng đơn giản kia, một luồng khí nóng xộc thẳng tới hốc mắt.

Đó là nhẫn cưới của Tạ Phái Hiên và An Á, năm đó lúc bọn họ kết hôn, đã mua chiếc nhẫn này ở trong gian hàng chợ đêm, bởi vì khi đó bọn họ không

có tiền mua chiếc nhẫn tốt, quý hơn, khi đó bọn họ không có dư thừa tiền, chỉ có tình yêu tràn đầy.

Tạ Phái Hiên nắm lấy bàn tay của cô, đeo chiếc nhẫn bạc vào ngón tay của cô.

“Anh xỏ hai chiếc nhẫn này vào dây xích, làm thành vòng cổ đeo trên người, em có biết vì sao anh lại làm như vậy không?” Lúc bệnh viện trả lại An Á cho anh, anh không hề rời khỏi cô dù chỉ một tấc.

“Tại sao?”

Khuôn mặt tuần lẳng ư nhìn nỏ một nụ cười, đưa tay cho cô, để cho cô giúp mình đeo lên.

“Bởi vì anh muốn hai chúng ta có thể luôn ở bên cạnh nhau.”

Bởi vì An Á là người vợ anh yêu nhất ở kiếp này, bất luận sống chết, vĩnh viễn đều ở trong lòng anh.

—— hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Người Vợ Mua Vé Bồ Sung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.